

DAR'UL-HARB ve DAR'UL- İSLAM

- 1 - Hanefi mezhebine göre Dar'ul-harb'in hükmü
- 2 - Şafi mezhebine göre Dar'ul-harb'in hükmü
- 3 - Maliki mezhebine göre Dar'ul-harb'in hükmü
- 4 - Hanbeli mezhebine göre Dar'ul-harb'in hükmü
- 5 - Şia mezhebine göre Dar'ul-harb'in hükmü
- 6 - Zahirîyye mezhebine göre Dar'ul-harb'in hükmü
- 7 - Zeydiyye mezhebine göre Dar'ul-harb'in hükmü
- 8 - Dar'ul-harb ve Dar'ul İslam kavramlarının neticesi
- 9 - Dar'ul-harb konusunda Sonuç :
- 10- Dar'ul-harb'te Kâfir Düzene Vergi Vermek
- 11- Dar'ul-harb'te Rüşvet sorunu
- 12- Dar'ul harb'te Kumar ve Faiz Meselesi
- 13- Cihad Hükmü , Şartları ve Nefir
- 14- Silahlı Cihad ; Büyük mü , Küçük mü?
- 15- Şehid Abdullah Azzam'a göre "Saldırganı Defetme Kâidesi"
- 16- Şehadet eylemine intihar deme zulmü !
- 17- Siviller Kimlerdir ? Düşman askeri olmak için yeşil giyinmek şart mıdır ?
- 18- Düşmanın , sivil insanları ve çocuklarının öldürülmesi
- 19- Müslümanların ve Çocuklarının Ölmesi
- 20- Türkiye Gibi Dar'ul-Harb olan ülkelerde Cuma Namazı Kılınır mı ?
- 21- Dar'ul-Harb'te Bayramlar, Törenler ve Müslümanın Tavrı
- 22- Kâfirlere Benzemek Haramdır!
- 23- Kafirlerin Bayramlarını Kutlamak ta Haramdır!
- 24- Küfür Simgeli Bayrak Taşımak, Elbise - Mont - Forma Giymek
- 25- İslam'i Kaynaklarda Bayrak

1-HANEFİ MEZHEBİNE GÖRE DAR'UL- HARBİN HÜKMÜ

Hanefi mezhebi, Darul harb kavramının tarifinde hükümlerin icrası, otoritenin hakimiyeti, emniyeti ve korkunun dikkate alınmıştır.

Bu konuda İmam **Ebu Hanife** şöyle diyor:

“ Daru'l harbe dönüşür: **Birincisi; Daru'l harbe bitişik olması.**

İkincisi; orada ilk emanları üzre müslümanların ve zımmilerin kalmaması.

Üçüncüsü; orada ahkam-ı şirkin tatbiki

(El-Mebsut / İmam Serahsi)

Dikkat edilirse imama göre Darul harb; müslümanların içerisinde korku ve kuşkuyla gün geçirdikleri ve ahkam-ı şirkin icrasına sahne olan her beldenin adıdır. İmam Ebu Hanife ihtilaf-ı dareyn (*İki dar*) meselesinde darın içerisinde oturanlara emanı nisbet etme esasına itibar etti. İçerisinde mutlak olarak emanın müslümanlara ait olduğu dar, Daru'l islamdır. Müslümanların içerisinde (*İslami hayatları hususunda*) emin olmadıkları dar da, darul harbdır.

(Tavali-ul Envar Şerh-u Durr-ul Muhtar / Es-Sundi)

Gerek İmam Ebu Hanife'nin ve gerekse imam Muhammed ile İmam Ebu Yusuf'un bu görüşleri bazıları tarafından yanlış tevیل edilmektedir. Bakınız İslam aleminde fıkıh ilmi üzerindeki inceleme ve araştırmalarıyla tanınmış bazı müellifler şöyle diyorlar:

“İmam Ebu Hanife'nin bu görüşüne göre İslam ülkeleri daru'l islam sayılırlar. Çünkü bugünkü islam ülkelerinde müslümanlar için emniyet vardır. Bu günkü islam ülkelerinde küfür yasaları her ne kadar açıkça icra olunuyorlarsa da emniyetin varlığından ötürü daru'l harbtirler diyemeyiz.”

Evvela şunu söyleyelim:

Bu görüş ve yorum hakikatsiz bir safsatadır. Çünkü bu günkü İslam ülkeleri kendilerinin de ifade ettikleri gibi, ahkam-ı şirkin istilası altındadırlar. İstila altındaki islam ülkelerinin bir çoğunda İslam'ı bir devletin kurulması için çalışmak suçtur. Şeriat-ı garra'nın üzerinde titizlikle durduğu emniyetlerin hiç biriside yoktur.

Yukarıdaki hakikatsiz safsataya saf bir şekilde aldanmamak için evvela

şeriatın emrettiği emniyet çeşitlerini ve bu emniyetlerin nasıl ve ne şekilde sağlanacağını öğrenmek lazımdır.

Bu konuda İmam Gazali şöyle der :

"Şeriatın insanlardan istediği beş şeydir; Din emniyeti, Can emniyeti, akıl emniyeti, nesil emniyeti ve mal emniyetidir. Bu beş şeyin muhafazasını temin eden her şey maslahattır, bunlara zarar veren şeyler ise mefsedettir. Mefsedeti ortadan kaldırmak ise maslahattır.

(El Mustasfa / İmam Gazali)

Hiç şubhesiz Şeriat; Din emniyetini, bidatları, hurafeleri ve asılsız şeyleri anlatmayı yasaklamayı ve bu işe teşebbüs edenleri cezalandırmakla

(Mesadîr-ut Teşri-il İslamî fima nassa fihi / Abdolvahhab Hallaf)

Can emniyetini kısasa kısas düsturuyla

(Kitab-ut Tahrir / İbn-i Humam)

Akıl emniyetini sarhoşluk veren şeyleri içenlere hadd uygulamayı emretmekle

(El İhkam fi Usul-il Ahkam / Amudî)

Mal emniyetini hırsızlık, yol kesmeyi, gasb ve faizi yasaklamakla

(El Veciz fi usulil fikh / Abdülkerim Zeydan)

Nesil emniyetini de zina ve iftirayı yasaklamak ve yapanları cezalandırmakla sağlamıştır.

(El Muvaafakat fi usulîşşeriat / İmam Şatıbî)

Şimdi "Bu günkü İslam ülkelerinde müslümanlar için eman şartı vardır" diyenlere soruyoruz:

Bu günkü İslam ülkelerinde bid'at, hurafe ve asılsız şeyleri anlatanlar korku içinde midirler yoksa emniyette midirler ?

Haksız yere cana kıyanlara hadd uygulanıyor mu?

Bu daru'l islam saydıkları ülkelerde akıl emniyetini tahrib eden içki ve benzeri şeylerin fabrikaları açık değil mi ?

Yine bu içki fabrikalarını bekçiler beklemiyorlar mı? İçki satan ve içenlere hadd uygulanıyor mu? Nesil emniyetini yok eden genel evler açık değil mi ?

Bu genelevlerde zina edenleri polis ve bekçi beklemiyorlar mı ?

Mal emniyetini yok eden faiz serbest değil mi?

Bankaları polis ve bekçi beklemiyor mu?

Bütün bu emniyetlerin tahribatlarından sonra kalkıp “Bugünkü İslam ülkeleri, İmam Ebu Hanife’nin eman şartına göre darul harb değil, daru’l İslam’dırlar” demek doğrudan doğruya İmamı istismar etmektir.

Onun görüşlerini çarpıtmaktır. Kim ne derse desin, Bu günkü islam ülkelerinde din, can, mal, nesil ve akıl emniyeti ortadan kalkmış, bunun yerine katil emniyeti, iftiracıların emniyeti, zinakarların emniyeti, faizcilerin emniyeti, bidat ve hurafelerin emniyeti, içki fabrikalarının ve içkinin akıllarını dağıttığı sarhoşların emniyeti iktidar olmuştur.

Artık İslam coğrafyasında gün; faizcilerin, kumarcıların, iftiracıların, zinakarların, bidatçıların ve sarhoşların günüdür.

İmam Ebu Yusuf ile İmam Muhammed’in darul harb hakkındaki görüşleri şöyledir :

“Müslümanların darı, içerisinde ahkam-ı şirkin izhar olunması ile daru’l harbe dönüşür. Ülkenin bize (müslümanlara) veya onlara (gayri muslimlere) nisbeti kuvvet ve hakimiyet ile dir. Ahkam-ı şirkin izhar olduğu her yerde kuvvet müşriklere ait olduğundan, o yer darul harbtir. İslam hükmünün zahir olduğu her yerde de kuvvet müslümanlarındır.

(El Mebsut / İmam Serahsi)

Gerek İmam Muhammed ve gerekse İmamı Ebu Yusuf’un görüşüne göre ahkam-ı şirkin istilasını altında bulunan bu günkü İslam ülkeleri(!) birer darul harbtirler. Ebu Hanife’nin şartını tevil ederek bugünkü İslam ülkelerine darul islam diyenler bile imameynin görüşüne göre bugünkü islam ülkelerinin birer darul harb olduğu hususunda şüphe etmemektedirler.

(Asar-ul Harbi fi fikhil İslami / Vehbe Zuhaylî, El Cerimetu vel Ukubatu / M.Ebu

Zahrâ)

Çünkü hükümlerin hakimiyeti açısından bakıldığı zaman görülecektir ki; İslam coğrafyası İslam'î hükümlerin değil, şirk hükümlerinin hakimiyeti altındadır. İmameyn'in değerlendirmesinde temel kıstas ahkam-ı şirkin hakimiyeti ve açıkça icrasıdır.

Bundan ötürüdür ki; "Daru'l harb bir darul Kahr ve galebedir" denilmiştir.

(Şerh-us Siraciyye / El-Fenârî)

Hanefilerin darul harb kavramının tarifi ile ilgili görüşlerini özetlersek deriz ki; Hanefilere göre dünya iki dardır. Daru'l harb ve darul islam. Darul islam daru'l harbe dönüşebilir. Daru'l harb; kafirlerin reisinin riyasetinde açıkça ahkam-ı küfrün uygulandığı, müminlerin din ve dünya işlerini yürütme imkanından mahrum kaldıkları, can, mal, nesil, akıl ve din emniyetleri konusunda korku ve kuşku içinde bulundukları, kafirlerin ise emniyet içinde dolaştıkları beldenin adıdır. Yani kuvvet ve hakimiyet konusunda müslümanların mahkum, kafirlerin ise gâlib oldukları tüm beldeler daru'l harbtirler.

Bununla birlikte meşhur **Fetavayi Hindiye** kitabında aynen şunlar kayıtlıdır

DAR-I HARBİN , DAR-İ İSLAM OLMASININ ŞARTI

Dar-i harb , ancak , tek bir şartla , dar-i İslam olur : O da , içlerinde , İslam'ın hükmünü izhar etmektir.

DAR-İ İSLAM'IN , DAR-İ HARB OLMASININ ŞARTI

Ziyadat isimli kitapta , İmam Muhammed (R.ha) , şöyle buyurmuştur:

İmam Ebu Hanife (R.h.) 'ye göre , dar-i İslam , - şu- üç şartla , dar-i harb olur.

1) Kafirlerin hükümlerini , aleni olarak icra etmek , İslam hükmüyle , hükmetmemek .

2) Dar-i harble , dar-i İslam arasında , bir İslam yurdunun bulunmaması ; dar-i harbe bitişik olmak.

3) Kafirler istila etmeden önce , sabit olan güvenin kalmaması.

Bu meselenin üç yönü vardır :

Ya harbiler yurdumuza galib gelir ; veya , bir topluluk irtidad edib , üstünlük sağlayarak, memleketimizde kafir ahkamını icra eder. Veya , ehl-i zimmet , (Bir İslam devletinin himaye ve uyruğunda olan hıristiyanlar) ahdini bozub , yaşadıkları yerlere galebe çalarlar.

Bu hallerin üçünde de , önceki üç şartın bulunması gerekir.

İmameyn'e (İmam Muhammed ve İmam Yusuf) göre ise , bu durumda , bir şart yeter ; başkası gerekmez. O da , küfür ahkamını izhar etmektir. (Açıktan yapmaktır) Bu kıyastır.

FETAVAYİ HİNDİYYE

Tercüme : MUSTAFA EFE, Cilt 4 Sayfa 137- 138 – 249 Akçağ yayınları

2- ŞAFİ MEZHEBİNE GÖRE DAR'UL- HARBİN HÜKMÜ

Şafii ulemasından El-Buceyremi söylüyor:

“Darul küfür'den murad; küffarın sulh ve cizye olmaksızın ve daha önce darul islam olmadan istilaları altında bulunan ülkedir. Bunun dışında kalan yerler ise darul islamdır.”

(Haşiyetu Minhac / El-Buceyremi)

Şafii ulemasından Abdulkadir-ul Bağdadî şöyle diyor:

“İslam davetçilerinin bir zorlama, bir tehlike ve cizye olmaksızın “davet-ul islamı” izhar ettikleri zımmiler kendi baskıları altına alamadıkları her

dar, darul islamdır. Ama içerisindeki durumlar bu anlattıklarımızın zıddına iseler o zaman o belde darul küfürdür".

(*Kitab-u Usuliddin / El-Bağdadi*)

Yani içerisinde karşılaştıkları, zımmiler üzerinde islam ahkamlarını uygulanmaktan mahrum oldukları, ehl-i bidatın ehl-i sünneti kendi baskı ve kuvvetleri altına aldıkları her belde darul küfürdür.

Şafii ulemasından **Er-Remeli**'den sual edildi:

"Endülüs memleketlerinden 'Aragonda' hristiyan sultanın zimmeti altında müslümanlar yaşamaktadırlar. Onlardan aldığı arazi haracından başka, hükümdar ne mallara ne de nefislere yönelik bir zulumde bulunmuyor. Namaz kıldıkları camileri var, Ramadan'da oruç tutuyorlar, tasaddukta bulunuyor. Hristiyanların eline esir düşenleri fidye vererek kurtarıyorlar. Açıkça ve gereği gibi islam hukukunu tatbik ediyor ve aynı şekilde şariat esaslarını izhar ediyorlar. Dini fiillerinde hiçbir müdahaleye maruz değiller. Hutbelerde, bir şahsın adını belirtmeden, İslam sultanlarına dua ederek onları muzaffer ve kafir düşmanlarını helak etmesini Allah'tan diliyorlar. Buna rağmen, küfür diyarında ikametle günah işlemekten korkuyorlar. Böyle bir diyardan hicret etmeleri kendilerine vacib mi, değil mi?"

Bu suale **Er-Remeli** şöyle cevap verdi :

"Dinlerini izhara muktedir oldukları için bu müslümanların kendi ülkelerinden hicret etmeleri vacib değildir.

Çünkü Allahrasulu (s.a.v.), Osman (r.anh)'ı , Mekke'de dinini izhara muktedir olduğu için Hudeybiye sulhu sırasında oraya göndermişti. Bu müslümanların hicret etmeleri caiz değildir. Zira orada ikametleriyle başkalarının müslüman olması umulduğu gibi, orası da Daru'l İslam'dır, hicret ederlerse Dar'ul harb olur"

(*Fetava'r- Remeli / Er-Remeli*)

Dikkat edilirse Er-Remeli'nin bu fetvasından anlaşıldığına göre Darul harb; açıkça ve gereği gibi İslam hukukunu tatbik eden müslümanların

bulunmadığı her beldenin adıdır.

Şafii ulemasından **İbn-u Hacer-il Heytemi** şöyle diyor:

“Bir kere bir darın Daru'l islam olduğuna hükmedildikten sonra, artık o dar mutlak olarak darul küfür olmaz”

(Tuhfetul Muhtaç / İbnu Haceril Heytemi)

Yani Daru'l islam olan bir belde, daha sonraları kafirlerce istila edilse de, müslümanlar oradan gitseler de orası darul islamdır.

Şafii ulemasından **İmam Nevevi** şöyle diyor:

“Darul harb üç kısımdır:

1-Müslümanların meskun bulundukları yerler,

2-Müslümanların feth edip gayr-i muslim ahalisinin cizye karşılığında iskan ettikleri yerler,

3-Başlangıçta Müslümanların meskun bulundukları, fakat daha sonra gayr-i muslimlerin istila ve hakimiyetleri altına geçen yerlerdir.

Ancak ben bazı muteahhirin şunu zikrettiklerini gördüm: Şayet (Bu üçüncü kısımda) zikredilenin içerisinde müslümanlar (Ahkam-ı şeriatle hükmetmekten) men olunmuyorlarsa orası Daru'l İslam'dır. Yok müslümanlar (Kafirlerin istila ve hakimiyetleri altına giren yerlerde ahkam-ı şeriatle hükmetmekten) men olunuyorlarsa, o zaman o belde Daru'l küfürdür.

(Ravdatu't talibin / İmam Nevevi)

İmam Nevevi'nin yukarıdaki açıklamasına yine Şafii'lerden **Es-Subkî** şöyle cevap veriyor:

“(İmam Nevevi'nin başlangıçta müslümanların meskun bulundukları, fakat daha sonra gayr-i muslimlerin istila ve hakimiyeti altına girip içerisinde müslümanların şariat ahkamıyla hükmetmekten men olundukları beldenin) Daru'l küfür

olduğunu söylemek sahihtir. Ancak bu belde sureten Daru'l küfürdür. Hükmen Daru'l küfür değildir."

(Tuhfetul Muhtaç / İbnu Haceril Heytemi)

Görüldüğü gibi Şafii uleması ; bir zamanlar müslümanların meskeni ve toprağı iken, daha sonra kafir mustevlilerin istila edip içerisinde ahkam-ı şirki tatbik ettikleri, şeriatın ahkamıyla hükmetmek isteyen müslümanların şiddetle men olundukları, zindanlara şeriatın tatbikatını istemekten ötürü atılıp işkence gördükleri, tağutların ilke ve inkılaplarına tabi olmaya zorlandıkları beldeler hükmen değil, sureten Daru'l Küfür'dürler demektedir .

Şunu da unutmayalım ki; Şafii'lere göre Daru'l İslam olan beldeler, kafir mustevlilerin istilaları ve zulumleri neticesinde, sureten Daru'l harb'e dönüşürler. İmam Şafii, aşırı açlık, zarurat, başka bir yiyecek olmadığından telef olma durumunda kafir bir kişinin etini yemeyi meşru görür.

"Andolsun ki, cinlerden ve insanlardan birçoğunu cehennem için yarattık. Onların kalbleri vardır, fakat onunla gerçeğı anlamazlar. Gözleri vardır, fakat onlarla görmezler. Kulakları vardır, fakat onlarla işitmezler. İşte bunlar hayvanlar gibidirler. Hatta daha da aşağıdırlar. Bunlar da gafillerin ta kendileridir. " (A'raf 179)

Bunun sebebi Kafirlerin, hayvanlar gibi, hatta daha aşağıda olması sebebiyle, hayvan yeniyorsa, zarurat durumunda kafir insanın yenmesinin de helal görmektedir.

Buradan yola çıkarak, hayvandan gibi hatta daha aşağı seviyede olan "Kafirlerin, İslam'ın hukum sürdüğü bir memleketi işgal etmesi sonucunda, orada mukim olan muslumanların, gerek orada mukim olmaya devam etmesi, gerek başka bir yere hicret etmesi durumunda İslam memleketinin Dar'ul Harb'e dönüşmesi diye bir şey düşünülemez! Bundaki kasıt, kafirin adam yerine konmaması, aşağılanması, onların zamanında İslam beldesi olmuş bir diyarın, kafirlerin aşağılık

olmalarından dolayı, Darû'l Harbe dönüşmez" buyurmaktadır. Bununla birlikte mu'minlerin tekrar o diyarı Kafirlerin elinden alarak, hukmen de Daru'l İslam'a çevirmek için cihad etmeleri "farz-ı ayn"dır" diyerek daha da bir kati'yet getirmektedir.

Bilindiği gibi Mekke'de fetihten önce şirk hükümleri uygulanmakta idi. Mekke'den Medine'ye hicret etmeye gücü yetmeyen mustazaflar Mekke de ikamet ediyorlardı. İçerisinde müslümanların bulundukları fakat inançlarından ötürü işkence gördükleri, tevhid akidesi yerine şirk ahkamlarının kuvvet ve kontrolü altında bulunan Mekke beldesi hakkında İmam Şafii şöyle diyor: “**Mekke bir Daru's- Şirk'dir**”
(*El-Umm / İmam Şafii*)

Dikkat edilirse İmam Şafii de, İslam'ın kuvvet ve idaresi altında bulunmayan, şirk ahkamlarının tatbikatına sahne olan ve şirk kanunlarını kabul etmeyen muminlerin, işkence gördükleri tüm beldeler tıpkı Mekke misali gibi birer Daru'l Harb'dirler demektedir.

3- MALİKİ MEZHEBİNE GÖRE DARULHARBİN HÜKMÜ

Daru'l harb kavramının tarifinde maliki uleması, Müslümanların islam dininin şairlerini ikame edip edemediklerini temel kıtas kabul etmişlerdir. Maliki mezhebine göre gerek siyasi ve gerekse hukuki olarak islamın hakimiyeti dışında kalan beldeler darul harbtirler.

Bu konuda maliki ulemasından **El-Hurraşi** şöyle diyor:

“**Darul harb; harbilerin hakim oldukları yerlerdir.**”

(*Şerh-u Muhtasar-ı Halil / El Hurraşi*)

Yani **darul harb**, müslümanların islami hükümleri tatbik etmeye muktedir olmadıkları beldedir.

Maliki ulemasından **Ed-Dusuki** şöyle diyor:

“**Darul islam, içerisinde islami şairler ikame edildikçe darul harbe dönüşmez**”

(Haşye-tud Dusuki ala şerhil kebir / Ed-Dusuki)

Ancak içerisinde islami şairleri ikame etme imkan ve kudreti olmazsa o zaman darul islam, darul harbe dönüşür. Esasen malikilere göre dünyanın neresi olursa olsun dinleri hususunda fitne içine düşmekten herhangi bir korkuları olmaksızın dini şairlerini ikame etmeye muktedir oldukları her yer darul islamdır. Ancak dinin şairlerinin ikamesinin kesildiği, müslümanların imanının yok olduğu bir dar da; kendiliğinden Daru'l harb olur.

(Asarul harb / Vehbe Zuhayli)

Malikilerce darul islam yalnız küfür ahkâmının uygulanması ile Daru'l harb olur.

(Rahmetul ummeh fi ihtilafil eimmeh / Ed Dimeşki)

Ancak küfür ahkâmının icrasıyla birlikte müslümanlar islami ahkamları icra etmeye muktedir olurlarsa o zaman darul islam Darul harb olmaz. Daru'l islam, içerisinde islamın ikame imkanının bulunmasıyla darul islam olarak devam eder. Daru'l islam murtedlerin istila etmesiyle de darul harb olur. Yani maliki mezhebine göre murtedlerin galib oldukları ve hükümlerini icra ettikleri her yer de birer darul harbtirler.

(El Fikh alal mezahibil erbaa / El Ceziri)

Darul islamdaki zimmiler zimmet akdini bozup islam devletine karşı savaşılırsa, asli harbilerin muamelesine tabi tutulurlar. Yani onlarla savaşılır.

(El Mudevvenetul Kubra / Malik bin Enes)

Şayet bu harbiler darul islamın iktidarını ele geçirip kendi hükümlerini uygularlarsa o zaman darul harb olmuş olur. Kısacası maliki mezhebine göre dünya iki dara ayrılır: darul islam ve darul harb.

Darul harb; ahkam-ı şirkin egemen olduğu müslümanların da islam dininin şairlerini ikame etmekten mahrum oldukları beldenin adıdır.

4- HANBELİ MEZHEBİNE GÖRE DAR'UL HARBİN TARİFİ

Hanbeli uleması darul harb kavramını tarif ederken **hükümlerin hakimiyetine, müstevli kafir ve mürtedlerin fiili otoritesine** önem vermişlerdir.

Nitekim Hanbeli ulemasından Allame ibnu Muflih şöyle diyor:

“Ahkamul müsliminin galip olduğu her dar, darul islamdır. Yine ahkamul küffarın galip olduğu her dar da, darul küfürdür. Bu iki darın dışında dar yoktur.

(Kitabu adabu şeriyeye / Allame ibnu Muflih)

Görüldüğü gibi dünya üçe değil iki dara ayrılır:

Darul islam ve Darul küfür. Bu iki dar da üzerinde uygulanan hükümlere göre şekillenip mahiyet kazanırlar. Hanbeli ulemasından **Hicavi** şöyle diyor:

“Daru'l harb içerisinde küfür hükmünün galip olduğu yerdir.”

(El ikna / Hicavi)

Demek oluyor ki; bir darın darul harb olabilmesi için orada küfri hükümlerin galibiyeti ve otoritesi şarttır. Dünyanın hangi beldesi olursa olsun, ahkam-ı küfrün galibiyeti ve otoritesi altına girdiği andan itibaren darul harbdir. Velew ki böyle bir beldede ahkamı küfrü galip kılıp uygulayan kafir idarecilerden başka kafir bulunmasın.

Burada **önemli olana nüfusun çokluğu değil, hakimiyettir.**

Hanbeli ulemasından **İbnu Kudame** şöyle diyor:

“Bir belde ahalisi mürted olup oradan onların ahkamı icra olunduğu zaman o belde darul harb olur.”

(El Muğni / İbnu Kudame)

Evet, mürtedlerin istila ve hakimiyeti neticesinde bir ülke Daru'l harb olur. Yine burada önemli olan kafirlerin istilası ve fiili olarak mürtedlerin uydurdukları kanunların icrasıdır. Başlangıçta müslümanların kuvvet ve kontrolü altında olup içinde islami hükümlerin uygulandığı bir darul islam, sonra mürtedlerce istila edilip islami hakimiyete son verilir ve mahkemelerde mürtedlerin yalancı ve yabancı kanunları uygulanırsa artık o darul islam bir darul harb olmuştur.

Hanbeli'lere göre darul küfür iki kısımdır.

Birincisi; başlangıçta müslümanların beldesidir, fakat daha sonra kafirlerin galip olup hakimiyetini ele geçirdikleri beldedir.

İkinci ise; yine başta müslümanların beldesi olup; sonra oradaki bazı müslümanların irtidat olmaları ve bu sıfatla murtedlik hükümlerinin uygulandıkları beldelerdir.

(Eş Şerhu Kebir / İbnu Kudame)

Bunun için diyoruz ki; Hanbeli mezhebine göre darul harb; kafir ve mürtedlerin hükümlerinin açıkça uygulandığı her yerdir. Yukarıdaki açıklamalardan da anlaşılacağı gibi, Hanbeli'lerce darul islam, darul harbe dönüşür.

Bu hususta **İbnu Kudame** şöyle der:

“Darul islam içerisinde sadece küfür ahkâmının icrasıyla darul harb olur.”

(El Muğni / İbnu Kudame)

Tüm bu açıklamalardan sonra darul harbin Hanbeli'lerce tarifini özetleyecek olursak, deriz ki:

Kafirlerin ve mürtedlerin istila ve işgali altında bulunup içerisinde islami ahkamların yerine kafirlerin ve mürtedlerin ahkamlarının uygulandığı ve hakimiyetlerinin şiddet ve hiddetle devam ettiği beldenin şeri lugatte adı darul harbdir.

Hanbeli'lerin alimlerinden **Nasiru Sadiyye** şöyle diyor: **“Darul küfür hususunda darın içerisinde ahkamı küfrün icra ve izhar olunmasına itibar edilmiştir. Ahkamı küfrün icra edildiği yer darul harbdir.”**

(Fetevayı Sadiyye / Nasiru Sadiyye)

Kısacası Hanbeli'lere göre küfrün galip olup uygulandığı her yer Daru'l harbdir.

5- ŞİA MEZHEBİNE GÖRE DAR'UL HARBİN TARİFİ

Şia mezhebinin darul harb ile ilgili tarifi ve açıklamaları şafiilerin açıklama

ve tariflerine yakındır.

Şii ulemadan **Ebu Cafer Tusi** şöyle diyor:

“Daru'l harb; müslümanların içerisinde islami şairleri izhar etmekten mahrum oldukları bilad-ı müşrikindir.”

(El Mebsut fi fikhil imamiyye / Ebu Cafer Tusi)

Demek oluyor ki darul harb; müslümanların değil müşriklerin darıdır. Şia mezhebine göre darul harbde dini şairlerini ikame etmekten aciz olanların ikamet etmesi haramdır.

(Ravdatul behiyye şerhu ellematu Dimeşkiyye / El Amiliy)

Şiiler de tıpkı şafiiler gibi müstevli kafirlerin otoritesini hiçbir şeye saymamışlardır. Nitekim **Ebu Cafet Tusi** şöyle der:

“İçerisinde ahkamı islam icra olunan ve müslümanların otoritesinin karar kıldığı her yer Daru'l islamdır. Daha sonra kafirlerin istilasıyla darul islam, darul harbe dönüşmez. Vele ki müşrikler orada galib olsunlar”.

(El Mebsut fi fikhil imamiyye / Ebu Cafer Tusi)

Evet, şia islam beldelerini müstevli harbilerin elinden kurtarmak için sürekli cihad etmek esastır. Şiilere göre darul islam'ın ortasında darul harb olamaz. Darul harb , darul islama bitişik olmayan yerdir.

(Asarul harbi fi fikhil islami / Vehbe Zuhayli)

Daru'l harb, tamamıyla harbilerin kuvvet ve kontrolü altında bulunan yerdir. Daru'l harb'de mu'minler değil, hakim kafirler hakimdir.

Şia mezhebi, islam'ın hakimiyeti altına girmemiş, müşrikler tarafından ahkam-ı şirkin icra edildiği ve dini şairlerin ikamesine yol bulunmayan tüm bilad-ı müşriklerdir.

6- ZAHİRİYYE MEZHEBİNE GÖRE DAR'UL-HARB'İN HÜKMÜ

Zahiriyye mezhebi de bu diğer mezhebler gibi darul harb kavramının tarifinde hükümlerin hakimiyetini esas almıştır.

Nitekim **İbnu Hazm** Şöyle der:

"Dar, Onu ele geçiren, malik olan ve onda hakimiyete sahip bulunana nisbet edilir".

(El Muhalla / İbnu Hazm)

O halde zahiriyye mezhebine göre; harbi kafirlerin ele geçirdikleri malik olup küfri hükümlerini uyguladıkları tüm beldeler darul harbtir. Zahiriyye mezhebi, islamın hakim olmadığı, hükümlerinin fiilen uygulanmadığı tüm beldeleri darul harb saymıştır.

Bu hususta İbnu Hazm şöyle der:

"Rasulullahın Medine'si dışında kalan her yer Daru'l harb, düşmanla çatışma ve cihad sahasıydı."

(El Muhalla / İbnu Hazm)

Demek oluyor ki darul harb, müslümanların kafirlerle çatıştıkları her yerdir. Zahiriyye mezhebine göre darul harb müslümanların ikamet edecekleri bir yer değildir. Mazeretsiz olarak darul harbte ikamet etmek zahirilere göre küfürdür.

(El Muhalla / İbnu Hazm)

Yine Zahirilere göre Darul islam darul harbe dönüşür. Kafirler Daru'l islamı istila edip kendi hükümlerini uyguladıkları andan itibaren Daru'l islam, darul harb olmuştur.

(Rahmetul ümmeh fi ihtilafil eimmeh / Ed Dımeşki)

Kısacası zahiriyyeye göre darul harb küfrün ve kafirlerin hakimiyeti altındaki beldenin adıdır. Darul harb olan yerde küfür hakim, islam ise mahkumdur. Beldenin otoritesi müslümanların elinde değil, kafirlerin elindedir.

7- ZEYDİYYE MEZHEBİNE GÖRE DAR'UL HARBİN TARİFİ

Zeydiye mezhebinin alimlerinden **ibnu Yahya El Murtaza** şöyle diyor:

"Daru'l İslam; içerisinde şahadeteynin ve namazın zahir olduğu, küfri bir hasletin velev ki tevil yoluyla da olsa zahir olunmadığı yerdir. Ancak müslümanlar tarafından komşulukla, eman ve zimmet ile olan durum

mustesnadır. Daru'l harb ise; müslümanlar tarafından kafirlerin üzerine herhangi bir zimmet olmaksızın ülke otoritesinin ehl-i küfre ait olduğu dardır".

(Uyunul Ezhar / İbnu Yahya El Murtaza)

Görüldüğü gibi darul harb, otoritesinin müslümanlara ait olmadığı tüm beldelerdir. İmam Şevkani'nin de kaydettiği gibi kafirlerin kendi küfürlerini izhar ve icra etmede kuvvet ve kontrol sahibi oldukları her yer darul harbdir.

(Es Seylul Cerar / İmam şevkani)

Zeydiye mezhebine göre darul küfür ve ile darul harb birbirinden ayırdırlar. Darul küfür; içerisinde küfri hasletler zahir oldukları halde dar'ul harb'deki gibi islama karşı savaşılmayan dardır. Daru'l harb ise küfri hasletler zahir olmakla beraber islama karşı da fiilen savaşılan yerdir.

(Şerhu'l ezhar ve talikuhu / İbnu Miftah)

Zeydiyye alimlerinden **İbnu Miftah** şöyle diyor;

"Darın islama izafesi orada islami hükümlerin zahir olunmasına bağlıdır. Bir yerde ahkam-ı islam zahiriliğini kaybetti mi orada ahkamı küfür zuhur eder. Ahkam-ı küfür zahir olduğu zaman da darul islam kalmaz".

(Şerhu'l Ezhar / İbnu Miftah)

Burada İbnu Miftah darul harbin manasını şöyle açıklar: **"Darul harb ahkam-ı küfrün galib olduğu ve uygulandığı yerdir."**

Zeydiye mezhebince darul islam, darul harbe dönüşebilir.

Bu konuda İbnu Miftah şöyle der:

"Darul islam, ahkam-ı küfrün zuhur etmesiyle veya kafirlerin mücerred istilasıyla şartsız olarak darul harb olur."

(Şerhul Ezhar / İbnu Miftah)

Kısacası Zeydiye'ye göre **Daru'l harb; Ahkamı küfrün uygulandığı, kafirlerin otoritesine sahip oldukları ve fiilen islama karşı içinde savaşılan beldenin adıdır.**

8- DARULHARB VE DARULİSLAM KAVRAMLARININ NETİCESİ

Gerek darul islam ve gerekse darul harb kavramlarının tarifleri neticesinde şu gerçek ortaya çıkmıştır:

Darul islam ve darul harb kavramlarının tarifinde ulema "**Hükümlerin icrası ve otoritenin hakimiyet**"ini temel kıtas seçmişlerdir.

Şayet bir dar da İslam hükümleri uygulanıyorsa orası darul islam, küfür uygulanıyorsa darul küfür yani darul harbdir.

Dolayısıyla islamın hakim olduğu yerde müslümanlar emin olurlar. Serbest bir şekilde ALLAH'ın tüm emirlerini yerine getirirler. Eğer bir belde de kafirler hakimse velev ki müslümanlar nüfusu oluştursa ve darul islama bitişik olsa orada müslüman emin değildir ve orası darul harbdir.

(Es-Siyasetu's-Şeriyeye ve Nizamu Devletil İslamiyye (Abdolvahhab Hallaf)

Şunu da unutmayalım ki: Müstevli kafirler tarafından kafir sisteme

başkaldırmamak, tağutlara çatmamak ve onların uydurdukları anayasalara saygılı olmak kaydı ile müşrikler ve kafirlerce tanınan eman, eman değildir. Ve böyle bir eman, fakihler nezdinde hiçbir değer ifade etmemiştir. (Kafirin mümine velayet hakkı yoktur)

İbn Kayyim Cumhur ulemanın görüşünü şöylece ifade eder:

"Darul islam müslümanların hakim olup, islam hukukuyla hükmettikleri yerdir. Daru'l harb ise; içerisinde islam hukukunun uygulanmadığı dardır. Velev ki darul İslama bitişik olsun."

(Ahkam-u Ehl-i Zımmet (İbn Kayyim)

Yukarıda verilen mezheb alimlerinin görüşlerini dikkatle okuduğumuzda göreceğiz ki bugünkü İslam coğrafyası; Kafirlerin istilas, ahkamı şirkin aleni icrası, harbilerin tam hakimiyeti, müşriki faaliyetlerin emniyette olduğu ve ALLAH'ın şeriatıyla hükmetmek isteyen müminlerin korku ve kuşku içinde yaşadıkları belde dir böylece darul harb olmuştur.

BÖYLE BİR DURUMDA İSTİLAYA UĞRAMIŞ MÜSLÜMANLARA DÜŞEN GÖREV; CUHELAYI REDDEDEREK ULEMAYA İTTİBA

ETMEKTİR...

Hakikatı söyleyenlere Harici , vahabi diyenler! Şu söylediğiniz her ne kadar dile kolay gelse de dine kolay gelecek laflar değildir. Hesabı da çetindir.

Her ne kadar açıkladıysak yine diyelim ki ALLAH'ın hükmünü kasden ve çirkin görmeyerek meşru sayarak terk edenler şüphesiz bir küfürdedir. Onları tekfir etmeyenlerin yerleri de Onların yanı olacaktır. Çünkü sukut ikrar demektir. Ben ancak uyarabilirim!

Ey kardeşler, Kafiri tekfir ediniz, etmeyen onunla beraberdir, Kafirin yeri cehennemdir, Orası ne kötü bir duraktır. Dikkat ediniz. Felah ancak hidayete tabi olanadır.

KİM ALLAH'IN HÜKMÜYLE HÜKMETMEZSE...

1-ALLAH'ın hükmünü beşeri bir hükümle değiştirmeden ve bile bile inkar etmeden, isyan ederek bir olay hakkında ALLAH'ın indirdiği ile hükmetmeyenler.

2-ALLAH'ın hükmünü beşeri bir kanunla değiştirerek hükmedenler
İslamın bunlardan her bir tanesi hakkındaki görüşü nedir?

Doğrusu bunlardan birincisi sadece müslüman ve asi bir devlet başkanıdır. Asidir çünkü mevlasına muhalefet etmiştir.

ALLAH'ın şeriatını başka kanunlarla değiştiren devlet başkanına

İBN KESİR'İN GÖRÜŞÜ:

Her kim nebilerin sonuncusu **Abdullah ibn Muhammed**'e indirilen sapasağlam şeriatı terk eder ve nesh edilmiş başka şeriatlarla muhakeme edilmek isterse kafir olur. Hal böyleyken bu yasaklarla muhakeme edilmeyi kabul eden ve onları şeriatın önüne geçiren kimselerin hükmü nasıl olur? Kim böyle yaparsa icmaen kafir olur.

ALLAH şöyle buyurur: "**Yoksa onlar cahiliye hükmünü mü arzu ediyorlar? İyice bilen bir toplum için ALLAH'tan daha güzel hükmeden kim olabilir?**" (Maide 51)

Hayır rabbin hakkı için aralarında çıkan anlaşmazlıkta seni hakem tayin edip sonra senin verdiği hükme karşı içlerinde bir burukluk olmadan tam anlamıyla teslim olmadıkça inanmış olamazlar" (Nisa 65)

AHMED ŞAKİRİN GÖRÜŞÜ:

Ahmed Şakir , İmam İbn Kesir'in bu görüşüne yaptığı açıklamada ise şöyle der:

"Bununla beraber ALLAH'ın şeriatında müslümanların kendi topraklarında putperest-ateist Avrupa kanunlarından iktibas edilen kanunlarla; hatta kendisine batıl görüşlerin, sapık arzuların karıştırıldığı, vaaz edenlerin islam şeriatına uygun olup olmadığına aldırmayarak diledikleri şekilde tbdil ve tağyir ederek hazırladıkları yasayla hükmetmeleri caiz olur mu? Şüphe yok ki bu uydurma kanunlar hakkında İslamın hükmü güneşin berraklığı gibi aşikar olup kendisinde hiçbir gizlilik ve kapalılık bulunmayan apaçık bir küfürdür. Her kim olursa olsun, bu uydurma kanunlarla amel etme veya onlara boyun eğme ve yahutta onları kabul etme hususunda islama mensub olan hiçbir ferdin mazareti olamaz."

(Umdetu-ut Tefasir)

MUHAMMED HAMİD EL-FAKİNİN GÖRÜŞÜ:

İmam İbn Kesir'in metnine şerh yazanlardan birisi de El-Fakidir o şöyle der:

"Kim ki mal davaları, namus ve kan davaları hususunda muhakeme olunmak üzere Fransız kanunlarından bir takım kanunlar iktibas ve onları ALLAH ve rasulünün hükümlerinden ileri tutarsa bu davranışlarda ısrar edip Şeriata dönmediği zaman o kimse kafir ve mürted olur. Bu kişi hangi isimle anılırsa anılsın, namaz, oruç, hacc ve benzeri zahiri amelleri ister işlesin ister işlemesin bu ameller ona hiçbir fayda vermez".

(*Fethul mecid şerh-u kitbuttevhid*)

YUSUF EL-AZMIN GÖRÜŞÜ:

Bu gün bu vakanın islam dünyasında yaşanan bir gerçek olduğu ve bu topraklarda nice yasakların ve nice zalimlerin yaşadığı düşünülemez mi? Zira islam beldelerinde her devlet başkanı hükmedeceği kanunları bizzat kendisi tayin etmekte ve Kurandan gayrı bir başka hukuku benimsemektedir. (*Faluddin aniddevlet*)

İMAM NEVEVİ:

Ashabın "O halde onlarla savaşmayalım mı?" sorusuna karşılık Rasulullahın "Kendileri namaz kılıp, sizlere de kıldırarak müdetçe hayır!" sözünde, İslam'ın esas kaidelerinden bir şeyi değiştirmedikçe mücerred zulüm ve günahkarlığı sebebiyle imama karşı kıyam etmenin caiz olmayacağı şeklinde yukarıda beyan edilen hükümler mundemiçtir. (*Şerh-u Sahih-i Muslim*)

İmam Nevevi şöyle devam eder:

Kadı İyaz'ın beyanına göre:

Ulema başlangıçta kafir olan kimseye imamet görevinin verilmeyeceği ve önceden mümin iken sonradan kafir olursa azledilmiş sayılacağına ittifak etmiştir. Ulemanın cumhuruna göre Ulemanın icmainsine göre bidatçının hükmünde böyledir.

İmam müslüman iken küfre dönerse bidat çıkarırsa itaat hakkı sakıt olur ve ona karşı kıyam edilip savaşılması yerine adil bir imam tayin edilmesi bütün müslümanlar üzerine farzdır. Bidatçı imam için kıyama kalkmak farz değildir. Ancak bir zorluk yoksa bu müstesnadır.

İBN HACER EL-ASKALANİ ŞÖYLE DER:

Kadı İsmail, ahkam-ul Kuran adlı eserde alimlerin bu husustaki görüşlerini naklettikten sonra şöyle der:

"Bu husustaki ayetlerin zahiri kafirlerin yaptıkları şeylerin benzerini yapanların, ve şeriatın zıddına hüküm icad edenlerin ve bu hükümleri kendileriyle amel edilen bağlayıcı kurallar zannedenler, ister devlet başkanı olsunlar isterse başka birisi, onlara kafirler için gereken tehditlerin aynen gerektiğine işaret etmektedir".

(Fethul Bari)

İBN TEYMİYYENİN GÖRÜŞÜ:

Bu hususta sorulan bir soru üzerine:

"Elhamdulillah! Hiç kimsenin ne müslümanlar, ne kafirler, ne gençler, ne askerler, ne ordu, ne fukaha ve ne de başka insanlar arasında; ALLAH'ın kullarından herhangi birileri hakkında Şeriattan başka hükümle hükmetme hakkı yoktur. Kim böyle bir şeye yeltenirse adaletini de dinini de yok etmiş olur onun men edilmesi farzdır. ALLAH daha iyisini bilir". *(Mecmuul Fetava)*

İBN KAYYIM EL-CEZVİNİN GÖRÜŞÜ:

Abdulaziz el Kinani Maide 44 ayetinin tefsirinde şöyle der: Bu ALLAH'ın indirdiği hükümlerin uygulanışı ile ilgilidir. Tevhid ve islamın esasıyla hükmü kabul etmek de buna dahildir. Ayet aynı zamanda bir tehdittir. Hükümlerin tamamıyla, bir bölümü aynı manadadır ikisinin de yapılması ayetin hükmü dahilindedir.

(Medaric-us Salikin)

İBN KESİR ŞÖYLE DER:

ALLAH'ın: "Eğer onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de ortak koşanlardan olursunuz" ayetinin manası şudur:

ALLAH'ın size emrettiği kanun ve şeriatından yüz çevirip başka bir yere yönelirseniz. Onu ALLAH'tan ileri geçirmiş olursunuz. Bu ise : "Onlar ALLAH'ı bırakıp haham ve rahiblerini rabbler edindiler. Ayetinde beyan edildiği gibi şirktir. Adiyy İbn Hatem hadisini hatırlayınız...

İMAM KURTUBİ ŞÖYLE DER:

Diğer bir kısım ulema ise: "**Yönetim hususunda ehil olanla kavga etmeyeceğimize dair aldığı beyat da vardır. Ancak hakkında ALLAH'tan bir hüccet bulunan aşikar bir küfür görürseniz o başka!**" şeklinde rivayet edilen Ubade hadisine binaen devlet başkanının ancak küfrü, yahut namazları kıldırmayı terk etmesi yahut insanları namaza çağırmayı terk etmesi, yahut şeriattan olan herhangi bir şeyi terk etmesi halinden makamından uzaklaştırılır, demiştir...

HAMMAD BİN ALİ BİN ATİK EN NECDİ:

ALLAH "**Yoksa onlar cahiliye idaresini mi arıyorlar**..ilh."buyurmaktadır. Ben derim ki: Bu kanunları koyanlar, atalarının adetlerini hakem tayin etme yönünden bedevilerle onlara benzeyenlerin içerisine düştüğü onlardan evvelkilerin uydururarak "**rifaka hukuku**" adını verdikleri ve Kuran ve sünnetten öne geçirdikleri melun mevzuatların durumudur. Kim böyle yaparsa şüphesiz kafir olup ALLAH rasulünün hükmüne dönünceye kadar kendisiyle savaşmak farz olur.

ABDULKADİR UDEH ŞÖYLE DER:

ALLAH'ın kitabıyla hüküm vermekten yüz çevrilmesi sebebiyle vaki olan çağımızdaki küfrün zahiri misallerinden biri de İslam şeriatıyla hükmetmekten kaçınıp onun yerine uydurma beşer kanunlarının tatbik edilmesidir.

(Teşriul Cinai)

SALAH DEBUS

"Halifenin azledilmesiyle ilgili hükümlerin izahı" başlıklı yazısında şunları kaydeder:

Halifenin iznini gerektiren sebeplerden biri de Küfrü mucib hareketlerde bulunmasıdır".

ALİ CÜREYŞENİN GÖRÜŞÜ:

En büyük zulüm olan şirkin çeşitlerinden ve başında gelenlerden biri de ALLAH'ın musaade etmediği şeylerin kanun olarak kabul edilmesi ve bunlarla hüküm olunmasıdır. Dinin tamamının terk edilmesiyle bir kısmının terk edilmesi arasında fark yoktur.

(Usulu şeriiyetil İslamiyye)

MUHAMMED ALİ ES-SABUNİ'NİN GÖRÜŞÜ:

Kim olursa olsun ALLAHın şeriatı ile hükmetmeyen kafirdir. Zamaşeri şöyle der: Kim ALLAHın indirdiği hükümleri küçümser de onlarla hükmetmezse onlar kafirler, zalimler ve fasıklardır. *(Keşşaf)*Ebu Hayyan da şöyle der:Bu ayetin akışından her ne kadar hitabın Yahudilere olduğu anlaşılrsa da, ayet yahudiler ve diğer insanlar hakkında umumidir. *(El-Bahr)* Kafirler hakkında gelen her ayet asi müminleri de içine alır...

İMAMUL MUFESSİRİN İBN CERİR ET TABERİ ŞÖYLE TEFSİR ETMİŞTİR:

Kim ALLAH'ın kitabında indirdiği hükümleri terk eder ve terk etmeyi helal sayarsa, kafir olur. Hasen dedi ki:Bu ayetler Yahudiler hakkında nazil olmuştur, Ama müslümanları da kapsamaktadır.

ELMALILI HAMDİ YAZIR İSE ŞÖYLE DER:

ALLAH'ın ayetlerini az bir bahaya satmayın yani geçici dünya menfaatleri için ALLAH'ın hükümlerini çiğnemeyin. Zira kim, ALLAH'ın indirdiği hükümleriyle hükmetmezse, Onun hakimiyetini tanımazsa, Kimler böyle yaparsa, işte onlar, kafirlerin ta kendileridirler.

ŞEHİD SEYYİD KUTUBUN GÖRÜŞÜ:

ALLAH'ın indirdiği ile hükmetmemek, şirktir, uluhiyyetin reddi demektir. Bu umumi, kesin ve kati hükümlerde munakaşa, hakikatten kaçmaktan başka bir işe yaramaz. Bu gibi hükümlerde tevile yeltenmek, kelimeleri tahrif etmekten başka bir gayreti ifade etmez. Vazih ve açık ayetlerin hükmünün sahibini bulmasında tevil ve münakaşaların ALLAH'ın hükmünü döndürmede tesiri olamaz.

(Ömer Abdurrahman / Cihad Mudafaası)

9- Dar'ul-harb Konusunda Sonuç

ALLAH'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler :

Kafir, Zalim veya Fasık olacaklardır. Bu ayetlerin üç defa tekrarı hem iyi anlaşılması için, değişiklikler ise niyetlere ve itikada göre ahkam değişikliğini vurgulamak için olabilir. Eğer kişi nefesine uyduğunu kabul ediyor ve dini mubinin emirlerini yerine getirmiyorsa, nefesine zulmetmiştir böylelikle Zalimdir. ALLAH'a isyan etmiştir böylelikle Fasıktır...Küfürden katiyyen söz edilemez ama amellerin terki kişiyi son nefeste zaafa uğratabilir ve böylelikle son nefesinde imanından korkulur.

Şayet kişi hem din-i ilahiye kulak asmıyor hem de yaptığını meşru görüyorsa:

Hem zalimdir hem fasıktır hem de kafirdir. Ayetin Yahudiler hakkında inmiş olması bir çıkar yol ve tevile açık bir kapı değildir. Çünkü Tefsir ilimleriyle az çok iştigal edenlerin de bildiği bir kaide mevzu bahistir:

"Hitabın has olması, hükmün âm olmasını engellemez."

Yani Özel hitkardeşr hükmün genele yayılmasına mani değildir.

Eğer Kurana şu şu kavme bu da bu kavme indirilmişti dersek bizlere hitab edecek ayet bulamayacak ve Cumbaba gibi (S. Demirel) 236 ayetin hükmü kalkmıştır demek durumunda kalacağız... Bu delillerle işin aslı budur dileyen alır dileyen inkar eder ama bilmek gerekir ki kargalar bazen yanlış da güler... Şaz yorumları cumhurdan zannetmek, Cumhura hakaret demektir. En sahih yol ulemanın yoludur ki ALLAH da bilmiyorsanız zikir ehline sorunuz der. Ne mutlu duymak istediğini değil, yapması gerekenleri soranlara!

Yine tefsir ilimlerinden olan Esbabı Nuzül ilmine değinilirken ayetin iniş sebebi Yahudiler olsa da bunu zaten hiçbir müfessir inkar etmez. Hüküm geneledir.

Şu ayeti bu meselede örnek verebiliriz. Ahzab suresi 1.ayette şöyle denir: **"Ey Nebi, ALLAH'tan kork, kafirlere ve munafıklara boyun eğme"**.

Şimdi bu hitab peygambere diye biz ALLAHtan korkmaya gerek yok, kafir ve munafıklara da itaat edebiliriz diye tefsir yapabilir miyiz ?... Yine aynı şekilde Nur suresi 23 ila 25. ayetler de Ifk olayı üzerine Aişe (r.anha) için inmişti.

Hani munafıklar Ona zina iftirası atmışlardı... Bu diğer kadınlara iftira atılabileceğine bu tehdidin sadece Aişe için atılan iftiraya yönelik delildir diyebilir miyiz ?

Yine bir başka misal olarak **Ebu Talib** ölünce Rasulullah şöyle dedi:

"ALLAH beni men etmedikçe sana afv için dua edeceğim" (*Buhari*) bunun üzerine inen ayet bu ameliyeyi yasaklıyordu. (Tevbe 113).

Şimdi biz kafirler için rahmet okuyabiliriz, o hüküm rasulullah'a indi mi diyelim ?

Estağfirullah ve netubu ileyh...

Kolaylık elbette dinimizin temelidir ama bu bir noktaya kadardır.

Rasul kolaylığı emrederken bunu devamlı vurgulayan zalim alimler nedense **"Artık hak bildiklerini kafalarını patlatırcasına açıkla"** ayetini görmezden geliyorlar.

Evet bir çok kolaylık var ama ALLAH'ın hududlarını tahrif etmeye kat'a ve kella musaade yok...

10- Dar'ul-harb'te Kâfir Düzene Vergi Vermek :

Firavunu ayakta tutan unsurlardan Kar'un'un maddiyatı gibi günümüz firavuni düzenlerinin de maddiyata ihtiyaçları mutlakdır .

Bunu temin etmek için edindikleri yollardan birisi de; vatandaşlarından çeşitli vesilelerle vergi adı altında haraç almaktır. Yol, su, elektrik, araba, ev, arsa, tüketim maddeleri ve iş yeri vergileri gibi. Alınan bu vergiler o devleti kuvvetlendirmek ve ayakta tutmak içindir.

Müslümanlar böyle zulüm olan kanunlara uymamak için ellerinden geleni yapmalıdırlar. Bu konuda isteyerek veya gereksiz yere itaat, kafirlere destek olmak demektir ki bu da, kafirlere vela kapsamına giren küfür bir ameldir.

Fakat gelecek zulmü engellemek için veya İslam'ın ve müslümanların menfaati söz konusu olduğunda kabul etmedikleri ve hoşnut olmadıkları halde müslümanlar kafirlere maddi konularda buğz ederek taviz verebilirler.

Müslümanlar için bugün en büyük zulüm, İslam otoritesinin yeryüzünden kaldırılmış olmasıdır. Kafirlerin hükmü altında yaşayan müslümanlar, İslam'ı hakim kılmak ve zor durumda kaldıkları zaman kafirlerin zulmünü kaldırmak için istemeyerek vergi verebilirler. Hatta kendileri para verme teklifinde bile bulunabilirler. Bu, o devleti destekleyerek vela gösterme kapsamına girmez. Tağutları ortadan kaldırıncaya kadar, akideden taviz vermemek şartıyla, istemeyerek kafirlere bir takım maddi tavizler vermek küfür değildir.

Rasulullah (s.a.v.)'in Hendek savaşında zor duruma düştüğü zaman, yahudilerin Medine'ye saldırmalarını engellemek için onlara Medine hurmasının yarısını vermek istemesi bu konuyla ilgili önemli bir delildir.

Rasulullah (s.a.v.)'in sahabelerinden **Suheyb b. Sinan'** da bu şekilde

hareket etmişlerdir. O, Mekke'den Medine' ye hicret için yola çıktığında müşrikler, onun mallarıyla birlikte gitmesini engellediler. Bunun üzerine o da bütün mallarını müşriklere verdi. Müşriklere her halukarda maddi destek sağlamak küfür olsaydı elbette Suheyb geri döner ve hicret etmek için uygun bir zaman kollardı. Şayet Suheyb mallarını vermemek için hicret etmeseydi kafirlere hiçbir maddi destekte bulunmamış olurdu. Fakat Suheyb'in hicreti İslam'a ve müslümanlara faydalı olduğu için mallarını feda etmiştir.

Böyle durumlarda kafirlere maddi konularda destek olmak küfür değildir. Şayet küfür olsaydı Rasulullah (s.a.v.) Suheyb'i bu davranışından dolayı övmezdi.

Rasulullah (s.a.v.) onun hakkında şöyle buyurmuştur: "**Suheyb kazandı, Suheyb kazandı**" (*Siyeri İbni Hişam*)

Bu da gösteriyor ki İslam'a ve müslümanlara menfaat sağlamak amacıyla kafirlere maddi konularda bazı tavizler verilebilir.

Dar'ul harpte yaşayan müslümanlar için en büyük zulüm, İslam'ın kaldırılmış olması ve bu sebeple İslam'ı ALLAH 'ın istediği şekilde, tam olarak, serbestçe yaşayamamalarıdır. Müslümanların bu amacı gerçekleştirmek yani; ALLAH 'ın üzerlerine yüklediği, İslam'ı hakim kılmak görevini yerine getirebilmeleri için, belli bir maddi ve manevi kuvvete erişmiş olmaları gerekir. Müslümanların maddi açıdan belli bir yapıya ulaşmaları ise sadece kendilerini geçindirecek ufak tefek işler yapmalarıyla mümkün olmaz. Çünkü tağut güçlüdür. Onu yıkacak müslüman cemaatin de elbette belli bir seviyede olması gerekir. Belki kafirlere denk bir güç oluşturamayacaklardır. Fakat belli bir maddi güce erişebilmek için mutlaka büyüyen bir sermayeye ihtiyaçları olacaktır. Bu da ancak, belli bir müddet için ticarethaneler çalıştırmakla çözümlenebilir. Bu ise bir zarurettir. Çünkü İslam'ın hakim kılınması söz konusudur.

Ticarethaneler kurulduğunda da tağutlar elbette belli bir vergi alacaklardır. İşte bu noktada müslümanlar dakik davranarak ince bir kar zarar

araştırması (*vergi vermemek veya azaltılarak verilmesi*) yapmalıdırlar. Eğer müslümanların menfaati kafirlerin menfaatinden daha fazla ise böyle işleri yapmakta bir sakınca yoktur.

Müslümanların menfaatleri büyük olduğunda vergi vermelerinin onları küfre sokmamasının asıl sebebi; vergi vermenin bizatihi küfür bir amel olmamasındandır. Vergi ancak sebebsiz yere kafire destek olma, yardım etme söz konusu ise küfür bir amel olur. Çünkü bu vela kapsamına girer. Fakat sağlanan menfaat kafirleri yıkmak için kullanılacaksa yani meşru bir sebep varsa, o zaman bu amel küfür değil bilakis, yapılması mutlaka gerekli bir zorunluluk olur.

Zamanımızdaki kafir devletler, ekmek dahil bütün yiyeceklerden ve bütün kullanım maddelerinden kendi menfaatlerine göre belli oranlarda vergi almaktadırlar. Dolayısıyla alışveriş yapan herkes aynı zamanda kafir devlete vergi vererek belli oranda ona destek olmuş olmaktadır. Eğer vergi vermek küfür olsaydı, kafir devletlerin sınırları içersinden hiçbir şey alınmaması ve oralarda da hiçbir şeyin satılmaması gerekirdi.

Bu konu ile ilgili olarak değinilmesi gereken diğer bir başka mesele ise şudur:

Kafir devletlerin halktan topladıkları vergiler şubhesiz yine onlar tarafından konmuş vergi kanunları çerçevesindedir. Kafirlere vergi verenler elbette bu kanunlara riayet etmektedirler. Zaten kafir devlette yaşayan her vatandaş aslında kâfir devletin kanunlarına bazı meselelerde istemese de itaat etmektedir. Fakat önemli olan bu kanunların ALLAH'ın emirlerine muhalif olub olmamasıdır. ALLAH'ın kanunlarına muhalif olmayan kanunlara riayet etmek ise kişiyi küfre sokmaz.

Fakat müslümanın, kafir devletten kendisine gelebilecek zararı önlemek veya kendisine yüklenecek daha büyük maddi cezaları engellemek maksadıyla, istemeyerek vergi vermesi kendisini küfre sokmaz. Müslümanların, kafir devletlere vergi vermemek için bir takım kişilere para

vermeleri, İslam'ın câiz görmediği rüşvet hükmüne girmez. Buna, haksızlığı ortadan kaldırmak denir. Bu, hakkı olan ve kendisinden zulmen alınan malı geri almak için, kişinin, bu işi yapmaya gücü yeten birine para vermesi gibidir.

Bir müslüman, ancak aşağıdaki şartlar dahilinde kafir devletlere vergi verirse, küfre girmez.

1 - Yeryüzünde İslam devleti mevcut olmamalı,

2 - Küfür sistemini ortadan kaldırmak için elinden gelen her şeyi, tüm gücü ile yapmalı,

3 - Kafir devletlere vergi verirken bir takım menfaatler elde etme gayesi olmalı.

Fakat bu şartlardan biri eksik olursa, gönül rıdasıyla olmasa bile vergi vermek, sebepsiz yere küfrü desteklemek anlamına geldiği için, küfürdür. Eğer yeryüzünde İslam devleti mevcut ise, kafir bir devlete vergi vererek elde edilen menfaat, kafirlerin menfaatlerine oranla daha az ise ve kafir devlet elde ettiği mallarla müslümanlara daha çok eziyet etme imkanı buluyorsa, o zaman vergi vermek, küfrü desteklemek anlamına gelir. Bu durumda, sadece vergi vermek değil, böyle yerlere yerleşmek ve oralarda yaşamak bile küfür olur. ALLAHu âlem.

11- Dar'ul-harb'te Rüşvet Meselesi

Dar'ul harb'de din , akıl , nesil , can ve mal emniyeti yoktur. Müslümanlar Dar'ul harb'te korku içerisinde dirler. Çünkü harbiler iktidara sahiptirler. Dolayısıyla dar'ul harbte “rüşvet” , harbiler için geçim kaynağıdır. İslam uleması tarafından rüşvetin çeşitli tasnifleri yapılmıştır. **İbn Abidin** şöyle diyor:

“Rüşvet kelimesi veya raşvet şeklinde söylenebilir. Misbah isimli lügat kitabında ; rüşvet şeklinde zabtedilmiş ve rüşvet ; kişinin hakime veya başkasına ; lehinde hüküm vermesi için veya isteğine ulaşabilmek için vermiş olduğu şeydir.”

(Raddu'l Muhtar Ala'd Durri'l Muhtar -ibn-i abidin- C. 5, sayfa: 362, İst. /1984)

Rüşvet haram ve caiz olmak üzere kısımlara ayrılır :

Kâdî Hân, fetvâlarının el-Kâdâ bahsinde der ki :

"Rüşvet dört türlüdür.

Bir çesidi vardır ki, her iki taraf içinde haramdır. Kadıyı (yani hâkimliği) rüşvet ile olsa, bu adam hâkim olamaz. Bu durumda rüşvet, alana da, kadıya da haram olur. Bu bir ;

ikincisi, kendi lehine hüküm vermesi için hâkime rüşvet verse, bu rüşvet de her iki taraf için haramdır. Hüküm ister bi-hakkın verilmiş olsun, ister olmasın, değişmez.

Diğer bir şekli: Malının ya da canının telef olacağı korkusuyla rüşvet verse, bu rüşvet alana haramdır ama, verenin vermesi haram değildir. Yine malında gözü olana, malının bir kısmını rüşvet olarak verib; kalanını kurtaranın durumu da böyledir.

Bir diğer şekli: Devlet idarecilerinin nezdinde işini takip etmesi için rüşvet verse, veren için vermesi helâldir ama, alan için alması haramdır. Bu durumda verdiği rüşvetin alana da helâl olabilmesi için; veren, alanı, rüşvet vermek istediği miktarla, bir gün geceye kadar ücretle tutar. Çünkü bu nevi icâre sahîhtir. Sonra muste'cir (ücretle tutan) dilerse onu yaptıracağı bu işte, dilerse başka işte çalıştırır.

Bu, devlet idarecisi nezdinde işini takip etmesi için rüşveti önceden verirse böyledir.

Hiç rüşvet adı etmeden işini takip etmesini istese ve işi olduktan sonra rüşvet verse durum ne olur?

Bunda ihtilâf vardır. Alanın alması helâl olmaz diyenler varsa da, sahîh olan, helâl olur diyenlerin görüşüdür.

Zira, bu, bir nevi iyilik, mükâfaat ve ihsandır. Aynen imâma ya da müezzine, şart koşmadan bir şey vermek gibidir. Hâkimin rüşvet alması helâl olmadığı gibi, hâkim olmazdan önce kendisine hediye vermek âdeti olmayan yabancından hediye alması da câiz değildir.

Borç ve iare de hediye gibidir.

Fıkıh kitaplarının vasiyyetler bölümünde fukaha; kişinin canını ve malını zûlûmden kurtarmak için, kendi hakkında verdiği rüşvet olmayacağını, başkasında olan malını çıkarabilmek için sarfettiğinin ise rüşvet

olacağını söylerler.

el Hulâsa adlı kitabda denir ki :

Hâkim rüşvet alıb hüküm verse, ya da hüküm verdikten sonra rüşvet istese ve hâkimin oğlu veya onun için şehadeti kabul edilmeyecek birisi alsa, hüküm nâfiz olmaz. Ancak tevbe eder ve aldığını geri verirse, verdiği hüküm sahîh olur.

el-Akdiye'de de şunlar vardır:

Hediyeler üç türlüdür:

Verene de alana da helâl olan:

Mucered sevgiden dolayı verilen hediyeler gibi.

İkincisi, her iki tarafa da haram olan:

Yaptığı zulümde, kendisine yardım için verilen hediye gibi.

Üçüncüsü, verene vermesi helâl olan :

Zalime, zûlmünü def etmek için verilen hediye gibi. Bu alana haramdır.

Bu hususta çıkış yolu şöyledir :

İşini gördüreceği adamı iki üç gün gibi bir zaman ücretle tutar. Sonra *-eğer yaptıracağı iş, meselâ bir mesaj götürmek gibi, ücret vermenin câiz olduğu bir iş ise-* onu bu işte çalıştırır. Ama çalıştıracağı süreyi tayin etmezlerse, bu câiz değil dir.Bütün bunlar şartlı olursa böyledir. Ama hediye şartsız olarak verilse ve fakat alan, kendisine; devlet dairelerinde ona yardım etmesi için hediye verdiğini kesinlikle bilse, ulemâmımız bunda bir beis olmadığı görüşündedirler.

Her hangi bir ön şart olursa böyledir. Ama hediye şartsız olarak verilse ve fakat alan, kendisine devlet dairelerinde ona yardım etmesi için hediye verdiğini kesinlikle bilse, ulemâ bunda bir beis olmadığı görüşündedirler.

Herhangi bir ön şart ve bekleyiş olmaksızın ihtiyacını giderse ve ondan sonra hediye verse, bunu kabul etmekte bir beis yoktur. Bu hususta almanın hoş olmayacağına dair İbn Mes'ûd'dan rivayet edilen haber, takvânın ileri derecesini bildirir. Bu husus Bezzâziye'de de aynıdır.

Hâkim bir tutanak yazsa veya bir taksim işini üzerine alsa ve bunları yaptığı için ecr-i misil istese hâkkıdır . Ama küçük bir kızın nikâhına veli olsa, herhangi bir şey alması helâl değildir. Zira kendisine vacib olan bir şeyi yapmıştır.

Vâcib olan bir şeyi yapma karşılığında ücret almak ise câiz değildir. Yok eğer üzerine vacib olmayan bir şeyi yapsa ücret alması câiz olur .

Fetevây-ı Kâdîhân'da **el-Bakkâlî**'den naklen şöyle bir şey vardır: Birisi. bir bekâr kızın nikâhını (*velisi olarak*) akdettiğimde bir dinar alırım. Dul ise yarım dinar alırım dediğinde, kızın başka velisi yoksa. onun bunu alması helâl olmaz. Ama bir başka velîsi varsa biraz önce zikrettiğimiz hükme binaen aldığı helâl olur. Yetimin malını satsa da bir şey alamaz. Eğer alsa ve bey de de mezun olsa, alış verişî nâfiz değildir.

Fethu'l-Kadîr'deki ifadeye göre, rüşvet dört kısımdır.

Alana da verene de haram olanı vardır. Kazâ ve imâret makamlarını elde etmek için verilen rüşvet bu kabildendir. Bu şekilde iş başına gelen kadı olamaz.

İkincisi, kadının hüküm vermek için rüşvet alması durumudur. Bu da her iki taraf için haramdır. Rüşvet alarak hüküm verdiği hâdisede hükmü nâfiz (*geçerli*) değildir. İster bi-hakkın, isterse bâtıl bir hüküm vermiş olsun, değişmez. Eğer haklı bir hüküm vermişse o, zaten ona vâcibdi. Binaenaleyh, buna karşılık bir mal alması câiz olamaz. Bâtıl bir hüküm verdiği takdirde ise, durum daha da açıktır. Önceden rüşvet alıp hüküm vermesiyle, önce hüküm verib sonra rüşvet alması arasında da bir fark yoktur.

Üçüncüsü, bir zararı def etmek, ya da bir menfaati celbetmek maksadıyla, devlet dairesinde bir işi halletmek için rüşvet almak halidir. Bu, alana haramdır ama, verene haram değildir. El-Akdiye'de hediye kısımlara ayrılırken bu, hediyenin kısımlarından olarak gösterilmiştir.

Dördüncüsü, malına ve canına karşı korkusu olduğu kimseye, bu korkusundan kurtulmak için verdiği şeydir. Bu, veren için helâldir ama alan için haramdır. Zira müslümandan zararı def etmek vâcibdir. Vâcibi yerine getirmek için mal almaksa câiz degîldir.

El Kunye'de mahzurlu olan şeyler babında şöyle denir :

Zâlimler, halkın ormanlardan odun yapmasına, kendilerine bir şeyler verilmeksizin müsaade etmiyorlarsa, o şeyi vermek de, almak da haramdır.

Zira verilen bu şey rüşvettir. Aynı yerde, âşıkların rüşvet olarak verdiklerinin de mulk edinilemeyeceği yazılıdır. Bu sağlam nakillerle anlaşılmış oldu ki, kadı'ya (*hâkime*) verilen rüşvet, her iki taraf için de haramdır. İster hükümden önce olsun, ister sonra olsun, ister haklı bir hüküm vermesi istensin, ister bâtil ile hükmetmesi istensin, hepsi eşittir. Yine anlaşılmış oldu ki, hakime verilen hediye de rüşvet gibidir; dolayısıyla her iki taraf için de haramdır.

Meselâ bir adam, hâkime gelip bir miktar mal vererek, kendi lehine hükmettiği için verse, veren bir haram irtikâp etmiş olur. Binaenaleyh, hâkim bunu kabul etmese ve onu tâzir ile cezalandırmak istese bu, şu fikhî kaideden dolayı onun hakkıdır: "Belli bir had cezası olmayan bir masiyeti işleyene ta'zir vâcib olur."

El-Bedâye'de kaydedildiğine göre, ta'zirin vâcib olmasının sebebi, şeriatte tayin edilmiş bir haddi bulunmayan bir cinayeti irtikâp etmesidir. Bu cinayet ister ALLAH'ın hukukuna, isterse kul hukukuna karşı yapılmış olsun. Vucûbunun şartı ise, sadece akıldır.

Binaenaleyh, **belirli bir had cezası olmayan bir cinayeti irtikâb eden her akıllıya ta'zir uygulama salâhiyeti var mıdır?** denirse, Câmi'ul-Fusûleyn ve daha başka yerlerdeki ifadeye dayanarak, evet vardır, deriz.

Aleyhine hüküm veren kadı'ya, "Rüşvet aldın!" derse, kadı'nın ona ta'zir uygulama yetkisi vardır. Tâ'zir cezasını teşhir ederek uygulamak da câizdir. Çünkü bu da bir nevi ta'zirdir.

İmâm Ebu Hanife'nin, yalancı şahidlik yapan için, **"Sokaklarda, toplulukların huzurunda teşhir edilerek ta'zir edilir. Başka cezası yoktur."** sözü bunu gösterir.

İmâmeyn ise **acıtacak şekilde dövülüp hapsedileceğini** söylerler.

Fethu'l-Kadîr'de: "İmâm Azam'ın (*Tâzir uygulamam*) sözü, (*Dövmem*) manasında olmuş oluyor.

Neticede ta'zirinde ittifak vardır. Şu kadar var ki, İmam ta'zir edilenin bu durumunu, sokaklarda teşhir ettirmekle iktifa etmiştir. Bu da bazan gizlice dövülmesinden daha ağır bir ceza olur.

İmâmeyn ise, buna dövmeyi de ilâve etmişlerdir:" deniyor:

Mesele, el-Inâye de ve başka kitaplarda da böylece izah edilmiştir. Teşhirin bir nevi ta'zir olduğunu ifade etmişlerdir. Binaenaleyh, kadı (*hâkim*), yalancı şahidi cezalandırmakta başkası için bir maslahat murad etse, bozguncuları men için ona ta'zir uygulama yetkisi vardı;. Çünkü ta'zir, kadı'nın görüşüne bırakılmıştır.

Şöyle bir soru akla gelse: **Acaba kadı'nın, ta'zirde yüzü karartma, ya da sakalının bir tarafını traş etme yetkisi var mıdır ?**

Çünkü bunlar "Musle" uz'vu keserek cezalandırma kabilindendir. Bu ise yasaklanan bir şeydir. Evet yapılabilir deriz. Zira bunlar musle cinsinden değildir. Bunun ne olduğuna verilecek cevap, Ömer (r.anh)'ın şu fiiline verilecek cevabın tâ kendisidir:

İbnu Ebî Şeybe'nin kendi senediyle rivayet ettiğine göre, Ömer (*radıyallâhu anh*) Şam diyarındaki valilerine, yalancı şahide kırk sopa vurulmasını, yüzünün karartılmasını, sarığının boynuna atılmasını, kafasının traş edilmesini ve hapsinin uzun tutulmasını yazmıştır.

Abdu'r razzak da Musannef'inde: Ömer (*radıyallâhu anh*) yalancı şahidin yüzünün karartılmasını, sarığının boynuna atılmasını ve kabîleler arasında dolaştırılmasını emretti, diye rivayet eder. Fethul-Kadîr'de bunun "musle" olup olmadığı görüşü cevaplandırılırken deniliyor ki:

"Musle" ancak uz'uvları, ya da bedendeki uzuv gibi şeyleri kesmekle olur ve devam eder. Yıkamakla kaybolacak arazî şeyler "müsle" değildir.

Ulemadan bazıları da Ömer'in bu yaptığı bir siyaset idi. Binaenaleyh, hâkim bir maslahat görürse, bunu yapma yetkisine sahibdir, diye cevap vermişlerdir. Fethul-Kadîr'de ise, buna karşı, "Ömer'in Şam diyarındaki valilerine yazması, bu görüşü reddeder." denmiştir.

Vurulacak sopanın kırka vardırılması, bunun siyaset olduğunun delilidir.

Zira ta'zir, hadler derecesine vardırılamaz, denmesinin de bir manası yoktur. Zira bu, ihtilaflı bir meseledir. Alimlerden bunu câiz görenler vardır. Buna göre Ömer'in görüşünün de böyle olması câizdir.

Buradan anlaşılıyor ki, siyaset, şer'î bir nas vârid olmaksızın hâkimin, umumun maslahati için yaptığı şeydir. Binaenaleyh, şayet hâkim, rüşvetin bu zamanda yaygın olduğunu göz önünde bulundurarak, bunu azaltmak maksadıyla, başın bu şekilde teşhir edilmesini umumun maslahatına uygun görürse, bunun için sevabı gerektiren bir iş yapmış olur. İsterse şer'î bir nas bulunmasın. Kaldı ki, yalan yere şahidlik yapanın durumu, buna asıl teşkil eder. Her türlü noksan sıfatlardan münezzeh olan ALLAH en iyisini bilir.

Haram olma hususunda; yöneticilere, âmillere ve benzerlerine verilen hediye benzemektedir. Hatta bazıları o hediyeleri rüşvetten saymışlardır. Çünkü karşılıksız olarak yapılması zorunlu olan bir işin yapılması için, kendisine yapılan kişiden alınan mal oluşu bakımından o hediye ve rüşvet birbirine benzemektedir.

Ebu Hâmid el-Sâ'idî'den şunu rivayet etti:

“Nebi (s.a.v.) , İbn el-Lutbeyye'yi, Beni Selim kabilesinin zekâtlarını toplamak işine âmil tayin etti.

Rasule (s.a.v.) , gelince ona şöyle hesap verdi: **“Bu size aittir. Bu da bana hediye edilendir.”**

Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v.) şöyle dedi:

يَا وَبَيْتَ أُمِّكَ حَتَّى تَأْتِيَكَ هَدِيَّتَكَ إِنْ كُنْتَ صَادِقًا ثُمَّ فَهَلَا جَلَسْتَ فِي بَيْتِ أَبِي
قَامَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَخَطَبَ النَّاسَ وَحَمِدَ اللَّهَ وَأَثْنَى عَلَيْهِ ثُمَّ
لِيَ أُمُورٍ مِمَّا وَلَانِي اللَّهُ فَيَأْتِي أَحَدُكُمْ قَالِ أَمَّا بَعْدُ فَإِنِّي أَسْتَعْمِلُ رَجُلًا مِّنْكُمْ
فَيَقُولُ هَذَا لَكُمْ وَهَذِهِ هَدِيَّةٌ أُهْدِيَتْ لِي فَهَلَا جَلَسَ فِي بَيْتِ أَبِيهِ وَبَيْتِ أُمِّهِ حَتَّى
إِلَّا لَقِيَ اللَّهَ يَحْمِلُهُ يَوْمَ تَأْتِيَهُ هَدِيَّتُهُ وَاللَّهِ لَا يَأْخُذُ أَحَدُكُمْ مِنْكُمْ شَيْئًا بِغَيْرِ حَقِّهِ
الْقِيَامَةِ

“Doğruysan söyle! Sen babanın ve annenin evinde otursaydın o hediyen gelir miydi?”

Sonra Rasulullah (s.a.v.) ayağa kalkıp, Allah’a hamd ve senâdan sonra insanlara hitab etti.

Şöyle dedi: **“Ben sizden bir adamı, Allah’ın bana yüklediği bazı işlerin üzerine görevli tayin ediyorum. Sonra biriniz bana gelib, bu sizin için, bu da bana hediye edilen hediyedir, diyor. Doğruysa söyleyin, o babası ve annesi evinde otursaydı, ona hediyesi gelir miydi? Allah’a yemin olsun ki; sizden birisi hakkı olmaksızın ondan bir şey alırsa, Kıyamet Günü Allah’a onun sorumluluğunu taşıyarak gelir.”**

(Buhari, Hayl, 6464)

Dar'ul-harb'de Rüşvet

Rüşveti veren de alan da haram işlemiştir.

Abdullah b. Amr (r.anh)'dan , Rasulullah (s.a.v.) şöyle dedi:

لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الرَّاشِي وَالْمُرْتَشِي

"Allah’ın lâneti, rüşvet verenin ve rüşvet alanın üzerine olsun."

(Ahmed b. Hanbel; Ebu Davud; Tirmizi; İbni Mâce, K. Ahkâm, 2304)

“Rüşvet verene, alana, aralarında aracı olana ALLAH lanet etmiştir.”

(Ahmed b. Hanbel, sahih)

Rüşvetin haram kılınması hususunda, rüşvetin yöneticiye verilmesi ile memura, başkana veya başkasına verilmesi arasında bir fark yoktur. Zirâ hepsi de haramdır.

“Ahmed, Ebu Hurayra (r.anh)’den Rasulullah (s.a.v.)’in şöyle dediğini rivayet etmiştir:

لَعَنَ اللَّهُ الرَّاشِيَّ وَالْمُرْتَشِيَ فِي الْحُكْمِ

“Allah’ın lâneti, yönetimde rüşvet alan ve rüşvet veren üzerine olsun.”

(Ahmed b. Hanbel, Musned, Mukessirîn, 8662)

Rüşvet, bazı konularda sadece alan için haram olur, veren için haram olmaz. Kişinin, kendisine yapılan zulmü kaldırmak için hakime, polise vs. rüşvet vermesi gibi...

Hasan el Basri şöyle dedi:

“İrzini korumak için bir kimseye para vermekte sakınca yoktur.”

(Kurtubi, Ahkamul Kur’an Tefs.)

(Bunun ismi rüşvet değil, zulmü kaldırmaktır.)

İbni Mes’ud (r.anh), Habeşistan’da iken iki dirhem rüşvet vererek şöyle dedi:

“Günah rüşveti alanadır, verene değildir.” (Kurtubi)

(İbni Mes’ud (r.anh), kendi hakkını almak ve zulmü kaldırmak için rüşvet vermiştir.)

Vehb b. Munbih’e şöyle soruldu:

“Rüşvet her şeyde haram mıdır?” Hayır dedi.

Haram olan rüşvet, senin olmayan şeylerin senin olması için rüşvet

vermendir. Veya ödemem gerektiği bir şeyi ödememen için rüşvet vermendir. Fakat dinini, kanını, malını korumak için rüşvet vermek haram değildir.”

Ebu'l Leys Semerkandi, bu görüşü alıyoruz dedi. **Kişinin nefsinin, malını korumak için rüşvet vermesinde sakınca yoktur.**

(Kurtubi)

12- Dar'ul harb'te Kumar ve Faiz

Hanefi mezhebine göre Müslüman kişi , Dar'ul Harb'te kafdren faiz alabilir, veremez. Müslüman hiçbir halûkârda başka bir müslümandan faiz alamaz.

İmam Azam ve İmam Muhammed bu hükmü verirken, parayı iktisadî bir silâh olarak düşünüp, müslümanın onu kafirin ülkesinde ve onun rızasıyla, herhangi bir yolla alabileceğini, böylece onu iktisaden zayıf düşüreceğini, müslümanın hiçbir surette faiz veremeyeceğini, yani fazlalığı müslümanın alması halinde bunun câiz olabileceğini kastettiklerini, arkadaşları olan imamlar açıklamışlardır.

Nitekim İmam-ı Âzam kumarı da aynı kategoriye sokmuş ve yüzde yüz kazanacağını bilmesi halinde müslüman Dar'ul- Harb'te bir harbî ile kumar oynayabilir, demiş ve meseleye Rum Sûresinin başında işaret edilen ve Ebu Bekr (r.anh)'in şirk diyardı olan Mekke'lilerle girdiği bahsi delil göstermiştir. Çünkü bahsin kumardan başka bir anlamı yoktur ama Ebu Bekr (r.anh) kazanacağını ALLAH Rasûlunun haber vermesiyle kesinlikle bilmektedir. Yine Dar'ul harb'te Muhammed (s.a.v.)'e rastlayan Rukane'ya güreş teklif etti. Muhammed (a.s.), Rukane'nin bu teklifini kabul etti. Bahse Rukane koyunlarının 1/3 ünü koydu. Muhammed (s.a.v.), Rukane'yi defalarca yenerek koyunlarının tamamını aldı . Çünkü Dar'ul Harb'te harbinin malı mubahtır .

(el Mebsut- İmam Serahsi c 14 sh : 57 , Mısır 1324)

Durum böyle olunca İmam Azam ve İmam Muhammed'in cumhurun karşısındaki bu görüşlerini alsak dahi, günümüzde müslümanın hiçbir

yerde onların görüşüne göre de banka faizi alıp yiyemeyeceğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Çünkü Ebu Bekir (r.anh)'in amacı mal kazanmak değil , kâfirin ekonomisini çökertip , kazandığı malı yemeden İslam devletini güçlendirme yolunda kullanmaktır.

Ayrıca Ebu Bekir (r.anh)'ın Hıristiyan Rumlarla Mecusi Farisi'lerin savaşı hakkında müşriklerle bahise girdiği anda, Kumar hakkında ayet (Maide 90) nazil olmamıştı, daha sonra Kumar kesinlikle haram kılındığı için delil olamaz.

Dar'ul Harb fikhı ;1. cilt 70 -78 arası . Ölçü yayınları , Mustafa Çelik Reddu'l Muhtar; İbn Abidin , 11 cilt sh : 161-164 arası Şamil yayınları

Hanefilerden Ebu Yusuf , Şafii , Maliki ve Hanbeli mezhebine göre faiz her yerde faizdir , yasaktır.

Ne İslam diyarında ne de küfür diyarında onu almak câiz değildir.

Alış verişte, ölçüde, tartıda müslümanlara gösterilen muameleyi gayr-i muslimlere de göstermek icab eder .

(al-Fetva'l-Kubra).

13- CİHAD HÜKMÜ , ŞARTLARI ve NEFİR

Cihada ilk önce Müslümanların başlaması - düşman başlamasa bile farz-ı kifayedir. Müslümanların bir kısmı tarafından düşmanın şerri def edilirse cihad farz-ı kifaye , def edilemezse farz-ı ayn olur.

“Köle ve kadın bile olsalar Müslümanların bir kısmı tarafından bu cihad yapılırsa, diğer bütün Müslümanlardan düşer. Şayet hiçbir vakitte hiç bir kimse tarafından cihad vazifesi yapılmazsa , terk etmeleri sebebiyle mukellef kimselerin hepsi günahkar olur. Bundan mesela Anadolu halkının cihad etmesiyle Hindistan ahalisinden farziyyetin düşeceği anlaşılmasın. Çünkü düşmanın şerri def edinceye kadar sırasıyla yakın bulunan beldelerdeki Müslümanlara cihad farz olur. *Mudafaa ancak bütün Müslümanların savaşmasıyla olursa namaz , oruç gibi cihad da mukellef olan bütün Müslümanlara farz-ı ayn olur.*

Bir cenazeyi techiz ve tekfin etmek de bunun gibi sırasıyla yakın bulunan

beldelerdeki Müslümanların üzerine lazımdır. Bu bahsin tamamı Durer'dedir.

“Müslümanların bir kısmı tarafından düşmanın şerri def edilirse ilh”
Yani hududlardan birinde çıkan bir harbi önlemek için orada bulunan İslam kuvveti kifayet ettiği takdirde cihad farz-ı kifaye olup bütün Müslümanların silah altına alınmasına lüzum görülmez. **Eğer harb sahasında bulunan İslam kuvveti kifayet etmezse , harb mıntıkasında ve civarında bulunan bütün efrad harb için seferber haline getirililir ve cihad bir farz-ı ayn olur.**

“ALLAH-u Teala'nın ... kavlı-i kerimi ilh....” Cihadı emreden ayeti kerimeler şu tertip üzere indirilmiştir:

“Şimdi sen ne ile emrolunuyorsan (kafalarını çatlatırcasına) apaçık bildir.” (Hicr 94) buyurmuştur.

Sonra İslam dinine güzellikle ve tatlılıkla davet emredilmiştir. Nitekim ALLAH-u Teala :

“(İnsanları) Rabbinin yoluna hikmetle güzel öğütle davet et ! Onlarla mücadelenin en güzelini yap.” (Nahl 125) buyurmuştur.

Bundan sonra savaşa izin vermiştir. Nitekim ALLAH-u Teala :

“Kendilerine karşı harb açılan Müslümanlara zulme uğradıkları için cihada izin verilmiştir.” (Hac 39) buyurmuştur.

Daha sonra düşman harb açtığı anda onlara karşı koymakla emrolundu. Nitekim ALLAH-u Teala: **“Düşmanlar sizi öldürürlerse siz de onları öldürün”** buyurmuştur .

Bundan sonra haram olan aylar geçmek suretiyle cihad emredildi. Nitekim ALLAH-u Teala :

“(Dokunulması) haram olan aylar çıktığı zaman , artık o müşrikleri nerede bulursanız öldürün”(Tevbe 5) buyurmuştur.

En son bütün zamanlarda ve bütün mekan (yer)larda cihad farz kılındı . Nitekim ALLAH-u Teala: **“Size harb açanlarla ALLAH yolunda siz de**

muharebe edin. Fakat aşırı gitmeyin. Şubhesiz ki ALLAH aşırı gidenleri sevmez.” (Bakara 190) buyurmuştur.Bu bahsin tamamı Es-Siyerü'l Kebir şerhindedir.

“Müslümanların bir kısmı tarafından bu cihad yapılırsa ilh...” Yani cihad ölüyü yıkamak , kefenlemek, cenaze namazını kılmak ve selam almak gibi farz-ı kifayeler. Mükelleflerin hepsine birden farz kılınmıştır. Bundan dolayı farz-ı kifaye bir kısım Müslümanlar tarafından yapıldığı takdirde diğer Müslümanlardan düşer.Çünkü farz-ı kifayeden maksad yapılmasıdır. Mükelleflerden hiç biri bunu yapmazsa , bunu bilen ve mükellef olan bütün Müslümanlar günahkar olur.

Farz-ı ayın böyle değildir.Çünkü farz-ı ayın mükellef olan Müslümanlardan her biri üzserine ayrı ayrı farz kılınmıştır.Bundan dolayı farz-ı ayın bir kısım Müslümanlar tarafından yapıldığı takdirde diğerlerinden düşmez.Bunun için farz-ı ayın , farz-ı kifayeden efdaldır.

“Düşman İslam memleketine hucum ederse ilh...” Yani düşman İslam beldelerinden bir beldeye ansızın girerse , cihad farz-ı ayın olur . Bu hale “nefir-i amm” denilir. “İhtiyar” adlı kitabta : **“Nefir-i amm ; bütün Müslümanlara muhtaç olunmasıdır”** diye tarif edilmiştir.

“Bütün Müslümanların cihada çıkması ilh”

Yani kadınlar kocalarından , köleler efendilerinden , borçlular alacaklılarından izinsiz çıkarlar.

İmam Serahsi : “Nefir-i ammede cihad edebilecek baliğ olmayan çocukların cihada çıkıp savaşmalarında her ne kadar ana–babaları razı olmasalar bile - bir beis yoktur “ demiştir “Cihadın vacib olması için ilh...”

Yani bir kimseye cihadın vacib olması için silah kullanmaya kudretinin bulunması, erzaka ve gideceği yer sefer muddeti kadar olursa bineğe malik olması şarttır. Harb olduğunu bilmesi de şarttır. Kadihan , Kuhistani .
(İbn Abidin, Reddu'l Muhtar Ale'd Durri'l Muhtar, C: 8, sayfa 374 - 381)

Tercume : Ahmed Davudoğlu, Şamil yayınevi

CİHAD ve NEFİR

Bazı alimler : “Cihad , düşman topluluğu saldırmadan önce , nafile ; düşmanlar saldırdıktan sonra ise, farz-ı ayn ‘dır” demişlerdir.

Alimlerin ekserisi ise : “Cihad , her halde , fazdır : Düşmanın saldırmasından önce, farz-ı kifaye ; saldırmasından sonra ise , farz-ı ayn’dır. “ demişlerdir. Sahih olan kavil de budur.

NEFİR NEDİR?

Nefir : İstilahta , bir belde bulunan Müslüman halkın ; canlarına , mallarına , çoluk ve çocuklarına saldırmak üzere , düşmanın gelmekte olduğundan haberdar edilmesidir.

Böyle bir haber alınınca , o belde halkından , gücü cihada yeten her şahsa , cihad etmek üzere çıkması farz olur.

Böyle bir haberden önce , kişinin cihada çıkmaması hususunda , ruhsat ve genişlik vardır. Böyle bir haber gelince de , şarktan garbe , bütün İslam alemine , cihad farz-ı ayn olmaz. Bu durumda ancak , düşmana en yakın olan ve cihada gücü yeten Müslümanlara , cihada katılmaları farz-ı ayn olur.

Bu durumda , düşmana uzak olanlara ise , cihad farz-ı kifaye olur; farz-ı ayn olmaz. Bu gibi kimseler için , cihadı terk etme genişliği de vardır.

Fakat , düşmana yakın olanlar , -cihaddan- aciz olur ve düşmana mukavemet edemezlerse veya tembellik ettikleri için , diğer Müslümanların cihada katılmalarına ihtiyaç hasıl olursa ; bu durumda , bunlara yakın olanlara ve bu sıra ile , şarkta ve garbde İslam âleminin her yanında bulunan Müslümanlara , cihad , farz-ı ayn olur.

FETAVAYİ HİNDİYYE

Tercume : MUSTAFA EFE, Cilt 4, Sayfa 137- 138 – 249 Akçağ yayınları

14- SİLAHLI CİHAD BÜYÜK MÜ , KÜÇÜK MÜ ?

**NEFİSLE CİHAD EN BÜYÜK CİHADDIR ALDATMACASI !
EN BÜYÜK CİHAD , KİŞİNİN EN ÇOK SEVDİĞİ CANINI VE
MALINI ORTAYA KOYARAK YAPTIĞI CİHADDIR**

Cihada yapılan en büyük hakaret onu abi kardeş misali küçük büyük çeşidi var diye sınıflandırılmasıdır. Sınıflandırmanın da en büyük yanlışlığı oturup miskin ve sünepece yaşamı , ALLAH'ın dini uğrunda malı ve canıyla cihad edenden üstün tutulmasıdır !

Eskiden beri İslam düşmanları cihadın kendileri için arz ettiği tehlikeyi bildirmişlerdir. Cihad baki kaldıkça kendilerinin batıllarıyla yaşayamayacaklarını , devletlerinin (güç ve kuvvetlerinin) olamayacağını bildiler. Ayrıca Müslümanların tek sesle , ALLAH'ın adıyla ve O'nun bereketiyle cihadı ilan ettiklerinde önlerinde hiçbir engelin duramayacağını biliyorlar. Çünkü Müslümanlar iki iyilikten birini istiyorlar. ALLAH'da onların yardımcısıdır. Tüm bunları , yarım asırdan daha az bir zamanda dünya küresinin yarısını fetheden bu ümmetin selefinin sayfelerinden anlıyoruz.

Buradan hareketle , bu korkunç , karmaşık problemleri çözmeyi , tefekkür etmeye başladılar. Müthiş çaba gösterib çalıştılar. Onun için de bir çok çözüm buldular. Onların en muhkemi , en başarılısı , amaçlarını en iyi bir şekilde gerçekleştireni , barışçı yollarla Müslümanları cihaddan alıkoymaktı. Hakikatten problem çözüldü. Onlar da sofralarına oturup cihaddan mustarih bir şekilde emin ve mutmain olarak yiyip içiyorlar. Ülkelere hükmedip insanları köleleştiriyorlar.

Müslümanları cihaddan geri çeviren , uzun bir zamandan günümüze dek zelil bir şekilde oturtan şey; cihadın büyük ve küçük diye ikiye ayrılmasıdır.

Dediler ki ; küçük cihad kafirlerle mücadele , büyük cihad da nefis ve şeytanla mücadeledir.Bu düşmanlar uyanık insanlardır.Biliyorlar ki insanoğlu diri kaldıkça nefis ve şeytandan kurtulamaz.

Hayatı boyunca onu cihaddan alıkoyacak bir görev verdiler kendisine . Rasulullah'ın (s.a.v),Müslümanların gönlündeki büyüklüğünü bildiklerinden , kendisi için Rasulullah'ın (s.a.v.) dili üzerine uydurma bir hadis öne sürdüler.O da şudur:

“...Küçük cihaddan büyük cihada döndük....” Bunu da Müslümanların kitaplarına sokuşturdular.

Dinde aldanmış , miskin arkadaşlar (!) bunu görünce “ nefis ve şeytanla mücadele en büyük cihad olduğuna göre küçük cihadı ne yapayım” diyerek uzun tesbihini alıp , ibadetgahına çekilip nefis ve şeytanıyla mücadele ederek Rabbine ibadet etmeye başladı. İçlerinde daha hayır taşıyan bazılarında ise büyük cihadı bitirdikten sonra küçük küçük cihada niyetli olanlar da var , ancak nafil ! Bunu nasıl yaparlar?

Hadis kitaplarında bu hadisin varlığı mutlak surette yoktur.

Hatib-i Bağdadi (r.a.) Cabir'den (r.anh) olan başka bir senedle rivayet eder:

“Rasulullah (s.a.v) bir gazveden dönüyordu. Rasulullah (s.a.v) onlara şöyle dedi:

“ Hayırlı bir yerden döndünüz, küçük cihaddan büyük cihada döndünüz”

“Büyük cihad nedir ? Ey ALLAH'ın Rasulü? “ dediler.

“Kulun nefsiyle mücadelesidir.” dedi (Tarihu'l Bağdad: 13/493)

Senedinde **Halef b. Muhammed b.İsmail el Hayyam** var. **Hakim “onun hadisi sakıttır”** derken ,Ebu'l Yala el Halil'de **“o karıştırmış , o çok zayıftır, bilinmeyen metinleri rivayet etmiş “** demiştir.

(Tehzibu't-Tenzib:11-261-262)

İmam İbn Teymiyye şöyle der:

“Bazılarının Tebüük seferi dönüşünde , Rasulullah'ın ; “ küçük cihaddan büyük cihada döndük” şeklinde söylediğini rivayet ettikleri hadisin aslı yoktur. Nebi'nin (s.a.v) söz ve fiillerini bilen hiç kimse bunu rivayet etmemiştir. Kafirlerle cihad , amellerin en büyüğü , hatta insanın yapacağı en büyük iyiliklerdendir. Tüm bunlardan sonra sonra hadisin mevzu olduğu hususunda şüphe edecek değilim”

(El Farku Beyne Evliya-i Rahman ve Evliya-i Şeytan s. 44-45)

Az güvenilir ve tabii olan **İbrahim b. Ebi Able**'den şöyle rivayet edilmiştir:
"Gazadan dönenlere (rasulullah) şöyle demiştir:
" Şüphesiz küçük cihaddan döndünüz, bundan sonra büyük cihada , kalp cihadına ne yapacaksınız?" (Siyer-u Alamu'n Nubela: 6/324)

Darakutni der ki : "İbrahim b. Ebi Able kendi nefsinde güvenilirdir. Ona giden yollar safi değildir. "Derim ki , bu sözü bu imama sözün zayıflığını beyan etmeden isnad etmek caiz değildir" diye düşünüyorum.

Bunun ondan geldiğinin sıhhatini varsaydığımızda dahi o bir beşerdir ; doğru da yapar, yanlış ta. Mücahidlere hitab etmesine rağmen masum değildir. Kafirlerle savaştıklarında kalple olan cihada ne yapacaklarını soruyorlar? Çünkü nefis hayatta kalabilmek mucahidi firara yöneltebilir, yahut bunun dışında bir şeye , mesela infak etmemeye sevk edebilir. O takdirde kafirlerle mücadele ettiği bir esnada , nefsiyle de mücadele eder. İbrahim'in görüşünde büyük ve küçük cihad , kafirlerle mücadeledir. Aynı anda iki cihadı bir araya getirdiğinden dolayı büyük cihad demiş olabilir. Bunun itibara alınması ihtimali vardır.

Ancak kendi ibadethanelerinde oturup , , insanlardan el- etek çeken kişi aslında ne büyük ne de küçük cihad içerisindedir. Hakikatte o nefsinin arzusuna tabidir. Çünkü nefsi ona bunu sevdirmiştir. Şeytan da ona bunu süslemiştir. Sonra eğer bu büyük cihad ise , o zaman , insanlardan ayrı olarak hayatlarını ağaç yapraklarını yemekle idame eden rahipler sınıfı ile hayatlarını oruç ve kulluğa veren Budistlerin yaptıkları bu işle , dünyanın en mutlu ve bahtiyar insanları olmaları gerekir. Halbuki bunu hiçbir akıllı söyleyemez.

Dikkat ederseniz yukarıdaki uyduruk söz , ne kutub-i sitte de, ne sahih Buhari , Muslim , ebu Davud, Tirmizi, Nesai , ibn Mâce , Ahmed bin Halbel'in Musned'inde ne de İmam Malik'in Muvattası vs. gibi hiç bir sahih hadislerde yoktur !!

Bu hadis uydurmacısının İslam ve ehline karşı kindar oluşundan şüphemiz yoktur. Sofular bunu rahatlıkla aldılar. ALLAH hepimizi bağışlasın. Sonra bu alçalış ve gerileme döneminde o kültüre mensup bazı kişiler bunu kabul etmiş ve risaleler halinde de İslami kitab evlerine sürmüşlerdir. Kitaplarında bu hadisi savunup , onu zayıf gören veya derecesini az görenlere körü körüne saldırıyorlar. ALLAH (c.c.)bizleri ve onları doğru yola hidayet etsin. ALLAH yolunda cihada denk gelecek hiçbir şey yoktur. Bu delil itirazlara yeter.

Müslim'de ve diğer muteber hadis kitaplarında, Numan bin Beşir'den yapılan rivayette diyor ki:

“Peygamberin yanında bulunduğum bir sırada Müslümanlardan birinin şöyle dediğini işittim:

“İslamla şereflendikten bu yana, hacılara su dağıtmaktan başka hiç işle meşgul olmam ve başka bir işe önem vermem.”

Bir başkası: *“Ben de öyle”* dedi. *“İslamiyetle şeref bulduktan sonra, Mescid'i-l-Haram'ı onarmak ve bakmaktan başka hiçbir işe önem vermedim ve vermem.”*

Onların bu konuşmalarına kulak misafiri olan Ali onların sözlerine karıştı: *“ALLAH yolunda savaşmak sizin anlattığınız işlerden çok çok daha üstündür.”*

Orada bulunan Ömer (r.anh): *“ALLAH Rasulünün minberi yanında yüksek sesle konuşmayın”* diye onları ikaz etti.

Sonunda, namazı bitirdikten sonra meseleyi ALLAH'ın Rasulünden sorduk. ALLAH'ın Rasulu sorumuzu yüce ALLAH'a arzetti. Yüce ALLAH da az sonra, Tevbe suresinin 20. ayetini indirdi.

tevbe 20 : - **İman edip de hicret edip, mallarıyla, canlarıyla ALLAH yolunda cihad edenler, ALLAH katında en büyük dereceye sahiptirler. İşte bunlar murada ermiş olan mutlu kullardır.**

ibn Teymiyye - *(El Furkan Beyne Evliyai'r-Rahman Ve Evliyai's-Şeytan-ALLAH'ın Velileri İle Şeytanın Velileri Arasındaki Fark - Kuşkusuz, Kafirlerle Savaşmak En Büyük Cihaddır başlığı)*

Ebu Hurayra'den (r.anh) rivayetle Nebi'ye (s.a.v) soruldu:

“ALLAH yolunda cihad etmeye denk ne var?”

“Güç yetiremezsiniz” dedi.

Üçüncüsünde : **“ALLAH yolunda cihad edenin misali , ALLAH yolunda cihad edenin , evine dönünceye kadar gündüzleri oruçla , geceleri de ibadet ve kıyamla geçiren adamın misali gibidir”** dedi.

(Muslim, İmare: 29 ; Tirmizi , Cihad : 1)

Yine ondan rivayetle bir adam :

“Ey ALLAH’ın Rasulu! Cihada denk gelebilecek bir ameli bana göster ” dedi . Rasulullah (s.a.v)**“Bulamıyorum”** dedi .

Sonra : **“Mucahid çıktığında sen de mescidine girip , kesintisiz gece kıyam (namaz) edip ,(gündüzleri) oruç tutup iftar edebilir misin?”**

“ (Adam) : “Kim bunu yapabilir?” dedi.

(Buhari , Cihad: 2)

Ebû Hurayra'den: Rasûlullah (s.a.v) şöyle buyurmuştur:

«Eğer ummetime meşakkat yüklemiş olmasaydım ALLAH yolunda hiç bir seriyyeden geri kalmazdım. Fakat onları bindirecek binek bulamadım, onlar da bundan sonra binecek vasıta bulamaz. Benden sonra benim gibi her sefere çıkamamak onlara ağır gelir. Halbuki ALLAH yolunda savaşıp öldürülmeyi, sonra diriltilip tekrar öldürülmeyi, sonra diriltilip tekrar öldürülmeyi ne kadar çok isterdim.»

(Buhari, Cihad, 56/119; Muslim, İmaret, 33/103- 106. Muvatta ; cihad :40)

- Ebu Hurayra (radıyALLAHu anh) anlatıyor: "Rasûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki:

"Kim ALLAH iman ederek ve va'dini tasdik ederek, ALLAH yolunda (kullanmak üzere) bir at "tutarsa" bu atın yediği, teri, gübresi, bevli kıyamet günü terâzisine girecektir, yani sahibine sevap olacaktır."

(Buharî, Cihâd 46; Nesâî, Hayl 11., Kutub-i sitte :980)

- Râşid İbnu Sa'd, ashaba mensup birinden naklen anlatıyor: "Bir zât Rasûlullah'a gelip:

"Ey ALLAH’ın Rasûlü, niye şehid dışında kalan mü'minler kabirde imtihan edilirler ?" diye sordu.

Rasûlullah şu cevabı verdi: **"Şehidin ölüm anında tepesinin üstünde kılıç parıltısını hissetmesi imtihan olarak ona kâfidir."**

(Nesâî, Cenâiz 112. Kutub-i sitte :994)

Abdu'l-Habîr İbnu Kays İbni Sabit İbni Kays İbni Şemmâs an ebîhi an ceddihî (radıyALLAHu anh)anlatıyor:

"Rasûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'a Ummu Hâlid adında bir kadın yüzü örtülü olduğu halde gelerek ALLAH yolunda öldürülmüş olan oğlu hakkında sormak istedi. Ashab'tan biri kadına:

"Sen, yüzü örtülü olduğun halde gelip oğlundan mı soracaksın?" dedi.

Kadın: **Oğlumu kaybetti isem de hayamı kaybetmedim"** dedi.

Rasûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) kadına: **" Oğlun iki şehid mükâfatı elde**

etmiştir!" dedi. kadın:

"- **Bunun sebebi nedir, ey ALLAH'ın Rasûlü?**" diye sorunca şu cevabı verdi:

"Çünkü onu Ehl-i Kitab öldürdü!"

(Ebu Dâvud, Cihâd 8, (2488). Kutub-i sitte :996)

Enes bin Mâlik (r.anh), Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Her ummetin ruhbanlığı vardır , benim ummetimin ruhbanlığı Aziz ve Celil olan Allah yolunda cihaddır"

(Ahmed bin Hanbel, Musned, C. 3, Sf: 226; Heysemi, Mecamu'z-Zevaid, 5/278)

- Ebu Hurayra (r.anh) şöyle demiştir:

Rasûlullah (s.a.v)'den işittim şöyle diyordu:

"Canım elinde olan ALLAH'a yemin olsun ki mu'minlerden bir kısmının benden ayrı kalmalarına üzülmeceklerini bilsem ve onları bindirebilecek binitler temin edebileceğimi bir bilsem. ALLAH yolunda savaşa giden hiçbir mufrezeden geri kalmazdım. Canım elinde olan ALLAH'a yemin olsun ki ALLAH yolunda ölüp dirilmeyi sonra diriltilip tekrar öldürülmeyi ve yine öldürülmeyi isterdim."

(Buhârî, Cihad ve Siyer: 7 , sunen-i Nesai :3101)

- İbn Ebî Amîra (r.anh)'dan rivâyete göre, Rasûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

"Müslümanlar arasında hiçbir Müslüman yoktur ki Rabbi onun ruhunu aldıktan sonra tekrar size geri dönmek istemez, dünya ve içindekilerin hepsi kendisine verilse bile... Ama şehid böyle değildir." (O tekrar dirilip yine tekrar şehid olmak ister)

İbn Ebî Amîra diyor ki: Rasûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

"ALLAH yolunda şehid olmayı göçebe ve yerleşik hayat yaşayanların elde ettikleri her şeye tercih ederim."

(Musned: 17221 , sunen-i Nesai :3102)

_Ebu Said el Hudri (r.anh)'den rivâyete göre, şöyle demiştir:

Tebük savaşı olduğu yıl Rasûlullah (s.a.v), sırtını devesine dayayıp insanlara bir konuşma yaparak şöyle buyurdu:

"Size insanların en hayırlısı ile en şerlisini haber vereyim mi? En hayırlı kimse ölünceye kadar atının veya devesinin sırtında veya yaya olarak ALLAH yolunda gayret eden kimsedir. En şerli kimse ise; ALLAH'ın

Kitab'ını okuyup da gerekenleri yerine getirmeyen kimsedir."

(Yani cihad ayetlerini okuyup gereğini yerine getirmeyendir ! -Ve diğer hükümler için de böyledir)

(Musned: 11124 , sünen-i Nesai 3055)

- Ebu Hurayra (r.anh)'den rivâyete göre, Rasûlullah (s.a.v) şöyle buyurmuştur:

"ALLAH'ın azabından korkarak gözyaşı döken bir kimse süt memeye tekrar girinceye kadar ateş o kimseyi yakmaz. ALLAH'ın dinini yeryüzünde hâkim kılmak için gayret eden kimsenin çıkardığı toz ile Cehennem dumanı bir araya gelmez."

(Tirmizî, Fedailul Cihad: 8; Dârimi, Cihad: 8 ,sunen-i Nesai 3057)

Yine Ebu Hurayra (r.anh)'den rivâyete göre, Rasûlullah (s.a.v) şöyle buyurmuştur:

"Bir kafiri öldürüp sonra da Müslümanca yaşamaya devam edip, Müslümanca ölen kimse; o kafirle beraber Cehennemde olmaz. ALLAH yolunda gayret ederken çıkarılan toz ile Cehennem ateşi bir araya toplanmaz. Kulun kalbinde iman ile hased bir arada olamaz."

(Tirmizî, Fedailul Cihad: 8; Dârimi, Cihad: 8 ,sunen-i Nesai 3058)

لا تزال طائفة من امتي تقاتل على الحق حتى ينزل
عيسى بن مريم عليه السلام عند طلوع الفجر ببيت
المقدس ينزل على المهدي فيقال تقدم يا نبى الله ف
بعضهم على بعضنا، فيقول هذه الامة امراء

Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurmuştur:

"Tulu-i Fecirde, Beyt-i Makdis'de İsa bin Meryem (a.s.) nazil oluncaya kadar ümmetinden bir taife, daima hak üzerine mukatele (cihad) edecektir. O vakit İsa (a.s.) Hz. Mehdî'nin üzerine nuzul eder.

Ona "Ey ALLAH'ın Nebîsi! Öne geç, bize namazı kıldır" denir.

O da "Bu ummetin imamı kendisindendir, onların içinden birisi daima diğerlerine imamdır" der. (Yâni Mehdî'nin imamete geçmesini emreder)".

(Fetava-i Hadîsiyye, İbn-i Hacer-i Heytemi-38)

Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurmuştur:

"Ummetimden bir taife, hak üzere cihaddadır. Kıyamete kadar galib olarak devam eder." (*İbni Asakir*)

"Hakkın yardımı ummetimden bir taife üzerine Kıyamete kadar devam eder. Bunları terk edip ayrılanların bu taifeye bir zararı olmaz." (*İbni Mâce*)

"Ummetimden bir taife, düşmanlara galip olarak hak üzere cihad ederler. Hatta sonuncu taife, Deccal ile savaşıır." (*Ebu Davud*)

"Ummetimden bir taife, ALLAH'ın emriyle hak üzere hareket etmekte devam eder." (*Buhari*)

Rasulullah'ın (s.a.v) ashabından bir kişi tatlı su kaynaklarının bulunduğu bir vadiden geçti.

"İnsanlardan el etek çekip bu vadiye kalsam ? Ancak

Rasulullah'tan (s.a.v) izin almadan bu işi yapmam" diye düşündü.

Bunu Rasulullah'a (s.a.v) söyleyince , Rasulullah (s.a.v) : **"Yapma ! Şubhesiz ALLAH yolundaki birinizin (yaptığı cihad) fazileti , evindeki yetmiş yıl namazından daha efdaldır. ALLAH'ın sizi bağışlamasını ve cennetine koymasını istemez misiniz? ALLAH yolunda cihad ediniz . Devenin iki süt arası müddeti kadar ALLAH yolunda savaşanlara cennet vacib olmuştur"**

(*Tirmizi , Cihad: 17*)

Bu son hadiste , cihadı ekber iddialarını tamamen çürütmektedir.Çünkü bu sahabe Rasulullah'tan (s.a.v) insanlardan ayrılıp nefsiyle cihad etmek için istekte bulunmuş, Rasulullah onu bundan men etmiş ve ondan daha iyisine irşad etmiştir. Sonra bu hadiste dikkat edilmesi gereken başka bir espiri de var.

Rasulullah'ın (s.a.v):

"Kim devenin iki süt arası kadar ALLAH yolunda cihad ederse Cennet ona vacib olur.." sözünün genelinden hareketle , ALLAH yolunda cihad edenler , öldürülse de , öldürülme de cennetle müjdelenmiştir.

Hadiste geçen “fukava nakati” ,iki süt arası dönem veya sütün sağılıp tekrar sütün memelere dönünceye kadar ki zamandır.

(El-Misbahul Munir s. 484)

Bununla bahsedilen o hadisin mana ve sened bakımından batıl olduğunu öğrendik. Ondan başka ibadete layık ilah olmayan ALLAH’a hamd oldun. Klavyeyi bırakmadan önce şunu söylemek istiyorum. Bu düşünce (*nefis ile cihad*) tamamıyla sofuca bir düşüncedir. Kökeni İslam düşmanlarına dayanmaktadır. Onu bırakıp arkamıza atmalıyız.

Nebi’nizin (s.a.v) nasihatine dönünüz:

“Cihad , şubhesiz ona hiçbir şey denk gelemmez.”

Bu nasihatta , sizin için tüm kötülükleri isteyen (*bu kötülükler ona dönsün*) komplocu düşmanınızın ithal düşüncelerinden sizleri müstağni kılacak güzellikler var.

Dolayısıyla cihad hususunda yazılmış eserlerde çağdaş bazı yazarların bu hadisten etkilenecek yaptıkları gibi “büyük cihad” ya da “nefsle cihad” diye isimlendirmelerinden etkilenmemek gerekir.

Buradan benim nefisle mücadeleyle inkar ettiğim veya ona değer vermediğim kesinlikle anlaşılmasın. Aksine bu konu cihada teşvik , ALLAH yolunda ölme sevgisine has olup , iki şey arasında zihni bulandırmaktan uzak tutmak gerekir. Onu cihadın iki çeşidini söylediğimizde, sanki onlardan birini seçme serbestliğini veriyoruz. Acaba birini diğerine tercih ettiğimizde durum ne olur?

Bunu tasavvur edebiliyor musunuz?

Dedikleri gibi , her makama söz vardır. İslam ümmetinin hac rükunlarını öğrenmeye muhtaç olduğu , Zilhicce ayında Ramadan orucunun hükümlerinden bahsetmemiz hikmetten değildir. Halbuki iki konuda haktır ve ikisi de doğrudur.

İşte buradaki selefi salihinin anlayışları söyledikleri ve yazdıklarındaki fıkıhları ortaya çıkıyor. Cihad ile ilgili kitaplarında ; ALLAH yolunda cihad etmenin fazileti , ALLAH yolunda ölmenin fazileti , sahabe ve onlara tabi

olanların kahramanlık haberlerinden başka bir şey bulamazsınız. Bununla birlikte nefisle mücadele etme tarafını da ihmal etmezler . Onun için ayrı bir mevzu tahsis edip ismini de “zuhd” koymuşlardır. Konuyu daha fazla dallandırıp budaklandırmadan burada bitirmemiz yerinde olacaktır. Samimi kardeşlerimiz bilirler ki ALLAH rasulu sözü geçen hadisi ! cihaddan gelirken söylediği rivayet edilir. Sizde cihada gidin sonra söyleyin. Hem sünnet de budur. Rasulullah bile küçükten başlamıştır ! Merdivene çıkmaya en son basamaktan başlanmaz Bunu böyle bilelim .

"Muhammed'in nefsi elinde olana yemin ederim ki ALLAH yolunda savaşmayı öldürülmeyi sonra tekrar öldürülmeyi sonra tekrar savaşım öldürülmeyi isterim."

(Buhari, Muslim)

BU DEVİRDE İLİMLE CİHAD YAPILIR SAFSATASINA REDDİYE
Alıntı içindeki **Mavi** yazılar Sapkın itikade cevap

ayaklıkütüphane;135370 demiş ki:

Cihad anlayışı nasıl olmalıdır?

Ferd, toplum ve ülke bazında tam istenilen şekillerde olmasa da zaman zaman gerekli maddi ve akdi yardımlar yapılmaktadır.]

Toplum ve Ülke bazında nasıl yardım yapılacaktır? Bir kısım batıl toplumlar, "en nefret ettiğim insan, terörist" dediklerinenasıl yardım eder? Hele Ülke ki (Laik Demokratik T.c.) Nato üyesidir ve İşgalcilerle birlikte hareket ettiğinden desteği bıraktık köstek olmasın yeter!

ayaklıkütüphane;135370 demiş ki:

Bu kardeşlerimizin bizden beklentileri daha ziyade onlara maddi noktadan el uzatmak, ilaç, gıda vs. Bunların ötesinde toplum olarak bunlara ciddi şekilde dua etmemiz gerekmektedir.

Kaç tane mucahid ile , komutanlarıyla görüştünüz veya Cihad beldelerine gittiniz de nefisleri cihad farizasından beri ettiniz? Üstelik İslam ümmeti ve coğrafyalarındaki vahim durum ortada iken kimse Farzı (yardımı) engelleyemez, Cihad yapma sevabından ve yapmama zilletinden(günahından)koparamaz

ayaklıkütüphane;135370 demiş ki:

İfade ettiğiniz cihad şekli ise bunu ferdden ziyade devletimizin bunu icra etmesi gerekmektedir. Yoksa ferdi olarak onlar bizim yardımımıza muhtaç değiller diye düşünüyoruz.

Subhanallah! Aman yarabbi; Şu yüzsüz, cahilce ve sorumsuzca söylenmiş söze bakınız ki sanki Mars'tan yazıyor.

Dünya ve Türkiyenin siyasi yapısından ne kadar alakasız ve bihaberce düŐünülüp söylenmiş sözlere ne denilebilir ki? Cehalet ve aymazlık adamboyu.

Daha lkesinin Nato yesi olduğundan, Haçlı ABD ordusunun menfaati için Kore'de savaŐtırıldıėından, Hilafeti ilga edip islami Şiarları kamusal alanda yasakladığından haberi olmayan bu cahillerin art niyetli olduklarını düŐünmemek mümkün mü? Senin Laik devletin(!) Ne zaman Nato'dan habersizce hareket etmiştir?

ayaklıkütüphane;135370 demiş ki:

Temenni ediyoruz ki ülkemiz güçlenir Cenabı hak baŐtaki baŐlara daha fazla akıl, merhamet ve iman nasip eder de bu ortadoğudaki sıkıntılara bir melhem olurlar. Bunu gönülden arzu etmekteyiz. İnşaallah onun zamanı da yakındır.

O günler yakındır ama, senin sapkın dŐncelerinle ve sapkın kiŐilerinin elleriyle değildir. Bunu bilesin.

Çünkü senin ülkemiz diyerek küfür, Őirkini de sahiplendiğin lken güçlendikçe kendi ülkesindeki muvahhid vatandaŐlara gece yarısı operasyonları düzenlemekte, İsraille Güvenlik anlaŐmaları imzalamaktadır.

ayaklıkütüphane;135370 demiş ki:

Bizler Şimdi memleketimizde üzerimize vazife olan iman ve Kuran hizmetine daha ziyade destek verip küfür, dinsizlik ve sefahetle mcale edelim.

Allah yeryüzünü mescid kılmış ve Mu'minleri de kardeş ilan etmiştir.

Din anlayıŐını Misak-ı Milli sınırlarına faŐist anlayıŐıyla

hapsedip, "filistine, eenistana üzülüyoruz ama ne yapabiliriz ki? Bizim ülkemize saldırırlarsa savaŐırız" diyecek kadar sapıktır.)

ayaklıkütüphane;135370 demiş ki:

Bedzzaman, eserlerinde asayıŐın korunmasına büyük önem verir.

"Hariteki cihad başka, dhildeki cihad baŐkadır. ... Biz bütün kuvvetimizle dhilde ancak asayıŐı muhafaza için müsbet hareket edeceğiz. Bu zamanda dhil ve hariçteki cihad-ı maneviyedeki fark, pek azımdır." (Emirdağ Lhikası)

Fitmetu'z zaman kim ki sapkın sözlerini Kur'anın önüne geçiriyorsun?

Üstelik bu Şahıs bu sözü ne zaman sarf etmiş ve Hangi İslam ülkesinde

savaş vardı?

Dahildeki "manevi cihad" dediği ne zaman yoktur ki? Bu fiziki ve fiili cihadı iptal eder diyen kimse var mıdır?

ayaklıkütüphane;135370 demiş ki:

Bu ifadelerde dâhildeki cihadın mânevî olacağı vurgulanmaktadır. Ciğerimizdeki mikroba kurşun sıkamayız; onu ilâçla, gıdayla, temiz havayla yavaş yavaş tedavi etmeğe mecburuz.

Mânevî hastalıklara karşı mânevî cihat yapılır. Cehalet mânevî bir hastalıktır, bunun giderilmesi ilim ile olur.

Size kim dedi ki dahildeki cihad kasatura ile olur? Evvela kopyaladığın yazıyı okumadan , anlamadan yapııştırma. Bu aktardığın yazı sahibinin sapıklığını hafifletmez, o başka. Bizim konumuz hariçteki düşmanların ümmetin ırzına geçip, toprakları işgal edilirken sen ne dahildeki cihaddan bahsediyorsun? Dahili harici mi kalmış küfür topyekün Haçlı seferi başlattık farmanına rağmen? Sizin sözleriniz İsrailoğullarının Hz. Musa (a.s.) söylediği söze ne kadar da çok benziyor:

_ Kavmi Musa'ya: "Ey Musa! Onlar orada olduğu sürece biz oraya asla girmeyiz. Sen ve Rabb'in gidin savaşın. Biz burada oturacağız"

dediler. (Maide 24)

ayaklıkütüphane;135370 demiş ki:

Ahlâksızlık ve imansızlık da birer mânevî hastalıktır. Bunların tedavisi de zor ve kuvvet kullanarak değil, tebliğ, ikna ve ikaz yoluyla gerçekleşir.

Bütün gücünü sarf ederek çalışmak Allah yolunda yapılan her türlü cehd ve gayret. Düşmanla savaşmak Cihad kavramı daha çok "savaş" anlamında kullanılsa da bu kavram savaşla sınırlı değildir. Nefisle cihad, ilmî cihad, manevi cihad gibi birçok şubeleri vardır.

Nefisle cihada cihad-ı ekber denilmiştir. Rivayete göre Hz.Peygamber (a.s.m.) bir sefer dönüşü "Küçük cihaddan büyük cihada döndük" demiş ve bu büyük cihadın nefisle cihad olduğunu söylemiştir. (Aclunî, I, 424; Razi, XXIII, 72; Beydavi, II, 97)

Genişletmek için tıkla...

Ya senin nerenden tutayım ki? Elimi vurduğum yer elimde kalıyor. Size düşen acilen ehl-i sünnetin tevhid ve akaidini öğrenmeniz sonrada siyeri sahih kaynaklarından öğreniniz.

Nefisle cihada "büyük cihad" iftirasını hemde Rasulullaha atanlar oturacakları yere hazırlansınlar! Bu işin aslı daha önce açıklanmıştır:

KÜÇÜK CİHAD BÜYÜK CİHAD SINIFLANDIRMA HATASI

<https://www.islam-tr.net/konu/kucuk- Jihad-buyuk- Jihad-siniflandirma-hatasi.7164/>

ayaklıkütüphane;135370 demiş ki:

Hız. Peygamber (asm.) Mekke döneminde savaş yapmamakla beraber cihaddan bir an bile geri kalmamıştır. Mekke döneminde savaş farz değildi, fakat cihad emredilmiştir. (Ankebut, 69; Nahl, 110. Her iki sure de Mekkîdir.)

Art niyetli olduğun belli de bari bu kadar pervasız olmasan . Allah'a da mı iftiraya başladın?

Cihadı farz kılan ayetlerin aslı şunlardır ve Cihad Medine'ye gidip Müslümanlar güç bulduktan sonra farz kılınmıştır!

1_ Mekke'de Cihada izin verilmedi:

'(Savaştan) elinizi çekin. Namaz kılın. Zekat verin.' (Nisa, 77)

2_ Mekke'de ilk zamanlarda Cihada İzin verildi :

"Zulmedilerek kendilerine savaş açılan kimselerin karşı koyup savaşmasına izin verilmiştir. Şüphesiz Allah onlara yardım etmeye Kadir (gücü yeter) dir. Onlar haksız yere ve "Rabbimiz Allah'tır" dedikleri için yurtlarından çıkarılmışlardır. Allah insanların bir kısmını diğerleriyle yok etmeseydi, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın adı çokça zikredilen camiler yıkılıp giderdi. And olsun ki, Allah'a yardım edenlere O da yardım eder. Doğrusu Allah güçlü ve azizdir. Onları biz yeryüzünde hakim kılarırsak, namaz kılarlar, zekat verirler, iyiliği emrederler, kötülükten alıkoyarlar. İşlerin sonucu Allah'a aittir." (Hacc, 39-41)

3_ Cihad yalnızca kendileriyle savaşanlara karşı farz kılındı:

"Sizinle savaşanlarla Allah yolunda savaşın." (Bakara, 190)

4_ Cihad bütün müslümanlara Farz yazıldı (kılındı):

"Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Bazen hoşlanmadığınız bir şey, hakkınızda daha hayırlı olabilir ve hoşlandığınız bir şey de daha şerli olabilir. Allah bilir, halbuki siz bilmezsiniz."(Bakara, 216)

5_ Bütün müşriklerle savaşmaları farz kılındı:

"Müşrikler sizinle nasıl topluca savaşıyorlarsa siz de onlarla topluca savaşın." (Tevbe36)

"Kitap verilenlerden, Allah'a ve Ahiret gününe iman etmeyen, Allah'ın ve Peygamberinin haram kıldığını haram saymayan hak dini din edinmeyenlerle boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşın." (Tevbe, 29)

Cihadın Amacı ise :

"Allah insanların bir kısmını diğerleriyle yok etmeseydi; manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın adı çokça zikredilen camiler yıkılıp giderdi." (Hacc, 40)

ayaklıkütüphane;135370 demiş ki:

Hiz. Peygambere "Kâfirler ve münafıklarla cihad et!.." emri de cihad-savaş farklılığına işaret eder. (Tevbe, 73; Tahrim, 9)

Zira, Hiz. Peygamber kâfirlerle savaş yapmış, fakat münafıklara doğrudan kılıç çekmemiştir. Hiz. Peygamberin onlarla cihadi, onları ikna ve ilzam etmek, haddi aşarlarsa had cezalarını uygulamak şeklinde olmuştur.

Demogoji yaparak dediklerinin Kuran ve sünnetin önüne geçirip yeni bir itikad mi çıkarabileceğini sanıyorsun? Kelime-i şehadet getiren ve namaz kılan kişiler (munafıkta olsalar)kalbleri yarılıp bakılamadığı için zahir halleri üzerine tavır alınır ve Rasulullah ta bunlara böyle davranmıştır . Onları ilimle ve sert tavırla uyanmaları ve hidayetleri amaçlanmıştır!

İslam'ın gelmesiyle harb-savaş tabirleri kalkmış yerine CİHAD terimi geçmiştir. Her ne kadar savaşılıyorsa da yüce bir amaç uğruna savaşıldığı için buna cihad denmektedir.

Eziklerin; Tebliğe , Cihad demeleri;

İslam dininin yapısını ve dinamiklerini bilmeyen, ayakları yoldan kaymnaya musait, kalbleri hastalıklı şahıslar için tehlikedir. Muvahhid müslümanlar böyle şeytani izahatlara papuç bırakmayacaktır!

ayaklıkütüphane;135370 demiş ki:

Cihad, cidal ve kıtal, birbirine yakın gibi görünürler ama aralarında belirgin farklar vardır. Kıtalde savaşmak, katledip öldürmek esastır. Cidal, bir üstünlük kavgası, menfaat çekişmesi, galibiyet mücadelesidir. Cihad ise gayret etmek, olanca gücünü ve kuvvetini sarf etmek mânâsına gelir. Fakat, cihatta bir şart var ki onu diğerlerinden net biçimde ayırır; Bu şart, verilen mücadelenin, yapılan savaşın fisebilillah yani Allah yolunda, Kur'an namına ve İslâm uğrunda olmasıdır. Savaş ve cidal ancak bu şartın gerçekleşmesi halinde cihat olurlar.

"Allah, mallarıyla, canlarıyla mücadele edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kılmıştır." (Nisâ, 95)

Demogojide ısrar ediyorsun.

Eeee büyük halt yiyince öyle iki kelime demogoji ile kafaları karıştıramıyorsun değil mi?

ayaklıkütüphane;135370 demiş ki:

Cihadda hedef, öldürmek değil ölü kalpleri diriltmek, sönük fikirleri aydınlatmak, donuk hissiyatlara can vermektir. Zulme engel olup adaleti tesis etmektir. İnsanları yurtlarından etmek değil, onlara ebediyet yurdunu kazandırmaktır.

Cihad, "İnsan kurtarma savaşı"dır. Eğer bir takım insanların hak ve hakikate ermesine bir başka grup engel oluyorsa bunlarla savaş etmek de cihaddır.

Sen önce kendi yurduna, müslümanların yaşadığı toprakları müdafa et, sonra sefere, fetha çıkarsın?

Hangi(istila) soruya verilen saçma yorumları buraya cevap diye yapııştırıyorsun. Bizde bunu cevap diye okuyup yanıt yazmaya çalışıyoruz. Allahtan kork bari

Cevaba Buradan devam ediyorum

KUR'AN-I KERİM'İN HÜKÜMLERİ KIYAMETE KADAR BAKİDİR, DEĞİŞTİRİLEMEZ!

Evet, iman ettiğimiz yüce kitabın içindeki hükümler sur'a kadar geçerlidir, değiştirilemez, teklif dahi edilemez.

İslam coğrafyasını sıcak ve soğuk savaş ile istila eden Haçlı egemen güçlerinin ve kültürlerinin beyinde yapmış olduğu ödemden dolayı psikolojik eziklik duyan bu "sefih" ve aynı zamanda "ebleh"liği de özünde barındıran hüviyet müslümanları(!); nefislerine yediremedikleri Allah'ın (c.c.) bazı Farizalarından iskonto ve evrime kaydıkları bilinen bir gerçektir. Kendilerince tahayyul ettikleri bir İslam anlayışına göre Efendi hazretleri, Ustadlar , Saadat'lar edinirler.

Bu kişiler, kendilerini iyi tanıyan hocalarından(!) bünyelerine uygun reçete alırlar.

Her bir (hastane sahibi) hocaları, hastalarına İslam'ın bazı rukunlerini, emirlerini, ve Rasulullahın sünnetlerini Rasulullah (s.a.v.)'in bazı sünnetlerini kendince yorumlayıp favori tedavi metodu belletirken, Rasulullahın "cihad", "kıyam", "put kırma - tağuti rejimleri devirme", "Hicret" gibi RİZİKOLU SÜNNETLER"ini yasaklayıp, kötüler veya Eski

devre ait modası geçmiş, cahil ve ilkel insanların meseleleri, günü geçmiş devrini tamalamış(*nesh*) hükümler gibi algırlarlar.

Aslında buna bu kadar da şaşmamak lazım . Bu kronik vakıalar, Yegane hüküm koyucu (*ilah*) ve Yaraticılarının (*Rab*) hükümlerini bile

"teferruattır" (*tesettür*) ya da, vaktinin sınırı "**Fitnenin yeryüzünden kalkıncaya kadar**" (*Bakara 193, Enfal 39*) şartına bağlanarak "Kıyamete kadar" sürecek olan "**CİHAD**" farızasını "küçültmeye", devrinin bittiğini, hükmünü ilim ile "nesh" etmeye çalıştıklarını biliyoruz.

Şimdi gündem gereği , "**Cihad bitmiştir , bu devirde ilimle cihad yapılır**" küfür sözünün cürümünü ele alalım :

Evvela Cihad'ın tarifini hayat kitabımız olan Kur'an-ı Kerim'den bir görelim:

İman edenler: "Keşke cihad hakkında bir sûre indirilse." derlerdi. Ama hükmü açık bir sûre indirilip de, içerisinde savaş zikredilince kalplerinde hastalık olanların ölüm korkusuyla baygınlık geçiren bir kimsenin bakışı gibi sana baktığını görürsün. Oysa onlar için ölüm yaşamaktan daha uygundur. (Muhammed 20)

Ey iman edenler! Size ne oldu ki, "Allah yolunda cihada çıkın." denilince olduğunuz yere yığılıp kaldınız. Yoksa ahiretten vazgeçip dünya hayatına razı mı oldunuz? Fakat dünya hayatının zevki ahiretin yanında ancak pek az birşeydir. (Tevbe 38)

Yoksa siz, Allah içinizden cihad edenleri belli etmeden, sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete girivereceğinizi mi sandınız? (Al-i İmran 142)

Andolsun ki, biz içinizden cihad edenlerle sabredenleri ortaya çıkarıncaya ve yaptıklarınızla ilgili haberlerinizi açıklayıncaya kadar sizi deneyeceğiz. (Muhammed 31)

Allah, mu'minlerden, canlarını ve mallarını, kendilerine cennet vermek üzere satın almıştır: Allah yolunda çarpışacaklar da öldürecekler ve

öldürülecekler. Bu, Tevrat'ta da, İncil'de de Kur'ân'da da Allah'ın kendi üzerine yüklendiği bir ahittir. Allah'dan ziyade ahbine riayet edecek kim vardır? O halde yaptığınız alış-veriş ahdinden dolayı size müjdeler olsun! Ve işte o büyük kurtuluş budur. (Tevbe 111)

Ey Peygamber! Kâfirlere ve munafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran, onların varacakları yer cehennemdir. O ne kötü bir varış yeridir. (Tevbe 73)

Onlara de ki; eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, kadınlarınız, akrabalarınız, kabileniz, elde ettiğiniz mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız evler ve meskenler, size Allah ve Rasulunden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah böyle fasıklar topluluğuna hidayet nasip etmez. (Tevbe 24)

Ortalıkta fitne kalmayıp, din tamamıyla Allah'ın dini oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse muhakkak ki, Allah yaptıklarını görür. (Tevbe 24)

Ayetlerden de anladığımız gibi Cihad, Kıtaldır. Yani ölmek veya öldürmektir. Çünkü Rabbimiz "**Allah yolunda çarpışacaklar da öldürecekler ve öldürülecekler.**" buyurmaktadır.

Hayat rehberimiz, yegane önderimiz, komutanımız Hz.

Muhammed (s.a.v) kendisine sorulan "**Cihad nedir ya**

Rasulullah?" sorusuna :

"Cihad , Başın üzerinde kılıçların şakıldamasıdır" buyurmuştur.

İslam bizatihi İlimdir, ilmin ta kendisidir. "Devir İslam devridir" diyenler, veya "bu devirde Cihad olmaz , ilimle Cihad yapılmalı" diyenler , aslında peygamberleri olmak üzere tüm ashab, tabiin ve tebe-i tabiin olmak üzere Cihad eden tüm Mucahidleri ilimsizlikle , cehaletle hata yapmakla suçlamışlardır. Bu zihniyet sahibleri ile munafıkların şu sözü ne kadar örtüşmektedir :

Cihaddan geri kalan munafıklar, Rasulullah'ın hilafına, onun savaşa

gitmesine karşılık, oturup kalmalarıyla ferahladılar ve mallarıyla, canlarıyla Allah yolunda cihad etmekten hoşlanmadılar, üstelik "Bu sıcakta savaşa gitmeyin." dediler.

De ki: "Cehennem ateşi daha sıcaktır." Keşke anlayabilselerdi. (Tevbe 81)

Rabbim muslumanları bu tür şahsiyetsiz, omurgasız, kaypakça söz ve tutumlardan muhafaza etsin , sıratı mustakimden ayırmasın.

İslam coğrafyası istila altında, ümmetin yurdu paramparça iken , o mazlumlara , mucahidlere ve İslam topraklarını savunmaya koşturmak, Cihad farızasına gitmeyip "**yerinde çakılı kalmak devridir**" diye sapkınca sözler peydahlamak Abdullah b. Ubey. b Selul'un sözlerinden bir farkı yoktur!

Hem size ne oluyor ki, Allah yolunda: "Ey Rabbimiz! bizleri bu halkı zâlim olan memlekette çıkar, tarafından bizi iyi idare edecek bir sahip ve bize katından bir kurtarıcı gönder" diye yalvarıp duran zayıf ve zavallı erkekler, kadınlar ve çocukların kurtarılması uğrunda savaşa çıkmıyorsunuz?(Nisa 75)

İman edenler, Allah yolunda savaşır. İnkâr edenler de tağut yolunda savaşır. O halde siz şeytanın taraftarlarına karşı savaşın. Çünkü şeytanın hilesi zayıftır. (Nisa 76)

İftar vakti yaklaştığı için burada son veriyor , devamını açık bırakıyorum .
Selamun aleykum

KÜÇÜK CİHAD'A (!) KOŞUN OTURAN BOĞALAR

15- ŞEHİD ABDULLAH AZZAM'A GÖRE SALDIRGANI DEFETME KAİDESİ

Tüm semavi dinler şu beş zaruri şeyi muhafaza etmek için inmiştir. Din, ırz, nefis, akıl, mal. Bu beş zaruri şeyi muhafaza etmek vacip olduğu için İslam Saldırganı defetmeyi meşru görmüştür.

a) **Müslüman olsa dahi ırza saldırın:** Irza saldırıyı defetmek ölmesine sebep olsa bile tüm alimlere göre vacibdir. Bundan dolayı alimler kesin karar vermişlerdir ki: Bir kadın ırzından korkarsa, esirliğe kendini teslim etmesi caiz değildir.

b) **Nefse ve mala saldırın:** Saldırganın ölümüne sebep olsa bile cumhuru ulemaya, Malik ve Şafii'nin tercih ettikleri görüşlere göre saldırıyı defedilmesi vacibdir. Sahih bir hadiste;

"Kim malı uğrunda ölürse şehiddir ve kim dini uğrunda ölürse şehiddir ve kim ailesi uğrunda ölürse şehiddir"

(Hadis sahihtir. Ahmed. Nesei. Ebu Davud ve Tirmizi) buyrulmuştur.

Bu hadisten sonra imam Cessas diyor ki: **Bir adam bir adamı haksız yere öldürmek için kılıcını çekerse müslümanların onu öldürmesinde bir ihtilaf yoktur. (Ahkamu'l Cassas)**

Şu halde saldırı, müslüman olsa dahi öldürülürse o cehennemdedir.

Ama eğer mazlum olan ölürse şehiddir.

Birisi sorabilir: Şu ALLAH'ın hükmüyle hükmetmeyen hükümetlerin içinde olduğu gibi bizi emniyete götüren namazlı, oruçlu müslüman(!) bir polisi öldürmemiz caiz midir? Bu soruya cevap vermek için bu konu etrafında genel bir açıklamaya ihtiyaç vardır.

İrız müdafaa etmenin tüm alimlere göre vacip olduğunu bildikten sonra şöyle bir neticeye varabiliriz. "Emniyete götürölüp ırzını lekeliendirmek için kendisini polise teslim etmesi caiz değildir."

"Memleketimizde bazı hakimler müslümanları zindana atmak için polisleri gönderiyorlar. Sonra karısını ve kız kardeşini getirip göz önünde tecavüz ediyorlar."

Bu halde o kadınların ta ki ölene kadar kendilerini onlara teslim etmeleri caiz değildir. Yine arama yapmak için gecenin ortasında evine baskın yapan polis şayet yatak odana hanımının gece elbisesi olduğu halde girerse ve perdeyi kaldırmaya teşebbüs ederse, sen de sesini çıkarmaz isen o zaman ALLAH katında günahkâr olursun. Ölene kadar onunla mücadele etmek vaciptir, (ilk önce) Polisi söz ile defetmek senin üzerine vaciptir. Şayet def olmazsa sopa ve yumrukla, yine gitmezse elini ve ayaklarını kır, yine gitmezse onu öldür. Kanı helaldir. Bu polis müslüman da olsa (!) , oruçlu dahi olsa fark etmez. Zira bu polis ölürse cehenneme gider. Sen ölürsen şehid olursun.

İbn Teymiyye diyor ki: "Üç dirhemden fazla senden hak almaya kalkışan bir müslüman saldırganın katlinin caiz olmasında alimler ittifak etmiştir."

Seni La ilahe illALLAH dediğin için namusunu lekeliendirmek ve dinini kaldırmak isteyen bir polisin öldürölmesi nasıl caiz olmasın?

"O mu'minlerden ancak Aziz ve Hamid olan ALLAH'a inanıyorlar diye intikam alıyorlar." (Buruc Suresi, 85/8)

Özellikle müslüman gençliğe karşı savaş şiddetlendikten sonra bu konunun tüm müslüman gençlerin zihnine yerleşmesi lazımdır. Güzel müslüman gençliğin kökünü kazımak için bazı Arab devletleri emniyet teşkilatlarını teçhizatlandırmışlardır.

Aynı bu şekilde bir kadın, mücrimler tarafından yakalanmak istendiği zaman ve o kadında ırzının lekeleneyeceğini bildiği halde kadının kendisini onlara teslim etmesi kesinlikle caiz değildir. Onlar ile ölene kadar mücadele etmesi hangi vasıtalarla olursa olsun vaciptir.

Ama nefsini ve malını müdafa etmek ise ilk önce anlattığımız gibidir. Zira alimlerin çoğu nefsi müdafa etmek için vacip görmektedirler.

Nefs müdafaasına göre; davanın maslahatı için bazı zamanlarda karşılık verilmemesi öngörülmektedir. Bu durum da ALLAH'a karşı mesul olan, komuta merkezidir.

İrz müdafaası ise böyle değildir. Zira ırz müdafaası farzdır. Farzları muhafaza etmek için kimseden izin alınmaz.

Uzun senelerdir memleketimiz hakimlerini görüyorsun ki İslami hareketin evlatlarını kesiyorlar, bedenlerini idam sehpalarında asıyorlar, müslümanları karanlık zindanlara atıyorlar değerli ve kıymetli her şeye Saldırıyorlar. Bu gençler İslami bir gayret sarf ederek tehdit altında olan dinlerini ve nefislerini bu diktatörlere karşı savunmaya kalkışsalar, işte o zaman paralı saray mollaları bu güzel gençler hakkında acayip kelimelerle ifratçılık ve teröristlikle fetva verirler.!

Topluma hayvanlar gibi muamele yapıp, asıp kesen saray zebanilerine gelince, bunlar mazlumlardır. Polislerin zulmüne gelince ücretli alimler korkudan bunların yaptıklarını genel maslahata binaen caiz görürler.!!!

Müslümanların aşırı gittiğini ileri süren bazı alimler Amerika ve İngiltere'nin siyasetlerinin İslam Alemine hakim olmasını isterler. Bu alimler "aşırıcılığa" karşıyız diye gazeteleri doldururlar.

"Aşırıcılığın" aleyhinde yazan her alimin yazılarını duvarlara çarpın. **Zira bunların çoğu dinlerini az bir para karşısında satan saray mollalarıdır.**

Aşırıcılık hakkında bir makale gördüğümüz anda Kur'an ve sünnetten uzaklaştırıp bir tarafa atın. Çünkü hepsi boş kelimelerdir.

"İndirdiğimiz apaçık ayetleri ve doğruyu , biz onları insanlar için kitapta iyice açıkladıktan sonra gizleyenlere ALLAH'ta bütün lanet edebilenlerde lanet eder." (Bakara Suresi, 2/159)

Mucahid, lainun (*lanet ediciler*) kelimesini yeryüzünün hayvanları diye tefsir etmiştir. Bu saray mollaları hayrı gizleyip kıtlığa sebebiyet verdiklerinden dolayı yeryüzü hayvanları bile onlara lanet okurlar.

Hakkı gizleyen bu çeşit saray mollaları gençliğin tümünün ve Avrupa'nın dinsizliğine sebep olmuşlardır. İslam memleketinde saray mollalarının yapması gereken en güzel tavır, tağutların önünde hakkı konuşup, **"siz her şeyi yok ettiğinizden dolayı yerinizde durun"** demeleridir.

Şayet bu saray mollalarının zulme karşı sukutları olmasaydı, şu andaki hakimler yeryüzünde kendilerine ibadet yapılan birer ilah kesilmezlerdi.

Nasıl bu tağutlar hoşlanmasınlar. Ezher şeyhi ve vakıflar bakanı gibi kişiler kalabalık bir toplumun önünde **Ali Abdulfettah** adında bir gençle mücadele ediyorlardı. Ezher şeyhi ve vakıflar bakanı zulmü ve zalimleri savunuyorlardı. Genç de Kur'an ve sünneti savunuyordu. Uzun bir mücadeleden sonra münakaşanın sonunda **Ezher şeyhinin** torbasında bir şey kalmadı, o gence mağlup oldu ve sonunda şunu söyledi: **"Siz cihad, emri bil maruf ve nehyi anil münker diyorsunuz biz de Amerika'dan buğday dileniyoruz?!"**

Böyle bir Ezher şeyhi toplum önünde böyle konuşursa hakimler nasıl hoşlanmasın?! Tağutlar her yerde aşırıcılık ve aşırıcılardan uzak durun ve dikkatli olun" diye feryat ediyorlar. **"Cihad nasıl durdurulur, bu şiddet ve dini aşırıcılık nasıl durdurulur"** diye alimleri çağırıp fetva isterler.

Şu anda yeryüzündeki mahkemelerin en büyük suçlaması cihat suçlamasıdır. Cihad suçlaması ile müslümanları öldürür ve zindan karanlığına atarlar. Yeryüzünde bundan daha büyük bir zulüm var mıdır? Fesatlık adalete dönüştü!! Cihad etmek sultana baş kaldırmaya dönüştü!! Cihad eden suçlu sayıldı. Her yerde apar topar idam sehpalara götürüldüler.

"Dini aşırıcılığa karşıyız" ismi altında İslam'a karşı geliyorlar. Şaşılacak bir durumdur ki sakal uzun olduğu anda ve kadın çarşaf giydiği anda çok korkuyorlar. Tehlikeli bir proje yürürlüğe koymak için pislikte boğulmuş, rezalet çamurunda mahvolmuş bir nesil istiyorlar

Bu tağutlar ve yardımcılarının katında dine sarılmak aşırılık sayılır. Ey zalimler! Aşırılık bunun neresindedir. (*Zira*) Şüphesiz ki aşırı olanlar zalimlerin ve tağutların ta kendileridir. Haksız yere insanlara zulmedenler, kanlarımızı, ırzımızı ve mukaddesatımızı müdafaa etmeyenler... İşte onlar aşırıdırlar.

Her yerde suçlu görülen bu gençler ise, memleketini küfürden ve yahudi sömürgesinden cihat vasıtasıyla muhafaza edip, ALLAH'a dönmek isteyen mü'min bir topluluktan oluşmaktadır.

Hakimler, fasık mücrimleri kollayıp, müslüman ve muttaki gençleri kovalarken nasıl fakirlik ve hezimet tüm toplumu sarmasın?

Gece ortasında istihbarat elemanlarının baskısından kurtulmak için, **Abdunnasır** döneminde bir aile tamamen hristiyan oldu.!

İslam memleketinde bir çok (*müslüman*) genç, tağutlar tarafından sülfirik aside atılıp buharlaştırılmışlardır. Birçok namuslu kardeşlerimizin hanımlarının ve kızlarının emniyet mensupları tarafından namusları kirletilmiştir.

Libya'da iffetli müslüman genç kızlar, erkeklerin ve kızların karışık olduğu ve namusların kirletildiği sosyalist karargahlara girmeden liselere

alınmazlardı. Bunu da resmileştirip kanun adıyla yapıyorlardı. Bu karargaha girene kadar bir kız ne vazife alabilir, ne de evlenebilirdi.

Irak'ta büyük şehirler sistemin eliyle kimyasal gazlarla yok edilirken alimlerimiz buna ne diyorlar acaba?

Her yerde suç ve namussuzluk varken ve ALLAH katında en büyük suç ta dini siyasetten ayırmak iken bu alimler hala "aşırıcilık" aleyhinde kitap yazıyorlar! Bu atmosfer dahilinde şu güzel gençler, aşırıcilık ve saldırganlıkla itham edilebilirler mi? Peki adaletli davranan kimdir?

Ben bu gençlerin aleyhinde konuşan alimlere çok şaşıyorum. Zira bu gençler esaret zincirinden ve kölelik bağından kurtulup dinlerini savunurlar. Bu alimler ise mücrim ve katillere karşı sukuttadırlar.

Bu alimlerin hali bir Afrikalıyı kesen İngiliz'in haline ne kadar da benziyor, İngiliz Afrikalı'yı kesmek için uğraşırken ansızın Afrikalı İngilizin elini ısırır. Bunun üzerine İngiliz şöyle der:" Bakın bu adam resmen vahşidir."

Kaddafi, ALLAH'ın kitabını Rasullullah'ı resmen inkar etmişken, dinin zaruri meselelerini reddetmişken tüm muvahhid müslümanları zindana atmışken... Bu alimler bu konuya ne der ve nasıl fetva verirler acaba?

Gardiyanlardan birisi, güzel Müslümanların hapsedildiği zindanları gezerken "**bu gece aşırı işkenceden dolayı müslümanlardan biri ölmüştür.**"

Bu sözü işiten gardiyan hoşlanarak ve böbürlenerek şöyle der: "**Çocuklar, köpeklerden bir köpek ölmüşse ne olur**". Acaba alimlerin bu gibi insanların hakkında verdiği fetva nasıl olur ?

Acaba yanında zerre kadar ilim ve iman olan bir alimin, namazda kılsa oruç da tutsa bu adamın katledilmesi gerektiğinden şüphesi olur mu?

Acaba bu müslümanlar mı aşırıcidırlar? Yoksa şiddete başvuranlar bunlar mıdır? Şu zulme baş eğmek dünyada rezalet ahirette ise azabın ta kendisidir. Çünkü zafiyet ALLAH katında özür sayılmaz. Zafiyeti kendine delil tutanlar azaba müstehak olurlar.

"Melekler, kendilerine zulmedenlerin canlarını aldıklarında -Ne işte idiniz- derler. Onlar da: -Biz yeryüzünde zayıf kimselerdik- derler. Melekler: -ALLAH'ın arzı geniş değil miydi? Sizde oraya hicret etseydiniz ya- derler. İşte bunların varacakları yer cehennemdir. O ne kötü gidiş yeridir. Ancak gerçekten aciz ve zayıf olan, çaresiz kalan, hicret etmeye yol bulamayan erkekler, kadınlar ve çocuklar hariçtir..." (Nisa Suresi 97,98)

16- ŞEHADET EYLEMİNE İNTİHAR DİYEN EZİKLER

Batılıların literatürlerinde "şehadet" kavramı olmadığından, Müslümanların cihad esnasında şehadeti göze alarak gerçekleştirdikleri eylemleri onlar "intihar" olarak adlandırıyorlar.

Bu isimlendirme bazı İslami zannedilen yaygın organlarına da aynen yansıyor ve halkın dilinde "intihar saldırısı" ismi dolaşmaya başlıyor. Böyle olunca da "İntihar etmek haram olduğuna göre bu insanlar bu fiilleri neye dayanarak yapıyorlar?" sorusu akla geliyor

"Mu'minlerden öyle adamlar vardır ki, ALLAH'a verdikleri söze sadık kaldılar. Onlardan kimi(ALLAH yolunda şehid edilmek suretiyle) adağını yerine getirdi, kimi de (şehid olmayı) beklemektedir.(Ahidlerinde) hiçbir değişiklik yapmamışlardır." (Ahzab, 23)

Bu ayetin nuzul sebebiyle ilgili olarak, Buhari, Müslim, Tirmizi ve daha başkalarının Enes ibnu Malik (r.anh)'ten rivayet ettiklerine göre, Enes ibnu Malik (r.anh)'in amcası Enes ibnu Nadr (r.anh) Bedir savaşında bulunamayınca:

"Rasulullah (a.s.)'ın girdiği ilk çarpışmada bulunamadım. Eğer ALLAH bana Rasulullah (a.s.) ile birlikte bir çarpışmaya katılmak nasip ederse, mutlaka nasıl (kahramanca) hareket edeceğimi görecektir" dedi.

Bu kişi Uhud savaşında şehid edildi. Bu savaşta öldürülünceye kadar kahramanca savaştı. Bedeninde kimi gürz, kimi kılıç, kimi de ok yarası olmak üzere seksen küsur yara görüldü. Bu ayeti kerime de onun hakkında indirildi.

(Bu konudaki rivayeti Buhari, Cihad, 12; Tefsir, Ahzab suresi tefsiri, 3; Tirmizi, Ahzab suresi tefsiri, 2, 3'de rivayet etmiştir.)

Muslim'in naklettiği bir hadise göre Enes ibnu Malik (r.anh)'in şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Rasulullah (s.a.v.) Uhud gününde ensardan yedi ve Kurayş'ten iki kişiyle birlikte yalnız bırakıldığında, müşriklerin onun üzerine ok yağdırmaları ve kendilerine doğru yaklaşımları üzerine:

"Bunları kim bizden uzaklaştırır, onun için cennet vardır -yahut- o cennette benim arkadaşımdır" diye buyurdu. Bunun üzerine ensardan bir adam öne geçti ve öldürülünceye kadar çarpıştı. Sonra yeniden üzerine ok atmaya başladılar.

Rasulullah (s.a.v.) tekrar: **"Bunları kim bizden uzaklaştırır, onun için cennet vardır -yahut- o cennette benim arkadaşımdır"** diye buyurdu.

Bunun üzerine ensardan bir adam öne geçti ve öldürülünceye kadar çarpıştı. Bu şekilde tam yedi kişi şehid oluncaya kadar devam etti!!!.

Daha sonra Rasulullah (s.a.v.) yanındaki iki sahabisine: **"Arkadaşlarımıza insaf etmedik"** diye buyurdu."

(İmam Nevevi, Müslim Şerhi'nde hadisin sonundaki: "Arkadaşlarımıza insaf etmedik" ibaresini şu şekilde açıklamıştır: "Yani Kureyşliler, ensara insaf etmedi. Kureyşliler çarpışmaya çıkmazken ensardan olanlar teker teker çarpışmaya çıkarak şehid edildiklerinden böyle denmiştir.")

Bu olayda dikkat edilirse yedi sahabe Rasulullah (s.a.v.)'a zarar gelmesini önlemek için müşriklerin üzerine atılmış ve geleceği kesin olan bir ölüme kendilerini atarak müşriklerin Rasulullah (s.a.v.)'a yaklaşımlarını engellemişlerdir. Kurtubi, Tefsir'inde bu olaydan, cesaretli bir kimsenin yalnız başına da olsa ölümü göze alarak kalabalık bir düşman grubunun arasına dalıp onlara zarar vermesinin caiz olduğu hükmünü çıkarmıştır.

Enes ibnu Malik (r.anh)'ten rivayet edildiğine göre Bedir'de müşrikler Müslümanlara yaklaşıncı Rasulullah (s.a.v.):

"Genişliği göklerle yer kadar olan cennet için kalkın" diye buyurdu.

Ensardan Umeyr ibnu'l-Humam: **"Genişliği göklerle yer kadar olan bir cennet mi ey Rasulullah?"** dedi.

Rasulullah (s.a.v.): **"Evet"** dedi.

O da: **"Tamam, tamam"** dedi.

Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v.): **"Seni "tamam, tamam" demeye yönelten ne oldu?"** diye sordu.

O da: **"VALLAHİ, oranın (o cennetin) ehlerinden olma arzusundan başka bir şey değil, ey Rasulullah!"** dedi.

Rasulullah (s.a.v.): **"Sen oranın ehliyorsun!"** diye buyurdu.

(Umeyr) sonra heybesinden birkaç hurma çıkardı ve onları yemeye başladı. Sonra: "**Ben eğer bu hurmaları yiyinceye kadar yaşarsam bu uzun bir hayat olur**" dedi ve yanındaki hurmaları attı. Sonra öldürölünceye kadar onlarla çarpıştı.!!!"
(*Bunu Muslim, İmare, 145'te rivayet etmiştir.*)

İmam Nevevi, Muslim Şerhi'nde bu hadis ile ilgili açıklamasında şöyle der: "Buradan bir kişinin kafirlerin birliklerinin arasına dalmasının ve kendisini şehadete atmasının caiz olduğu anlaşılmaktadır. Bu hareket ilim adamlarının büyük çoğunluğuna göre caizdir ve hiçbir keraheti yoktur."

ALLAHu Teala şöyle buyurur:

"İçinde burçları bulunan göğ and olsun; söz verilen kıyamet gününe and olsun; şahidlik edene ve edilene and olsun ki, insanlar öldükten sonra diriltileceklerdir. Hazırladıkları hendekleri, tutuşturulmuş ateşle doldurarak onun çevresinde oturup, iman etmiş kimselere dinlerinden dönmeleri için yaptıkları işkenceleri seyredenler kahrolmuştur! Bu inkarcıların, iman edenlere kızmaları; onların sadece, göklerin ve yerin hükümlerine kendisinin bulunan ve övölmeğe layık ve güçlü olan ALLAH'a iman etmiş olmalarındandı. ALLAH her şeye şahiddir." (*Buruc/1-9*)

*Muslim, Sahih'inde, Suheyb'*den RadıyALLAHu Anhu, Rasulullah'ın SallALLAHu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: **"Sizden önce bir kral vardı. Onun bir de sihirbazı vardı. Sihirbaz yaşlanınca krala: "Ben artık yaşlandım. Bana bir oğlan çocuğı gönder ve sihir yapmayı öğreteyim!" dedi. Kral da öğretmesi için ona bir genç gönderdi.**

Gencin geçtiğı yolda bir rahip yaşıyordu. (Bir gün giderken) rahibe uğrayıp onu dinledi, konuşması hoşuna gitti. Artık sihirbaza gittikçe, rahibe uğruyor, yanında oturup onu dinliyordu. (Bir gün)sihirbaz, delikanlıyı yanına gelince dövdü. Genç de durumu rahibe şikayet etti. Rahip ona: "Eğer sihirbazdan korkarsan, "Ailem beni oyaladı!" de; aileden korkacak olursan, "Beni sihirbaz oyaladı" de!" diye tenbihte bulundu.

O bu halde (devam eder) iken, insanlara engel olan büyük bir canavara rastladı. Kendi kendine, "Bugün sihirbazın mı, rahibin mi daha üstün

olduğunu bileceğim!” dedi. Bir taş aldı ve, “ALLAHım! Eğer rahibin işi, sana sihirbazın işinden daha sevimli ise, şu hayvanı öldür ve insanlar geçsinler!” deyip, taşı fırlattı ve hayvanı öldürdü. İnsanlar yollarına devam ettiler.

Delikanlı rahibe gelip durumu anlattı. Rahip ona:

“Evet oğlum, bugün sen benden üstünsün! Görüyorum ki, yüce bir mertebedesin. Sen imtihan geçireceksin. İmtihana maruz kalınca sakın beni anlatma!” dedi.

Çocuk, anadan doğma körleri ve alaca hastalığına yakalananları tedavi ediyor, insanları diğer hastalıklardan da kurtarıyordu. Onu kralın gözleri kör olan bir arkadaşı işitti. Birçok hediyeler alarak yanına geldi ve:

“Eğer beni tedavi edersen, şunların hepsi senindir” dedi.

O da: “Ben kimseyi tedavi etmem, tedavi eden ALLAH’tır. Eğer ALLAH’a iman edersen, sana şifa vermesi için dua edeceğim. O da şifa verecek!” dedi. Adam derhal iman etti, ALLAH da ona şifa verdi.

Adam bundan sonra kralın yanına geldi. Eskiden olduğu gibi yine yanına oturdu.

Kral: “Gözünü sana kim iade etti?” diye sordu.

“Rabbim!” dedi.

Kral, “Senin benden başka bir rabbin mi var?” dedi. Adam: “Benim de senin de rabbimiz ALLAH’tır!” cevabını verdi. Kral onu yakalatıp işkence ettirdi. O kadar ki, (gözünü tedavi eden ve ALLAH’a iman etmesini sağlayan) gencin yerini de gösterdi.

Genç de oraya getirildi. Kral ona: “Ey oğul! Senin sihrin körlerin gözünü açacak, alaca hastalığını tedavi edecek bir dereceye ulaşmış, neler neler yapıyormuşsun!” dedi.

Genç: “Ben kimseyi tedavi etmiyorum, şifayı veren ALLAH’tır!” dedi.

Kral onu da yakalatıp işkence etmeye başladı. O kadar ki, o da rahibin yerini haber verdi. Bunun üzerine rahib getirildi.

Ona: “Dininden dön!” denildi. O bunda direndi. Hemen bir testere getirildi. Başının ortasına konuldu. Ortadan ikiye bölündü ve iki parçası yere düştü. Sonra genç getirildi.

Ona da: “Dininden dön!” denildi. O da bundan kaçındı.

Kral, onu da adamlarından bazılarına teslim etti. “Onu falan dağa götürün, tepesine kadar çıkarın. Zirveye ulaştığınız zaman (tekrar dininden

dönmesini tâleb edin); dönerse tamam, aksi takdirde dağdan aşağı atın!" dedi.

Gittiler, onu dağa çıkardılar.

Genç: "ALLAHım, bunlara karşı, dilediğin şekilde bana yardım et!" dedi.

Bunun üzerine dağ onları salladı ve hepsi de düştüler.

Genç yürüyerek kralın yanına geldi.

Kral: "Yanındakilere ne oldu?" dedi.

"ALLAH, onlara karşı beni korudu" cevabını verdi.

Kral onu adamlarından bazılarına teslim etti ve:

"Bunu bir gemiye götürün. Denizin ortasına kadar gidin. Dininden dönerse tamam, aksi takdirde onu denize atın!" dedi. Söylendiği şekilde adamları onu götürdü.

Genç orada: "ALLAHım, dilediğin şekilde bunlara karşı bana davran!" diye dua etti. Derhal gemileri alabora oldu ve boğuldular.

Genç yine yürüyerek hükümdara geldi.

Kral: "Yanındakilere ne oldu?" diye sordu.

Genç: "ALLAH onlara karşı beni korudu" dedi.

Sonra krala: "Benim emrettiğimi yapmadıkça sen beni öldüremeyeceksin!" dedi.

Kral: "O nedir?" diye sordu.

Genç: "İnsanları geniş bir düzlükte toplarsın, beni bir kütüğe asarsın, sadağımdan bir ok alırsın. Sonra oku, yayın ortasına yerleştirir ve: "Gencin Rabbinin adıyla" dersin. Sonra oku bana atarsın. Eğer bunu yaparsan beni öldürürsün!" dedi.

Hükümdar, hemen halkı bir düzlükte topladı. Genci bir kütüğe astı.

Sadağından bir ok aldı. Oku yayının ortasına yerleştirdi. Sonra: "Gencin Rabbinin adıyla!" dedi ve oku fırlattı. Ok çocuğun şakağına isabet etti.

Genç, elini şakağına, okun isabet ettiği yere koydu ve ALLAH'ın rahmetine kavuşup öldü.

Halk: "Gencin Rabbine iman ettik!" dediler. Halk bu sözü üç kere tekrar etti.

Sonra krala gelindi ve: "Ne emredersiniz? VALLAHi korktuğunuz başınıza geldi. Halk gencin Rabbine iman etti!" denildi. Kral hemen yolların başlarına hendekler kazılmasını emretti. Derhal hendekler

kazıldı. İçlerinde ateşler yakıldı.

Kral: "Kim dininden dönmezse onu bunlara atın!" diye emir verdi.

İstenen derhal yerine getirildi. Bir ara, beraberinde çocuğu olan bir kadın getirildi.

Kadın oraya düşmekten çekinmişti, çocuğu:

"Anneciğim sabret. Zira sen hak üzeresin!" dedi."

(Muslim, hadisi Kitabu'z-Zühd ve'r-Rekâik'te, Ashab-ı Uhdud, Sihirbaz ve Gencin Kıssası Bâbı'nda rivayet etmiştir. Ahmed, hadisi Suheyb'den RadıyALLAHu Anhu rivayet etmiştir)

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye Rahimehullah şöyle der: "Muslim, Sahih'inde Ashab-ı Uhdud kıssasını rivayet etmiştir. Bu kıssada genç, dinin ortaya çıkması için kendisinin öldürülmesini emretmiştir. Bu nedenle, dört imam da, Müslümanlar için bir faydanın bulunması halinde, öldürülme ihtimali yüksek dahi olsa kişinin, savaş için kafirlerin safına dalmasına cevaz vermişlerdir. Dolayısıyla kişinin, cihadın maslahatı için bir işi yerine getirmesine, öldürüleceğine inanmasına rağmen izin verildiğine göre, dinin maslahatının sağlanması ve hem dini hem de dünyayı bozan düşmanın zararının yok edilmesi için bir başkasının ölümüne sebep olacak bir işin yapılması öncelikle geçerlidir. Zira kişinin kendisini öldürmesi, başkasını öldürmesinden daha büyüktür."

(Mecmuu'l-Fetava, 28/540)

24. CESARETLİ (YİĞİT) ADAMIN VE KÜÇÜK BİRGRUBUN ŞEHADET ARZUSUYLA ÇOK SAYIDAKİ DÜŞMANA DALIP ONLARI ÖLDÜRMEK VE YARALAMAKLA KAHRETMENİN FAZİLETİ

901- İbni Ebi Hatem tefsirinde îkrime veya Said b. Cubeyr'den, o da İbni Abbas'tan:

"İnsanlardan kimileri Allah'ın rızasını kazanmak uğruna canlar satarlar."

(Bakara: 2/207) Yâni canlarını Allah yolunda cihad etme ve hakkını yerine getirmek canlarını/nefislerini satın almış ve bu uğurda ölen kişilerdir.

[Tefsir'ul-Kurtubi: 1/43]

903 Beyhaki'de Sunen'inde rivayet etmiş. Canın satan kişinin Nehavend

gününde olduğunu nakleder.

[Es-Sunen'ul-Kubra: 9/46.]

904- İbni Avn, o da Muhammed'ten rivayet etmiş:

"Doğu tarafından müşriklerin askerlerinden bir bölük geldi. Ensardan bir adam onlarla karşılaştı. Onlara hucum et*ti. Safı yardı çıktı. Sonra aynısını yaparak döndü iki veya üçkez daha yaptı. Bir de baktık ki Sa'd b. Hişarr. bunu Ebu Hurayra'ye anlatıyor.

Ebu Hurayra şu ayeti okudu: "**İnsanlardan öyleleri de vardır ki canlarını Allah'ın rızasını kazanmak uğruna satarlar.**" (Bakara: 2/207)

İbni Ebi Şeybe İbni Ebi Adiyy'den ve ondan rivayet etmiş.

(Musannef: 5/322)

905- İbni Ebi Hatem., Kays b. Ebi Hazım'dan o da Muğire b. Şu'be'den rivayet etmiş. Der ki: Bir gazada idik. Bir adam öne atılıb öldürülünceye kadar savaştı. "**Kendini kendi eliyle tehlikeye attı**" dediler.

Bu konuda Ömer'e yazdı. Ömer (r.anh) ona yazarak:

"Onların dedikleri gibidir. O Allah'ın kendileri hakkın*da buyurduğu kimselerdendir: "**İnsanlardan kimileri de Allah'ın rızasını kazanma uğruna canlarını satarlar**" (Bakara: 2/207)

906- Hakim ve İbni Ebi Hatem, Ebu İshak'tan o da Bera'dan (r.anh) rivayet etmişler. Der ki: Bir adam ona:

"Ey Ebu Ammare! Allahu Teala'nın: "**Kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayınız...**" (Bakara: 195) Ayetindeki şahıs, düşman ile karşılaşib öldürülünceye kadar savaştan mıdır?"

"Hayır" dedi. **Lakin o, günah işleyib, Allah onu bana bağışlamaz diyen adamdır.**" dedi.

[Mustedrak Kitab'ut-Tefsir: 2/275-276; İbni Ebi Halem Tef*sir: 1/128.]

Hakim "ikisinin şartına göre sahihtir" demiş.

911- Der ki: Şafii (rahimehullah) şöyle dedi:

"Ensardan bir şahıs Biri Mauna sahiplerinden geri kalmıştı. Arkadaşlarının öldürüldüğü yer üstünde kuşların toplandığını/uçuştüğünü gördü. Amr b. Umeyye'ye şöyle de*di:

Şu düşmanlara yönelip saldıracağım. Onlar da beni öldürecekler. Ben arkadaşlarımızın öldürüldüğü bir sahneden geri kal(a)mam.

Söylediğini (*hemen*) yaptı ve öldürüldü.

Amr b. Umeyye'nin dönüb **Rasulullah'a** (s.a.v.) bunu anlattı. O da (s.a.v.) onun hakkında güzel şeyler söyledi. Amr'a şöyle dediği de denilmektedir:

Sen de ilerleyib saldırsaydın ya?

[seriyye olarak gönderdi. 1117 Es-Sunen'ul-Kübra: 9/100]

913- Bir çok kişi Tabii'nin tabiinin alimlerinden Kasım b. Muhaymire'den: "**Kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayınız..**"(Bakara: 2/195) Ayeti hakkında şöyle dediğini rivayet etmiş.

Der ki: **Tehlike, Allah yolunda infakı/harcamayı terketmektir. Biradam on bin kişiye de saldırırsa yine bunda (bir) beis yoktur,**

914- İbni Ebi Şeybe iyi bir isnad ile Mucahid'ten ri*vayet etmiş.

Der ki: **Düşman ile karşılaştığınızda onlara (direnib) saldırınız. Çünkü bu ayet infak konusunda nâzil olmuştur.**

[Musannef: 5/331]

Bunun aynısı (*veya benzeri*) :

[1086] Said b. Mansur, Sunen: 2/3/166; İbni Cerir Tefsir: 3/583.

[1087] İbni Cerir Tefsir: 3/584.

[1088] a.g.e: 3/583-586.

[1089] a.g.e: 3/585-586.

[1090] a.g.e: 3/586.

[1091] a.g.e: 3/584.

[1092] a.g.e: 3/587.

[1093] a.g.e: 3/586

[1094] Beğavi Tefsir: 1/438. Ve başkaları rivayet etmiş. [Said b. Mansur Mücahid'ten: 2/3/166 ve İbni Cerir tefsirinde: 3/583'de tahrir etmiştir]

924- Sahihayn'de Yezid b. Ebi Ubeyd'ten.

Der ki: Seleme b. Ekva'ya (r.anh) dedim ki, Hudeybiye günü Rasulullah (s.a.v.) ile ne üzere biat ettiniz?

"**Ölüm üzerine**" diye cevap verdi

Tıkla : *[Feth'ul-Bâri, Kitab'ul-Meğazi, Babu Gazvet'il-Hudeybiy-yeti: 7/449, H.*

no: 4169; Kitab'ul-Ahkam, Babu Keyfe Yubayi'ul-îma-mu en-Nase: 13/193;

Muslim Kitab'ul-İmare, Babu İstihbabu Mubayeat'il-İmam el-Leyş: 3/1486, H. no: 1860]

İbn Nehhas ; Cihad : Cilt :1

ELMALILI TEFSİRİ

BAKARA 195- **ALLAH yolunda mal harcayın da kendinizi ellerinizle tehlikeye bırakmayın ve güzel hareket edin. Çünkü ALLAH güzellik ve iyilik edenleri sever.**

BAKARA195- Bunun için: ALLAH yolunda infak da yapın. Mal hazırlayıp harp ihtiyaçlarına sarfedilmek üzere vergi, yardım verin. Fakat yalnız mal kazanmak sevdasına düşüb de, Kendi kendinizi tehlikeye de bırakmayın. Sadece para kazanma ve istirahat etme sevdasının, insanları, esirlik istilası ve mahkûmluk gibi büyük tehlikelere düşüreceğini, bu tehlikenin önüne geçmenin ancak ALLAH yolunda harbetmek ve harbe alışmakla mümkün olacağını unutmayın.

Bu âyetin gelişi ve nüzul sebebi, ALLAH yolunda harb ve çarpışmadan ve o uğurda mal harcamadan kaçınmanın bir tehlike olduğunu hatırlatmak içindir.

Tirmizi ve Ebu Davud'da da tahrir olunduğu üzere rivayet ediliyor ki: "Emeviler devrinde Abdu'r Rahman b. Velid kumandasında bir İslâm ordusu, Kostantiniye yani İstanbul şehrine gaza etmişti. Ebu Eyyub el-Ensârî hazretleri de bu askerler arasındaydı. Rumlar şehrin surlarına arkalarını dayamışlardı. O sırada müslümanlardan bir zat, kaledeki düşman üzerine açıktan hücum etmiş, bunu gören İslâm cemaati: 'Bırak, bırak! Lâilahe illALLAH, kendi kendini tehlikeye atıyor.' demişlerdi.

Bunun üzerine **Ebu Eyyûb el-Ensârî**:

'Ey müslümanlar! Bu âyet biz Ensar topluluğu hakkında nazil oldu. O vakit ki ALLAH Peygamberine yardım etti ve dini olan İslâm'ı galibiyete mazhar kıldı. O zaman biz artık mallarımızın başında durub onların ıslahı ile meşgul olalım mı? demiştik.

ALLAH Teâlâ: 'ALLAH yolunda sarfediniz. Kendi kendinizi ellerinizle tehlikeye bırakmayınız.' (Bakara, 195) âyetini indirdi.

Bundan dolayı kendini tehlikeye atmak, mallarımızın başında durub, onları ıslah ile uğraşmamız ve cihadı terketmemizdir.' demiştir.

Bunun üzerine hiç durmayıp ALLAH yolunda cihada girişmiş ve nihayet 90 küsur yaşlarında , İstanbul'un fethi için mücadele ederken şehid olmuştur. Kabrini ise vasiyeti üzerine İstanbul surlarına yakın bölgede

defnolunmuştur."

Ebu Eyyub el-Ensârî böylece kendini tehlikeye atmanın, ALLAH yolunda cihadı terketmek demek olduğunu ve âyetin bu hususta nazil olduğunu haber vermiştir.

İbnü Abbas'tan, Huzeyfe'den, Hasen, Katâde, Mucâhid, Dahhak'tan da böyle rivayet edilmiştir. Bera' b. Âzib ve Ubeyde es-Selmanî hazretlerinden, "Elleriyle kendini tehlikeye atmak, günah işlemekle mağfiretten ümidi kesmek" demek olduğu da rivayet edilmiştir. Bunun, infak karinesiyle: "*Harcamada israf edip, yiyecek, içecek bulamayacak dereceye vararak telef olmak*" mânâsına olduğu da söylenmiş, "*Düşmana tesir etmeyecek bir şekilde harbe atılmak*" demek olduğu da belirtilmiştir ki Ebu Eyyub'un itiraz ettiği ve nüzul sebebini söylediği cemaatin görüşü de bu idi.

"Sebebin özel oluşu, hükmün genel oluşuna engel olmayacağından" ve bu mânâların toplanmasında da çelişki ve terslik bulunmadığından âyetin tamamına şamil olması da caizdir.

Bunun için **İmam Muhammed**, "Siyer-i Kebir"inde der ki: "**Tek başına bir adam, bin kişiye hücum edecek olsa, eğer kurtulma veya düşmanı kırma ve tesir etme ümidi varsa, sakınca yoktur. Kurtulma veya düşmanı kırma ümidi yoksa mekruhtur. Çünkü müslümanlara bir faydası olmaksızın kendini ölüme atmış olur. Bunu yapacak olan kimse ya kurtulmak veya müslümanlara bir faydası bulunmak ümidi olursa yapmalıdır. Kurtulma ve düşmanı kırma ümidi olmadığı halde diğer müslümanlara cesaret versin ve böylece düşmanı tepelesinler diye misal gösterilecek bir örnek olmak üzere yaparsa sakınca yoktur..**"

Bu yasaklama sahihtir. Bundan dolayı dine veya müminlere hiçbir menfaati olmaksızın kendini öldürmek uygun değildir. Fakat kendini öldürmede dine ait bir menfaat varsa; o zaman da bunu yapmak, pek şerefli bir makam olur ki Cenab-ı ALLAH, Rasulullah'ın ashabını bununla övmüştür.

"**ALLAH, mu'minlerden canlarını ve mallarını kendilerine cennet vermek üzere satın aldı. Onlar ALLAH yolunda savaşır ve öldürürler ve öldürülürler.**" (Tevbe, 111).

Yine: "**ALLAH yolunda öldürülenleri sakın ölümlerini sanma. Bilakis onlar diridirler. Rableri yanında rızıklandırılır.**" (Âl-i İmrân, 169) buyurmuştur.

Ebu Eyyûb el-Ensârî de bu makamı göstermiştir. Bundan dolayı sırf huzura düşkünlükte tehlike bulunduğu gibi, harb bakımından da tehlike

bulunabilir. O da düşmana tesir icra etmeyecek, boş yere bir müslümanı yok edecek olan husustur.

Müslümanlara faydası olmadığı gibi aksine zararı bilinirse, o zaman harbe atılmak ve kendini öldürmek hiç câiz olmaz. Fakat insanlık gafleti, harbi, mutlak bir tehlike zannedebileceği için; bu âyet mal kazanacağınız, rahat edeceğiz diye dalıp, cihadı terketmenin tehlike olduğunu hatırlatma hususunda nâzil olmuş ve o şerefli makamı göstermiştir.

Demek ki barış tehlikesi, ibare ile; savaş tehlikesi de işaret ile hatırlatılmıştır.

Ey mu'minler! Bunlara dikkat edin, ve her hususta iyilikle muamele edin, yaptığınızı güzel yapın, sizden asıl istenen, iyiliktir. Çünkü, ALLAH hep iyilik edenleri sever. Bunun için harcamayı da en güzel şekilde yapın ve herhangi bir kötülüğü, en güzel biçimde ortadan kaldırın. Aynı ile karşılık vermeyi, daha güzeli mümkün olmadığı zaman yapın. Kötülüğün cezası kötülük ise de, "**Sen kötülüğü en güzel iyilikle bertaraf et.**" (Muminûn, 96) emri gereğince kötülüğü de en güzel şekilde savın. **Harbi de en güzel sebeb, en güzel vasıta kabul edib en güzel şekilde yapın ve ancak ALLAH volunda yapın.**

<http://www.kuranikerim.com/telmalili/bakara2.htm>

Said Nursi , MEKTUBAT

Alıntı:

"Kim bir mu'mini kasten öldürürse, cezası, içinde ebediyyen kalacağı cehennemdir" (Nisa Suresi, 92)

Kur'an-ı Kerim'in en esas düsturlarından birisi şudur ki Müslümanlar bunu düstur etmişlerdir. Düstur şudur:

- ("**Kim bir cana kıymamış veya yeryüzünde fesad çıkarmamış birisini öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibidir.**" (Mâide Sûresi: 32) - Ayetin mânâ-ı işaretisiyle, bir mâsumun hakkı, bütün halk için dahi ibtal edilmez. **Bir fert dahi, umurun selâmeti için feda edilmez. Cenâb-ı Hakkın nazar-ı merhametinde hak haktır, küçüğüne büyüğüne bakılmaz. Küçük, büyük için iptal edilmez. Bir cemaatin selâmeti için, bir ferdin rızası bulunmadan, hayatı ve hakkı feda edilmez. Hamiyet namına, rıdasıyla olsa, o başka meseledir.**

Said Nursi kırmızı renklendirdiğim kısımda ; Bir devlet , topluluk veya cemaat kendilerinin selameti kurutuluşları için isterse 1 kişi olsun onun hayatını feda ederek kendi canlarını kurtaramayacaklarını bildirmektedir. Hak 1 kişi de olsa pekçok kişide olsa aynıdır demektedir. Bir topluluğu kurtarmak için 1 kişi bile olsa öldüremeyeceklerini yada öldürmesi için kafirlere teslim edemeyeceklerini söylemekte bu sözünü maide 32 ayetiyle desteklemektedir. *(aynen katılıyorum)*

Mavi renklendirdiğim yazısında ise bu ölüm ancak bir şartla caiz olabileceğini, onunda HAMİYET NAMINA ve KENDİ İSTEĞİYLE yapılması yani o bir kişi kendi hür (cüz-i) iradesi kimsenin baskısı ve zorlamasıyla olmadan o devleti , topluluğu yada cemaatı kurtarmak , kafir istilasından kurtarmak düşmanın defi vatanın kurtulması gibi KUTSAL AMAÇLA yapılmasının "bir kişiyi haksız yere öldürme" sınıfına girmeyeceğini , bunun istişhadi - şehadet eylemi olduğunu övmüştür. *(Nurcuyum diyenlerin neci oldukları ortadadır)*

MEKTUBAT sayfa 57

<http://www.risaleinurenstitusu.org/index.asp?Section=Kulliyat&Book=Mektubat&Page=57>

Bakara 207- **Yine insanlardan kimi de vardır ki, Allah'ın rıdasına ermek için kendini feda eder. Allah ise kullarına çok merhametlidir**

Ömer , Ali , Abdullah b. Abbas , Ebu Hurayra (r.anhum) ve Hasan-ı Basri'den nakledilen görüş :

Canını Allah yolunda adayarak cihad eden ve iyiliği emredip kötülükten

sakındıran herkesi ifade etmektedir.

Muğire diyor ki :

"Ömer b. El-Hattab , bir ordu gönderip bir kaleyi kuşattı. Becile kabilesinden bir adam , ordunun önüne geçib düşmanla savaştı ve öldürüldü. İnsanlar onun hakkında çokça konuştular ve "Kendisini eliyle tehlikeye attı" dediler.

Bu konuşmalar Ömer b. El-Hattab'a ulaştı.

O da "Yalan söylüyorlar . Aziz ve Celil olan Allah : **"İnsanlardan öylesi de vardır ki Allahın rıdasını kazanmak için canını verir. Allah kullarına karşı çok merhametlidir"** buyurmadı mı ?" dedi .

Ebu Hurayra da , Hişam b. Amirin , düşmanın saflarına hücum ederek onların saflarını yardığı zaman onun hakkında "Kendisini eliyle tehlikeye attı" diyen kimselere karşı da bu ayet-i kerimeyi okumuştur.

Hasan-ı Basri bu ayeti okuduktan sonra şunları söylemiştir :

"Bu ayetin kimin hakkında indiğini biliyor musunuz? Bu ayet şöyle bir Müslüman hakkında inmiştir. O , bir kafirle karşılaşır ve ona " La İlahe İllallah" de . Bunu söylediğin taktirde , canını ve malını da korumuş olursun . Ancak canın ve malın hakkında cezayı hak etme durumun hariçtir..." der.

Kafir ise bu sözü söylememekte directir. Müslüman da " Vallahi ben kendimi Allaha satıyorum " der. İlerler ve onunla öldürülünceye kadar savaşır. İşte bu ayet bu gibi Müslümanlar hakkında nazil olmuştur.

Taberi de ayetin genel ifadesini göz önünde bulundurarak bu son izah şeklini tercih etmiş ve ayetin her iyiliği emredip kötülüğe mani olanları ifade ettiğini , bu itibarla **Suheyb'in ve ebu Zer'in** de burada zikredilen insanlara dahil olduklarını söylemiştir.

Taberi Tefsiri. c:1 sayfa 510

Ünlü tefsir alimi Cassas'ın Ahkamu'l-Kur'an, C.1, sf: 309'da naklettiğine göre hanefi alimlerinden Muhammed ibnu Hasan eş-Şeybani şöyle demiştir:

"Eğer sonuçta kurtulabileceğini veya öldürülse de düşmana zarar verebileceğini tahmin ediyorsa bir kişinin bin kişiye karşı saldırı gerçekleştirmesinde sakınca yoktur... Sonuçta kurtulamayacağını hatta düşmana da bir zarar veremeyeceğini ama Müslümanlara cesaret kazandıracağını, böylece onların kendisini örnek alarak düşman

karşısında aynı cesaretle çarpışacaklarını hesap ediyorsa yine de saldırıda bulunmasında bir sakınca yoktur. Allah'ın izniyle bu hareketinden dolayı sevap alacağını umarım.

Yine Maliki alimlerinden İbnu Huveyz Mikdad şöyle demiştir:

"Bir kişinin bir gruba yahut kalabalık bir asker topluluğuna saldırması konusuna gelince:

Bu kişi eğer kendisinin öldürüleceği ama bununla birlikte düşmana zarar verebileceği veya başarılı çarpışma yapabileceği ya da Müslümanların yararına olacak bir etki yapabileceği kanaatini taşıyorsa bu hareketi câiz olur."

Bu olayda dikkat edilirse yedi sahabe Rasulullah (s.a.s.)'a zarar gelmesini önlemek için müşriklerin üzerine atılmış ve geleceği kesin olan bir ölüme kendilerini atarak müşriklerin Rasulullah (s.a.v.)'a yaklaşmalarını engellemişlerdir. Kurtubi, Tefsir'inde bu olaydan, cesaretli bir kimsenin yalnız başına da olsa ölümü göze alarak kalabalık bir düşman grubunun arasına dalıp onlara zarar vermesinin caiz olduğu hükmünü çıkarmıştır.

Çağımızın meşhur alimleri de aynı şeyi vurgulamaktadırlar. İşte Prof. Dr. Yusuf el-Karadavi'nin konuyla ilgili hutbesinden birkaç cümle:

"Ne yazık ki HAMAS'taki kardeşlerimiz yoğun bir baskıya maruz kalınca bütün herkes bıçaklarını onlara doğru çevirdi. Böylece herkes onlara sövmeye, ağır tenkitler ve lanetler yağdırmaya başladı... Böylece suçlular ve terör hamlesi başlatan teröristler topluluğu haline geldiler. Oysa daha düne kadar intifadanın fedaileri, kendilerini şehadete atan büyük kahramanlardı. Bu hareketin geçmişte kahramanca eylemler olarak nitelenen eylemleri nasıl oldu da birden bire "intihar saldırıları" haline geldi? Bunun tek sebebi Arap toplumlarının kafalarının yahudileştirilmesidir. İsrail zihinleri yahudileştirdi. Medya, Rabbimizin merhamet ettiklerinin dışında kalanların kafalarını yahudileştirdi. Rabbimizin koruduklarının -ki onların sayıları da azdır- dışında kalan politikacıları yahudileştirdi. Böylece kahramanları teröristler, onların eylemlerini de cinayet eylemleri olarak adlandırmaya başladık..."

Caiz değil diyenler bu dinin yapısını kavrayamamış , İslam devletinin yokluğunda kafir oryantalistlerin eleştiri ve tenkidleri karşısında tutunamayıp , etkilenererek onların dümen suyuna uyarak hoş görölmek uğruna fetva peydahlamaya çalışan ayak takımlarıdır .

Bu tür kişilerin diğer bir hezayanları ise İslamdaki cihadı "savunma cihadı"dır diyerek küçültüb küfredenlerdir !

Sahabelerin davet mektuplarını ve savaşlarının mahiyetini kavrayamayan bu ezikler , utanmadan her Cumua ve pazar eyyubel ensarinin kabrini ve turbesine giderek şefaath ve duada aracılar kılmaktan çekinmezler. !!!

Sahabelerin ölümleri göze alarak düşman ordularının içlerine dalışlarını , düşman kalesine girebilmek için mancınıkla fırlatılıp ölümlerini , ashabı uhdu kıssasındaki (sahih hadis) çocuğın , krala kendisini öldürebilme şartını öğretilmesini anlayamayan din fukaralarıdır !

Yine bu bel'am imitasyonları , Türk-Yunan savaşında düşman cephaneliğine (düşmanı mühimmat yönüyle zayıflatmak için - kafir asker ölmediği halde) gizlice dalıp havaya uçuran ve bu arada kendi canını FEDA eden Küçük Ali'lerin yaptıklarına kendi vatanları !! uğruna olduğu için caiz görmektedirler !!!

Yine faşızan bir din itikadına sahip olanlar , elindeki bezi sırf kaleye dikebilmek için öldürölen Ulubatlı Hasan'a türk olması hasebiye şehid demekten çekinmeyenlerdir !!

Aynı mesele hakkında bir kardeşimin bana yöneltmiş olduğu bir soruya verdiğim cevabı da faydalı olacağını düşündüğömden buraya da yazmayı münasib gördüm .

Ebu_Basir_1 kardeşim demiştiniz ki :

ALLAH razi olsun calismalarinizdan dolayi

bisey eklemek istiyorum soruyla biz bunlari insanlara anlattigimizda bize hak veren kardeslerimiz , londradaki, abd deki ya da madriddeki saldirilar hakkında "onlari dogru bulmuyoruz diyorlar " ve gerekce olarakta anlattigimiz olaylarin savas olan yerlerde yapilabilecegini söylüyorlar ... savas olmayan yerlerde böyle seylerin yapılmasının dogru olmadigini söylüyorlar ... bu söylemleri verilecek cevabi buraya yazarsanız size minnettar olurum ve umarım ki yönlendirdiğim kisilerde sizin yazilarinizdan bu konuyu daha iyi kavrayabilirler . Selamun Aleykum.w.r.w.b

a.s.w.r.w.b. Tekrar

Şehadet eylemine câiz diyen âlimler Londra , Abd , İsrail , Madrid , Mısır , Tunus vs gibi bi'l-fiil cihad ! olmayan yerlerdeki patlamalar hakkındaki görüşlerinde 2 ye ayrılmış durumdadırlar.

Oralarda da kafirler öldürülebilir diyenlere baktığımızda görüyoruz ki bu alimler cihad alanlarında canlarıyla , mallarıyla mucadele eden , bu işin içinde bilhassa yaşayarak olanlardır .

Kendi ülkelerini işgal eden kafir askerlerine karşı bombalama eylemlerine cevaz veripte , işgal edenlerin ülkelerinde sivil ! vatandaşların da öldüğü bombalama eylemlerine karşı çıkanlara baktığımızda demokratik laik ülkelerde oturub , cihadın şartlarını ve koşullarını bizzat yaşamadan ahkam kesenler olduğunu gözlemlemekteyiz .

Ben de bir müslüman (*alim değil*) olarak cevaz verenlerin-görenlerin safındayım. Evet bu eylemler esnasında öncelikli hedef olarak kafir devletlerin silahlı ordusunu ortadan kaldırmak olsa da , stratejik ve kritik hedeflerinin de imhası esnasında zaruri durumlardan dolayı o tağutun ülkesinde ikamet eden sivillerin ölmesinde bir sakınca yoktur. (*âllahu alem*)

Beni bu şekilde inanmaya sevk eden delillerden biri Ebu Basir ve Ebu Cendel'in **ticaret** kervanlarına saldırı düzenlemesi gelmektedir.

Rasulullahın (s.a.v) bu saldırıları onayladığı , hatta Hudeybiye antlaşmasının müslümanların lehine oluşmasına etken olduğu bilinen bir gerçektir !

Bunun haricinde şu hadisler konuyla ilişkilidir :

Kadınlarla Çocukların Gece Baskınlarında Kasıdsız Olarak Öldürülmelerinin Cevazı Babı

26- (1745) Bize Yahya b. Yahya ile Saîd b. Mansur ve Amru'n-Nâkîd, toptan İbni Uyeyne'den rivayet ettiler.

Yahya (*Dedi ki*) : Bize Sufyân b. Uyeyne, Zuhri'den, o da Ubeydullah'dan, o da İbni Abbas'dan, o da Sa'b b. Cessâme'den naklen haber verdi. Sa'b şöyle demiş:

Peygamber (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'e müşriklerden gece baskınına uğrayan zürriyetlerin hükmü soruldu. Bu suretle müslümanlar onların kadınlarına ve çocuklarına isabet ediyorlardı. Peygamber (s.a.v):

«**Onlar onlardandır.**» buyurdular.

(*Muslim ; Cihad 26*)

27- (...) Bize Abd b. Humeyd rivayet etti. (*Dedi ki*) : Bize Abdurrazzâk haber verdi. (*Dedi ki*) : Bize Ma'mer, Zuhri'den, o da Ubeydullah b. Abdillâh b. Utbe'den, o da İbni Abbâs'dan, o da Sa'b b. Cessâme'den naklen haber verdi. (*Şöyle demiş*) :

— **Yâ Rasûlâllah! Biz gece baskınında müşriklerin zürriyetlerine isabet ediyoruz!** dedim,

«**Onlar onlardandır.**» buyurdular.

(*Muslim ; Cihad 27*)

محمد بن أبي محمد قال حدثنا أبي قال حدثنا سعيد حدثنا
قال حدثنا يوسف بن يحيى قال حدثنا عبد الملك قال
حدثنا الطلحي عن عبد الرحمن بن زيد بن أسلم عن أبيه أن
رسول الله صلى الله عليه وسلم قال لا يزال الـجـهـاد حـلـوا
أخضر ما قطر الـقـطـر من الـسـماء و سـيـأتـي عـلـى الـنـاس زمان
قراء منهم لـيس هذا زمان جهاد فـمن أدرك ذلك الـزمان يـقول فـيه
فـنـعم زمان الـجـهـاد قالوا يا رسول الله واحد يـقول ذلك فـ قال
نعم من عـلـى يـهـد عـنـة الله والـمـلائكة
والـنـاس أجمعين

Zeyd b. Eslem'den, o da babasından, o da Rasulullah (s.a.v) şöyle dediğini rivayet eder:

"**Gökten yağmur yağdıkça cihad tatlı ve yeşil kalacaktır. İnsanların**

üzerine bir zaman gelir ki, onlardan bazı kurrallar; "bu zaman cihad zamanı değildir" derler.

Sizden kim bu zamana yetişirse o dönem ne güzel cihad dönemidir."

Dediler ki: **Ey Allah'ın Rasulü! Onlardan biri mi bunu söyleyecek?**

Buyurdu ki: **Evet Allah'ın meleklerin ve tüm insanların lanetlediği kişi?**

(İmam Nevevi;Tagribul Tezhib, Şıfa-i Essudur,Meşariul Eşvak ila Mesari El Uşşag)

Sebti'nin Şıfaus Sudur adlı eserinden naklen; İbni Nehhas Meşariul Eşvak(no 40) Allame ed-Danî Sunenul Varide Fil Fiten(3/751 no 371) isnad zayıf olup mürseldir. İsnadında bulunan Abdurrahman Bin Zeyd bin Eslem ittifakla zayıf bir ravidir.İbn Mesud r.a.'den merfuan; bkz. Ebu Yala(9/274) Maksadu Ali(902) Mecma(5/280) Metalibu Aliye(1890) isnadında müdellis bir ravi olan Bakıyye Bin Velid vardır. Ebu Ya'la'nın Mu'ceminin ulaşabildiğim nushalarında Bakıyye an'ane ile rivayet etmiştir. Lakin İbni Kesir'in Ebu Ya'la'dan nakline göre Bakıyye Bin Velid, tahdis siğasını eda etmiştir. İbn Kesir Camiul Mesanid(27/249) Neticede rivayetin isnadı kopuktur. Çünkü Ubeydullah Bin Abdullah'ın İbn Mesud r.a.'den rivayeti mürseldir. Enes r.a.'den diğer bir şahidi; İbn Asakir Tarihu Dimeşk(43/347) Kenzul Ummal(4/556) bunun da isnadı zayıftır.

İbni Ömer (r.anh)'dan merfuan;

"İ'yne ile alışveriş yaptığınız (yani taksitle alıp peşin sattığınız), sığırların kuyruklarından tutunub çiftçiliğe radı olduğunuz ve cihadı terk ettiğiniz zaman, Allah üzerinize zillet musallat eder ve dininize dönünceye kadar da kaldırmaz."

(Elbani Sahiha(no 11) Ebu Davud(3462) Dulabi Kuna'da(2/62) İbni Adiy Kamil'de(256/2) Beyhaki(5/316) Beyhaki Şuab(2/92) Ahmed(2/28, 84) Taberani(3/207) Ebu Nuaym(1/313) Ru'yani(s.247) İbni Ebid Dünya Ukubat(s.79) Camius Sağir(740) İbni Nehhas Meşariu'l Eşvak(32) Cem'ül Fevaid(6158) İbni Ömer r.a.'dan müteaddit tariklerle rivayet ettiler. Tariklerin tümüyle sahih olmaktadır. Ayrıca Aişe r.anha'nın, ıyne alışverişine karşı çıktığına dair rivayet için bkz.:Ahmed(4/180))

Kafirlerin Ağaçlarını Kesme ve Yakmanın Cevazı Babı

29- (1746) Bize Yahya b. Yahya ile Muhammed b. Rumh rivayet ettiler. (Dediler ki) : Bize Leys haber verdi. Bize Kuteybetu'bnu Saîd de rivayet etti. (Dedi ki) : Bize Leys, Nâfi'den, o da Abdullah'dan naklen rivayet

etti ki, Rasûlullah (*Sahallahu Aleyhi ve Sellem*) Benî Nadîr'in hurmalarını yakmış ve kesmiş. Bu yer Buveyra'dır.

Kuteybe ile İbni Rumh kendi hadîslerinde şunu ziyade ettiler: «**Bunun üzerine Allah** (*Azze ve Celie*):

Yaş ağaç nâmına her neyi keser veya kökleri üstünde ayakta bırakırsanız (bu) Allah'ın izniyledir: Hem de yoldan çıkanları rezîl etsin diye! [Haşr : 5.] âyet-i kerîmesini indirdi.»

Kafirlerin savaşıla alakası olmayan ağaçları bile kesilerek öldürülmüştür !

Bilhassa 11 eylül Bayramından sonra dünya tağutunun elebaşısı Buşh isimli kafir dünya Tv lerinde verilen konuşmasında tüm dünya ülkelerine "**YA BİZİM TARAFIMIZDASINIZ YADA TERÖRİSTLERİN SAFINDASINIZ , TARAFSIZ KALMAK YOK**" ultimatonunu vermiştir.

Bu baskı ve tehditi üzerine Nato , kendisiyle hiç bir ilişkisi olmamasına rağmen 5. maddeyi uygulamaya sokarak "**birimize yapılan saldırı hepimize yapılmıştır**" diyerek eksiksiz asker göndererek Afganistan sonrada Irak işgal edilmiş , müslümanlar katledilmiştir.

Dünyanın bir ucundaki , daha 50 sene önce Amerikadan 2 şehrine atom bombası yiyen Japonya bile hiç bir ilişkisi olmamasına rağmen Çin , kore , hindistan'la beraber asker göndermişlerdir.

Bush kafirinin Tv de konuşmasıyla artık müslümanların cihadı tüm dünya kafirlerine karşı bir hal almıştır! Hatta o konuşmasında bush " **Haçlı seferi başlattık** " sözünü 2 kere söylemiştir .

Hakikatten de tüm kafirler , Hırıstiyan güçleriyle birlikte "Küfür tek millettir" hükmünü ispata koyulmuşlardır .

Bu hakikatleri görmek istemeyenlere **Seyyid Kutubun yoldaki işaretler** kitabından bir paragraf aktarmak istiyorum: **Allah yolunda cihad** başlığı :

"İslâm ile ilgili isimlerinden başka hiç bir şeyleri kalmayan ve gelecek Müslüman nesiller için aklen ve ruhen hayat gerçeğinin baskısı altında hezimete uğrayanlar şöyle demektedirler:

İslâm ancak savunma için savaştır. Bu dini, yönteminden ayırmakla iyilik ettiklerini sanıyorlar. O yöntem ki, bütün bir yeryüzünde tağutları yok

edib, insanların yalnızca Allah'a ibadet etmelerini sağlamayı, onları kullara ibadetten kurtarıb, kulların Rabbine ibadet etmelerini hedeflemişlerdir. Bunu, akidesini zorla kabul ettirerek yaptırmaz. İnsanlarla bu akide arasındaki engelleri kaldırarak ya da cizye vermeye veya İslâmını ilan edinceye kadar onlarla savaşarak yapar. Ortalık temizlendikten sonra insan, bütün bir hürriyetini kullanarak, ister bu akideyi kabul eder, isterse kabul etmez.

"İslâm'da Cihad" konusunda, aklen ve ruhen bozguna uğrayanlar, bu 'itham'dan İslâm'ı kurtarmaya çalışırlarken, akideyi zorla kabul etmeyi reddeden nasla ilgili bu dinin yöntemiyle; insanlarla bu dinin arasına giren, kulu kula ibadet ettiren, Allah'a ibadet etmekten alıkoyan maddî, siyasal güçlerin yok edilmesi ile ilgili yöntemi birbirine karıştırmaktadır. Bunlar farklı şeylerdir ve buna mahal de yoktur. Bu karıştırmadan daha da ötesi bu bozgundan dolayı, İslâm'daki cihadı, bugün "savunma savaşı" adı verilen şeye hasretmeye çalışıyorlar. İslâm'daki cihad kavramı, ne insanların bugün yaptıkları savaşla, ne etkenleriyle ne de özellikleriyle ilgisi olan bir şeydir. Cihadın etkenleri "İslâm'ın" yapısıyla, şu dünyadaki rolüyle ve Allah'ın belirlediği hedefleriyle bağlantılıdır. Bundan dolayı Allah peygamberini bu risaletle göndermiş, onu en son peygamber, risaletini de en son risalet kılmıştır.

Bu din, yeryüzünde insanın, kula kulluktan -insanın hevasına ibadet etmesi de kula kulluktur. Kurtarılmasının genel bir ilânıdır. Bu, tek olan Allah'ın uluhiyetinin, âlemlere olan rububiyetinin ilanıdır. Tek olan Allah'ın âlemlere rububiyetinin anlamı, bütün çeşit ve biçimleriyle insanın egemenliğine karşı yapılan bir devrim, yeryüzünün neresinde olursa olsun beşeri otoritelere karşı bir başkaldırıdır. Her ne şekilde olursa olsun insanın uluhiyyetine bir isyandır, bir kıyamdır. Bu kıyam, hükmetmenin, hüküm merciinin insan olmasına, güç kaynağının insan olmasına, insanın ilahlaştırılmasına, bazısının Allah'ı bırakıp Rabler edinilmesinedir. Bu ilânın anlamı, Allah'ın gasbedilen otoritesini O'na geri iade etmek, kendi koydukları kanunlarla insanlara hükmedenleri, kimilerini Rab, kimilerini de kul makamına koyanları reddetmektir. Bunun anlamı yeryüzüne Allah'ın egemenliğinin hakim olması için insanın egemenliğinin paramparça olmasıdır.

Ya da Kuranî ifade ile:

"Hem gökte, hem de yeryüzünde ilah olan O'dur." (Zuhruf,84)

"Hüküm Ancak Allah'a aittir. O'ndan başkasına ibadet etmemenizi emretti. Bu dosdoğru dindir."(Yusuf, 40)

"De ki: "Ey kitab ehli! Ancak Allah'a ibadet etmek, O'na hiç bir şeyi şirk koşturmak, Allah'ı bırakıp birbirinizi Rab olarak benimsemek üzere, bizimle sizin aranızda müşterek bir söze gelin." Eğer yüz çevirirlerse, "Bizim müslüman olduğumuza şahid olun" deyin." (Âl-i İmrân, 64)

Başta Amerika halkı Bush'u , İngiltere halkı da Blair'i 2. kez seçimlerde seçerek Müslümanlarla verilen savaş konusunda arkasında olduklarının mesajını destekleriyle vermişlerdir. Bu halklar vergilerini ve çocuklarını (koca , kardeş vs) müslümanlarla savaşa göndermektedirler. Gönderileceğini bilerek savaşın devamı için oy vermişlerdir.

Bu ülkelerdeki müslümanların eylemleri sonucu savaşa karşı çıkan insanlar da ölmüş olabilir(muhtemeldir) .

Usame Bin laden (*Allah muhafaza etsin*) , kafirlerin Afganistana saldırısından sonra bu ülkelerdeki müslümanlara çağrıda bulunarak kafirlerle iç içe yaşamamalarını , müslümanların bir arada yaşamalarını söyleyerek yapacağı eylemlere karşı tedbir almalarını bildirmiştir. Buna rağmen ölen savaş karşıtları (*müslüman -kafir*) olabilir, böylelerinin durumları Allah o kişileri inançlarına göre haşredecektir.

وَعَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: إِذَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِقَوْمٍ هُمْ عَذَابًا أَصَابَ الْعَذَابُ مَنْ كَانَ فِيهِمْ ثُمَّ بُعِثُوا عَلَى نِيَّاتٍ
-2- 2575- أَخْرَجَهُ الشَّيْخَانِ

İbnu Ömer (*radıyallahu anhumâ*) anlatıyor:

"Rasûlullah (*aleyissalâtu vesselâm*) buyurdular ki: "**Allah bir kavme âzab indirdi mi, o azab, kavmin içinde bulunan herkese isabet eder. Sonra, (kıyamet gününde) herkes niyetlerine [ve amellerine] göre diriltirler.**"

(*Buhârî, Fiten 19; Muslim, Sıfatu'l-Cenne 84, (2879)*

(*İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 16/116*)

AÇIKLAMA:

Rasûlullah (*aleyissalâtu vesselâm*), bu hadislerinde yaptıkları kötülükler sebebiyle, bir kavme İlâhî ceza geldiği takdirde, iyilerin bu cezadan hariç kalmayacaklarını, dünyevî azaba, kötülerle birlikte aynen iştirak edeceklerini; ancak ahirette, iyilerin dünyadaki niyet ve amellerine uygun olarak hayır üzere diriltileceklerini, iyiliklerinin zayi olmayacağını belirtmektedir.

Bazı rivayetlerde "niyetleri üzere" denilirken, bazılarında "amelleri üzere" denmiştir. Keza "amelleri ve niyetleri üzere" şeklinde her ikisini zikreden rivayet de mevcuttur.

İyilere isabet eden ceza, onların günahlarına bir keffaret, derecelerine bir yükselme vesilesi olacaktır.

Beyhakî'nin Şuabu'l-İman'da kaydettiği bir rivayet bu bahsi biraz daha açmaktadır:

"Yeryüzünde kötülük zuhûr etti mi Allah içlerine belasını indirir."

"Ey Allah'ın Rasûlu! İçlerinde ibadet ehli olduğu halde mi?" denildi de,

"Evet! Ancak bilahere Allah'ın rahmetine göre dirilitirler" buyurdu."

Zeyneb Bintu Cahş'tan gelen bir rivayet, cemiyette kötülüklerin galebe çalib alenen işlenmeye başlanması durumunda İlâhî cezanın geleceği belirtilir:

"Ey Allah'ın Rasûlu, aramızda sâlih kişiler olduğu halde helak mı olacağız?" diye sorunca:

"Evet! Kötülükler çoğalınca!" cevabını alır.

Bu hususu te'yîd eden bir diğer rivayet Sıddık *radıyallahu anh*'tan gelmiştir: Anlattığına göre Aleyhissalâtu vesselâm'ın şöyle buyurduğunu işitmiştir:

"İnsanlar kötülüğü görünce mudahale edib düzeltmezlerse, Allah'ın, hepsini kuşatacak umumî bir ceza göndermesi yakındır."

Muslim'de gelen bir rivayette Aleyhissalâtu vesselâm buyurmuştur ki:

"Şaşılacak şey! Hakikaten ümmetimden bir kısım insanlar Kureyş'ten"

Beyt'e sığınmış bir adam için, Beyt'e doğru hareket ederler. Çöle vardıklarında bunlar yere batırılacaklardır."

Aişe (r.anha) der ki: **"Ey Allah'ın Rasûlu dedik, yol bazan farklı insanları biraraya getirir!"**

"Evet buyurdular, onların arasında kasıtlısı, mecbur edileni, yolcusu var. Hepsi de toptan helak olurlar, ancak muhtelif yerlerden çıkarlar, Allah herbirini niyetine göre diriltir."

Alimler, bu hadislerden hareketle ölümden iştirakin sevab ve ikâbda da iştiraki gerektirmediği, Allah'ın gazabına uğramış milletler içerisinde sâlihlerin de bulunabileceği hükmünü çıkarmışlardır.

İbnu Ebî Cemre, iyilere de musibetin gelişini, **"onların emr-i bi'l ma'ruf ve nehy-i ani'l munkerden geri kalışlarına ceza"** olarak yorumlar.

Ve devamla: **"Emr-i bi'l ma'ruf ve nehy-i ani'l munkerde bulunanlar hakiki mu'minlerdir. Allah onlara azab göndermez, bilakis onlar sebebiyle azabı defeder"** der.

İbnu Ebî Cemre'nin bu görüşünü **"Ahalisi zulme sapmadıkça hiçbir memleketi biz helâk etmeyiz"** (Kasas 59) ve keza:

"Halbuki sen içlerinde olduğun halde onlara azab edecek değildir. Onlar bağışlanmalarını ister oldukları halde de Allah onlara azab edecek değildir" (Enfâl 33) gibi âyetler te'yid eder.

Diğer taraftan, münkerden men etmeyenlere de azabın şâmil olacağını te'yid eden âyetler de mevcuttur: **"Allah'ın âyetlerinin inkâr edildiğini yahud onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, onlar başka bir söze dalıncaya kadar onlarla beraber oturmayın"** (Nisa 140).

Şu halde böylesi insanlarla oturmak nefsi tehlikeye atmak olacağından, kuffârdan kaçmak meşru addedilmiştir. Bu emir, kuffârın söz ve fiillerinden rahatsız olanlar içindir. Onlara yardımcı olan, onlardan radi olan, artık onlardan biri olmuştur.

Sadedinde olduğumuz hadiste, kötülöklere seyirci kalıp men etmeyenleri korkutma vardır. Seyirci kalmanın ötesinde, birkısım şahsi mutâlaalar,

temelsiz yorumlar ve dünyevî menfaat hesaplarıyla zâlimlere ve kötülere mudâhanede bulunanların, kötülöklere kılıf uydurub radı ve hatta yardımcı olanların hali ne olur? Cenab-ı Hak mu'minleri böylesi fitnelerden siyânet buyursun!

İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 16/116-117.

17- Siviller Kimlerdir ? Düşman askeri olmak için yeşil giyinmek şart mıdır ?

Özellikle istila altındaki İslam topraklarında ve zaman zaman kafir devlet sınırları içerisinde gerçekleştirilen eylemler sırasında elinde silahı olmayan insanların - vatandaşların da öldüğü bilinen bir vakiadır.

Bilhassa Filistin'deki cihada yöneltlen tenkitlerin en önemli yanını da eylemlerde sivillerin öldürüldüğü iddiası teşkil etmektedir.

Bu iddia karşısında aslında: **"Siviller kimlerdir?"** sorusunu değil de: **"Savaşta kimler suçlu, kimler suçsuzdur. Kimlerin hedef alınması caiz kimlerin hedef alınması caiz değildir"** sorusunu sormamız gerekir.

Fakat sürekli "sivil" kavramı gündeme getirildiğinden bu soruyla başlamayı uygun gördük. Ancak bu soruya cevap vermeden önce, Filistin'de varlık mücadelesi sürdürenler üzerinde siyonist işgalcilerin zulüm ve baskılarını görmezden gelerek, İsrail'in teröre maruz kaldığını ileri sürenlere sormak istiyorum:

Sabra ve Şatilla mülteci kamplarında yahudi komutan **Ariel Şaron**'un gözetimi altında hristiyan Falanjist militanlar tarafından öldürülen binlerce kadın ve çocuk, **Hz. İbrahim** camiisinde secdeye vardıklarında öldürülenler, Mescidi Aksa'da öldürülenler ve daha yüzlerce saldırıda vahşice katledilenler neydi? Üstelik bu insanlar vatanlarına sahip çıktıkları için, ötekiler ise haksız bir şekilde gerçekleştirdikleri işgal ve gasptan vazgeçmedikleri için öldürölüyorlar.

Ne yazık ki, ALLAH Rasulu (s.a.v.): **"Mu'minlerin, birbirlerini sevmeye, birbirlerine merhamet etmeye ve birbirlerine acımadaki örnekleri adeta bir beden örneğidir. Onun bir organı rahatsız olduğunda diğer organları da uykusuzluk ve ateşle ona katılır"** diye buyurduğu halde, Filistin'de dört

milyon insanın vatanından sürgün edilmesi, binlerce insanın öldürülmesi, on binlerce çocuğun yetim bırakılması karşısında sadece ufak tefek edebiyatlar yapmakla yetinen bazıları, İslami mücadelenin Filistin boyutunu anlamakta zorluk çekince, oradaki varlık mücadelesini "terör" olarak niteleyenler kervanına katılıverdiler.

Gerekçeleri ise Filistin cihadı karşısında uluslararası bir karalama kampanyası başlatanların kullandıkları gerekçelerin aynısıydı.

Bunlara dikkat çektikten sonra gelelim başta sorduğumuz soruya.

Savaş hukukunda esas olan insanların kılık kıyafetlerine göre değil üstlenmiş oldukları role ve tavırlara göre ayrılmalarıdır.

Dolayısıyla savaşa görüşüyle bile katkıda bulunanların, yahut bir yerde zulüm ve işgalin fiilen devam etmesine herhangi bir şekilde katkıda bulunanın öldürülmesi caizdir. Bugün dört milyon insanın Filistin topraklarından çıkarılması, bu topraklarda yaşayanların da zulmün her çeşidine maruz bırakılması dört buçuk milyon yahudinin getirilip o topraklara yerleştirilmesiyle ve bu insanların o topraklarda yaşamakta ısrar etmeleriyle mümkün olmaktadır. Bunun yanı sıra evleri ve yurtları ellerinden alınanlar çoğu zaman askerlerden çekmediklerini sivil kıyafetlilerden çekmektedirler. Bunun örneklerini aşağıda sıralayacağız. Ancak ondan önce ilim adamlarının savaşlarda kimlerin hedef alınabileceğine dair fetvalarını sıralamak ve bu konuda Resulullah (s.a.v.)'in siretinden örnekler vermek istiyoruz.

Prof. Dr. **Vehbe Zuhayli**'nin Türkçe'ye İslam Fıkhı Ansiklopedisi olarak tercüme edilen ve asıl adı **el-Fıkhü'l-İslami ve Edilletuh** olan kitabında şöyle denmektedir:

"Savaşa katkısı olmayan kadın, çocuk, deli, piri fani (yaşlı), yatalak hasta yahut çolak, köle, çaprazlama el ve ayağı kesilmiş veya sağ eli kesilmiş, bunak, manastırına çekilmiş rahip, herhangi bir yer veya kilisede inzivaya çekilmiş rahipler, savaşmaktan aciz olanların ve tarlalarıyla uğraşan çiftçilerin öldürülmeleri caiz değildir. Ancak bunların söz, fiil, görüş yahut her hangi bir mali yardımla savaşa katılmaları halinde caizdir.

Bunun delili ise şudur: **Rabia b. Rufey es-Sulemi, Huneyn günü Düreyd b. es-Simme'yi yetişmiş ve ancak görüşü ile faydalanılabilecek durumda**

yüz yaşını aşmış bir piri fani olduğu halde öldürmüştür. Bu durum Resulullah (s.a.v.)'a ulaştığı halde, o buna tepki göstermemiştir.”

(Vehbe Zuhayli, İslam Fıkhi Ans. C. 8, sh. 184) (Dureyd ibnu Sımme el-Cuşemi'nin öldürülmesine dair rivayeti Buhari, Meğazi, 55; Muslim, Fedailu's-Sahabe, 165; İbnu Hanbel, 4/399'da nakletmişlerdir.)

Benzer şekilde normal şartlarda kadınların öldürülmesine cevaz verilmediği halde Resulullah (s.a.v.) savaşa katkıda bulunan bir yahudi kadının başının ezilmesini emretmiştir.

Ömer Nasuhi Bilmen'in Hukuku İslamiyye ve Istılahatı Fıkhiyye Kamusu'nun 3. cildinin 368. sayfasında da Zuhayli'nin söylediğine benzer şeyler söylenmekte ve kadın, çocuk, yaşlı vs.'nin savaşa mallarıyla, görüşleriyle, teşvikte bulunmalarıyla veya benzeri bir şekilde katkıda bulunmaları halinde öldürülmelerinin caiz olduğu vurgulanmaktadır. Aynı şeyleri daha başka fıkıh kaynaklarında da okumamız mümkündür.

Yukarıda sözünü ettiğimiz ve çağımızın tanınmış ilim adamlarının imzasını taşıyan **“Şeriat alimlerinin Filistin toprağındaki istişhadi eylemlerin meşruiyeti hakkındaki fetvaları”** başlıklı fetvada bu konuda şöyle deniyor:

1. Bugün Filistin topraklarına yerleşmiş olan yahudiler İslam şeriatının nazarında kafir, düşman, savaşçı ve gasp edici durumundadırlar. Kudüs dahil olmak üzere bütün Filistin'i gasp etmiş, sonra bu topraklar üzerinde kendi gasp saltanatlarını ve devletlerini kurmuşlardır. Kudüs'ün sonsuza kadar, kendi yahudi devletlerinin başkenti olacağına inanmaktadırlar. İster İşçi Partisi'nden ister Likud Partisi'nden isterse diğer partilerden olsunlar hepsi bu inançtadırlar. Aynı şekilde bu konuda askerleriyle sivilleri, kadınlarıyla erkekleri arasında da hiçbir fark yoktur.

2. Filistin topraklarındaki sivil yahudiler de, kafir, düşman, savaşçı ve gasp edici durumundadırlar. Onlar yahudi hükümetinin saldırı ve terör eylemi çağrılarına kulak asan, gerek ordudaki gerekse gerilla savaşındaki konumlarını iyi bilen savaşçı askerlerdir. Onlar herhangi bir savaş veya çarpışmada ihtiyaç duyulduğunda kullanılan ihtiyat askeri rolündedirler.

3. Filistin topraklarındaki sivil yahudiler Filistin halkına karşı savaşmış, kadın,

erkek, çocuk demeden suçsuz insanların kanlarını akıtmış ve bu savaşa mallarıyla veya görüşleriyle yardımcı olmuşlardır.

4. Filistin topraklarındaki yahudilerin askerleri ve sivilleri hepsi birlik halinde Filistinli Müslümanları ve gayri müslimleri yurtlarından çıkardıklarından, sonra oraları gasbettiklerinden ve oralara yerleşip mülk edindiklerinden dolayı hepsi de asker konumundadırlar.

5. İster asker olsun ister sivil olsun bugün Filistin topraklarına yerleşmiş olan yahudiler oranın asıl sahiplerinden olmayan yabancılardır. Filistin'in kendilerine vadedilmiş toprak olduğu şeklinde özetlenecek bir dini inançla dünyanın değişik yörelerinden gelerek oraya yerleşmişlerdir.

Mescidi Aksa'nın mutlaka yıkılması ve yerine Siyon heykelinin inşa edilmesi, aynı şekilde üzerinde devletlerinin kurulabilmesi için Nil'le Fırat arasındaki toprakların tamamının işgal edilmesi gerektiği inancındadırlar.

Yaşanan gerçeklerden çıkarılan bütün bu sonuçlardan dolayı şeriatın bu insanlar hakkındaki hükmü şudur: Bu yahudiler savaşçı, gasıp ve işgalci insanlardır. Onlarla savaşılması ve Filistin'den çıkarılmaları farz, dost edinilmeleri ise haramdır. Çünkü Yüce ALLAH şöyle buyurmaktadır:

"ALLAH sizi, ancak din hakkında sizinle savaşmış, sizi yurtlarınızdan çıkarmış ve çıkarılmanız için yardım etmiş olanları dost edinmekten sakındırır. Kim onları dost edinirse işte onlar zalimlerdir." (Mumtehin, 60/9) Bir başka ayeti kerimede de şöyle buyurmaktadır:

"Onları bulduğunuz yerde öldürün ve kendilerini sizi çıkardıkları yerden çıkarın. Fitne öldürmekten daha kötüdür." (Bakara, 2/191)

İslam, ister asker kılıklı ister sivil kılıklı olsun bir savaşçıya veya saldırıda bulunana karşı direnilmesini, savaşa görüşüyle, malıyla yahut kişisel çabasıyla katkıda bulunan sivil kılıklılıkların öldürülmesini caiz görmektedir. Yapılan eylemlerde erkek veya kadınlardan silah taşımaya gücü yeten veya savaşa malıyla, görüşüyle yahut çabasıyla katkıda bulunanların hedef alınması esastır. Ancak bu arada kasıtsız olarak bazı çocukların ölümüne sebep olmaktan dolayı da sorumluluk yoktur."

(Bu fetvaya şariat ilimlerinde otorite onlarca ilim adamının imza attığını yukarıda söylemiş ve bazılarının isimlerini zikretmiştik.)

Ezher Alimleri Cephesi'nin fetvasında da konuyla ilgili olarak şöyle denmektedir:

"Burada şunu ifade etmeliyiz ki, gasp edici gaspını sürdürdüğü sürece onun gözetilmesi gereken hiçbir mahremiyeti yoktur. Kanının ve canının da dokunulmazlık hakkı (ismeti) kalmaz. Yahudilerse Filistin'i gasbetmişlerdir. Sivil ile asker arasında ayırım yapma diye bir şey bilmiyorlar. Hepsi savaşçı durumundadır. Bunun en açık delili ise Hz. İbrahim Camisi'nde Goldstien tarafından gerçekleştirilen katliam ve yahudilerin bu katliamı gerçekleştirene gösterdikleri sevgidir. Yahudilerin ona sevgilerini göstermek için kalabalık topluluklarla düzenledikleri törenlere bir tek sivil yahudinin dışında karşı çıkan olmamıştır. Yahudiler sözde "barış"ın gölgesi altında kutsal topraklardan daha çok arazi gasbetmektedirler."

*Şunu bilmek gerekir ki Filistin toprakları üzerindeki işgal Müslümanların ellerinden zorla gasp edilen toprakların yine zorla ve kuvvet kullanılarak elde tutulmasıyla sürdürülmektedir. Burada kuvvet kullanımı ise sadece askerler vasıtasıyla değil oraya yerleşen işgalci toplumun işbirliğiyle olmaktadır. Bazen: **"Peki, İsrail toplumu içinde bu işgale ve baskıya karşı olanlar yok mudur?" sorusu soruluyor.***

*Savaş ortamında insanları tek tek sorguya çekerek: **"Sen bu zulmü doğru buluyor musun?"** sorusunu sorma imkanı olmadığı gibi zorla ve haksız bir şekilde gasp edilen topraklara dünyanın herhangi bir yerinden gelerek yerleşmenin o gaspta rol almak anlamına geldiğinin de göz önünde bulundurulması gerekir. Bir kimse başka hiçbir şey yapmasa bile haksız bir şekilde gasp edilen toprağa yerleşmekle suça ortak olmaktadır. Kaldı ki siyonist işgalciler siviliyle askeriyle o işgalin sürmesi için fiilen görev almaktadırlar.*

Türkiye'de bu yüzyılın başlarında gerçekleştirilen işgale karşı sürdürülen bağımsızlık savaşını incelediğinizde bu savaşla bugün Filistin'de sürdürülen mücadele arasında genel hatlarıyla hiçbir farklılığın olmadığını görürsünüz. Ama ne yazık ki, Türkiye'deki bağımsızlık mücadelesine övgüler yağdırırken Filistin halkının benzer mücadelesini "terör" olarak niteleyenler çifte standartçılık

yaptıklarını unutuyorlar.

Aslında Filistin’de yaşanan gerçekleri gözleriyle görenler burada yahudilerin sivil asker demeden Filistinlilere karşı topyekün bir savaş içinde olduklarını çok iyi anlayabiliyorlar. Orada yaşananları gözleriyle göremeyenlerin de gerçeği anlayabilmeleri için yukarıda verdiğimiz bilgilerin yeterli olacağını sanıyoruz. Fakat bu gerçeği daha iyi anlayabilmeleri için bazı hususlara daha dikkatlerini çekmekte yarar görüyoruz. Bilindiği üzere 29 Mayıs 1996 tarihli İsrail parlamento seçimlerinin yaklaşması üzerine İsrail hükümeti Lübnan’a karşı büyük bir saldırı başlattı. Bu saldırıyla ilgili yorumların çoğunda İsrail başbakanı **Şimon Perez’in Likud Partisi’ne** kayan seçmeni yeniden kendi partisine çekebilmek ve kendi partisi olan İşçi Partisi’ni yeniden iktidara getirebilmek için bu saldırıyı başlattığı dile getirildi. Yorumlara göre yahudi seçmenin Likud Partisi’ne kaymasının sebebi ise İşçi Partisi’nin Filistin halkının varlık mücadelesi karşısındaki şiddet uygulamalarını yeterli bulmamasıydı. Bunun yanı sıra seçimlere doğru basına yansıyan bazı haberlerde İşçi Partisi hükümetinin yahudi seçmenin desteğini kazanmak için Filistinli liderlere yönelik suikast planları hazırladığına ve bu planları seçime doğru gerçekleştirebilmek için hazırlık yaptığına dikkat çekildi.

Bu konuda dikkat çekmekte yarar gördüğümüz bir nokta da Filistin halkının Mart 1996’nın başlarından itibaren ablukaya alınmasından sonra Filistinlilerin ellerindeki arazilerin gasp edilmesi olaylarının artmasıdır.

Filistin Topraklarını Savunma Komitesi’nin genel sekreteri Ahmed Semmare’nin verdiği bilgilere göre işgalciler askeri muhasarayı istismar ederek toprak gasp ediyorlardı. İşgalci askerler uygulanan askeri muhasarayı gerekçe göstererek Filistinlilerin arazilerinin başına gitmelerini engellerken, sivil yahudiler de gelip o arazilere yerleşiyor ve böylece haksız bir şekilde gasp gerçekleştiriyorlardı.

Bunlar İsrail’in sivillerinin kimliklerini ortaya koyan gerçeklerden sadece birkaçı. Bütün bu gerçekler İsrail’in sivillerini tanımaya yetmez mi? Bu vakıa siyonizmin tam bir ırkçılık ve vahşet olduğunu görmeye yetmez mi? Bu realite Filistin topraklarına yerleştirilmiş olan siyonistlerin tamamının Filistinlilere karşı topyekün bir savaş içinde olduklarını anlamaya yetmez mi? "Barıştan yana" olduğu ileri sürülen bir siyasi parti bile savaşla, saldırıyla ve suikastla oy

toplamaya çalışıyorsa, onun tabanı bile oyunu bu şartla veriyorsa artık Filistin halkının karşısında duran siyonistlerin ne kadar sivil olduklarını söyleyebiliriz? Filistin halkının bağımsızlık mücadelesinde sadece asker kıyafetlilerle karşı karşıya olduğunu, sivil giyinen siyonistlerin bu savaşın dışında olduklarını söyleyebilir miyiz?

18- Düşmanın sivil insanları ve çocuklarının öldürülmesi

Günümüzün her türlü kafirlerin orantısız güç ve teknoloji kullanarak müslümanların üzerine hayvanlar gibi (*hatta daha aşağı*) çullandığı ama ve sağırların dahi bildiği bir gerçektir.

Küfrün tek millet olması sebebiyle küfrün en önde flama tutanları ve yaverleri müslüman coğrafyalarda aşağılık katliam ve iğrenç tecavüzlerini gerçekleştirmektedir .

Bütün bu olumsuz şartlardan sonra yeni bir fıkıh konusu gündemimize düşmüştür.

Müslümanların güç farkından dolayı başvurdukları **ameliyet'ul istişhadiye** (*şehadet eylemi*) ve kafirlerin boynunun vurulması - kesilme şekilleri bunlardan belli başlıca olanlarıdır.

İstişhadi konusunda daha önce değindiğimiz üzere kuran ve sünnetten delillerle meşru (*caiz*) olduğu sabittir.

Öldürme şekillerine gelirsek evvela düşmanın kafa kesme meselesi (*şekli*) üzerinde durmak istiyorum .

İslam dinine göre boğazı kesilen yani boğazlanan hayvandır. Hayvanlar boğazlarından kesilerek atardamar kesilip kanı dışarı akıtılmalıdır. Çünkü kan içmek haramdır . Bundan dolayı çırpınıp kanı iyice boşaltması için ayaklarından bir tanesi serbest bırakılır . En son ise omurilik içindeki siniri kesilir böylece acının beyinle irtibatı kesilmiş olur .

İnsan kesme , daha doğrusu kafir kesme ise enseden olur . Çünkü insanın acı çekmeden bir an önce öldürülmesi esas alınmalıdır . Bundan dolayı

enseden kesilerek oradan geçmekte olan sinirler koparılır ve acı çekmesi en kısa süreye indirilmiş olur. Önce boğaz kesilerek kan akıtılması birinci amaç olmaz.

SAFFAT 103- **Ne zaman ki ikisi de bu şekilde ALLAH'a teslim oldular, İbrahim oğlunu alnı üzerine yatırdı.**

MUHAMMED 4- **Savaşta inkâr edenlerle karşılaştığınız zaman hemen boyunlarını vurun. Nihayet onlara üstün geldiğiniz zaman bağı sıkı bağlayıp esir alın. Sonra harp ağırlıklarını atıp, savaş bitince de onları ya karşılıksız olarak, ya da fidye ile salıverin. ALLAH'ın emri budur. Eğer ALLAH dileseydi onlardan başka türlü de intikam alırdı. Fakat böyle olması sizi birbirinizle denemek içindir. ALLAH yolunda öldürülenlere gelince, ALLAH onların amellerini asla boşa çıkarmaz.**

ENFAL 12- **İşte o anda Rabbin meleklerle şöyle vahyedyordu: Ben sizinle beraberim, müminlere sebat verin. Kâfirlerin yüreğine korku salacağım, hemen boyunlarının üstüne vurun, parmaklarına, parmaklarına vurun".**

Buna rağmen gördüğümüz boğazdan kesilme sahnelerini daha çok kan çıkartılıp düşmanın içine korku salmak ve yaptıklarından vazgeçirmek gibi niyetleri olabilir . Bunun ise cevazlığına gücüm yetmediğinden ALLAHa havale ediyorum.

Kurtubi Rahimehullah, **"Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Sizin için daha hayırlı olduğu halde bir şeyi sevmemeniz mümkündür. Sizin için daha kötü olduğu halde, bir şeyi sevmeniz de mümkündür. ALLAH bilir, siz bilmezsiniz"**[Bakara/216] ayetinin tefsirinde şöyle der:

"Ebu Ubeyd der ki: "Bu kelime ALLAH tarafından vadolunanı vermenin vücubunu ifade eder. Bunun anlamı şudur:

Bazı zorluklarından dolayı cihad hoşunuza gitmeyebilir. Halbuki o, sizin için daha hayırlıdır. Zira cihad ile düşmanınıza galip gelirsiniz, zafer

kazanırsınız, ganimetler elde edersiniz ve size ecir verilir. Bazılarınız da ALLAH yolunda şehid olma nimetine kavuşur. Halbuki sizler rahatı ve savaşı terketmeyi seviyor olabilirsiniz. Ama o, sizin için daha kötüdür. Zira bu durumda düşmanlarınıza karşı yenik konuma düşersiniz ve idarenizi kaybedersiniz.” Derim ki; onun bu sözü gayet doğrudur. Bunun şüphe edilecek en ufak bir tarafı yoktur. Nitekim Endülüs ülkesinde böyle olmuştur. Zira onlar cihadı terkedip, savaştan korktular. Böylece düşman tarafından memleketleri işgal edildi, öldürüldüler, kadın ve çocukları da esir alınıp köle edildiler... İnnâ lillâh ve inna ileyhi raciun. Şüphesiz ki bu, ellerimiz ile işlediklerimizin bir sonucudur.” [*Tefsiru'l-Kurtûbî, 3/43. Dâru'l-Hadîs.*]

Kafirler için günah kavramı olmadığından Müslümanları daha hayatta iken yada öldürdükten sonra (şehid) üzerinde işkence ve eziyet (kesik , kopuk , darbe , yanık) izleri bellidir . Müslüman kafirlerin bu aşağılık seviyesine düşerek onlar bize bunu yaptı bizde aynısını (kisas) yapalım , Nasılsa kisas vardır diyemez.

Cihad alanında düşmanı öldürürken işkence edilmeden güzelce katledilir. İşkencenin ölçüsü Rasulullahın sünneti belirler .

Öte yandan dinimizde her konuda, îhsan-iyilik ikram emredilmiştir. Şeddad b. Evs, "Rasulullahtan iki haslet öğrendim" dedikten sonra Rasulullah'ın şöyle buyurduğunu nakletmektedir:

"Şüphesiz ALLAH herşeyde iyiliği farz kılmıştır. O halde siz öldürdüğünüz vakit, öldürmeyi iyi yapın. Kestiğiniz zaman da kesmeyi iyi becerin. Her biriniz bıçağını bilesin. Ve kestiği hayvanı rahat ettirsin"

[*Muslim, sayd 57 ,Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/257.*]

Uhud savaşında Müslümanlara Müşrikler tarafından Hanzale b. Ebû Âmir dışındaki şehitlerin hepsine işkence yapıldı. Hanzale'nin, müşrikleri destekleyen babası meşhur Ebû Âmir, Hanzale'nin cesedine işkence yapılmasına engel oldu.

[*İbn Seyyidinnâs, II, 38*]

Vahşî, Hz. Hamza'nın ciğerini sökerek Hind bint Utbe'ye götürdü. Hind ciğerden bir parçayı ağzına alarak çiğnedi, sonra geri çıkardı. Vahşî'ye mükafat olarak zinet eşyalarını verdi.

Hz. Peygamber amcası Hz. Hamza'nın cesedinin yarılıp ciğerinin çıkarıldığını, işkence yapıldığını, burnunun ve kulaklarının kesildiğini görünce son derece üzüldü; şayet müşriklere karşı bir daha zafer kazanırsa onlardan otuz kişiye aynı şekilde misilleme yapacağını söyledi.

[*Vâkıdî, I, 290, 332; İbn Hişâm, II, 95-96; Taberî, II, 528-529.*]

Ancak nâzil olan bir ayette böyle bir intikam yasaklandı.

[- **Eğer (bir suçtan dolayı) ceza verecek olursanız size yapılan azab ve cezanın misli ile ceza verin. Ama sabrederseniz, elbette o, sabredenler için daha hayırlıdır.** Nahl 126]

Hz. Peygamber affı tercih etti ve kimseye misilleme yapmadı.

Düşmanı Ateşle Yakmanın Keraheti

Muhammed b. Hamza el-Eslemî'nin babasından rivayet olunduğuna göre, Rasûlullah (s.a.v.) onu bir seriyye'nin başına başkan tayin etmiş (*Bu zat başından geçen hadiseyi*) şöyle anlattı: Seriyyenin yanma vardım.

Rasûlullah (s.a.v.) ;

"Eğer falan kimseyi bulursanız onu ateşle yakınız," buyurdu. Sonra ben (*seriyyenin yanından*) geri döndüm. (Rasûlu Ekrem) beni çağırdı. Huzuruna varınca;

"Falan kimseyi bulursanız onu öldürünüz. (Fakat) onu yakmayınız. Çünkü ateşle ancak ateşin sahibi (olan ALLAH) azâbeder." Buyurdu

(*Buhârî, cihâd 107, 149; Tirmizi, siyer 20; Dârimî, siyer 23; Ahmed b. Hanbel, II, 307, 338, 452., Sunen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/226.*)

Esiri Okla Öldürmenin Hükümü

İbn-i Ti'lî'den; Demiştirki; Abdurrahman b. Halid b. Velid ile birlikte savaşa girmiştik. Dört düşman(*askeri*) getirildi. (*Abdurrahman*) onlar hakkında

(öldürölmeleri için) emir verdi. Bunun üzerine bir yere bağlanıp (üzerlerine ok atılmak suretiyle) öldüröldüler.

Ebû Dâvûd der ki; Said'den başka birisi bu hadisi bize, îbn-i Vehb'den, (rivayet eden Şeyhlerimizden) birisi (îbn Ti'li'nin şöyle dediğim rivayet etti -(onlar) bir yere bağlanıp (üzerlerine) ok (atılmak suretiyle)öldüröldüler.

Bu durum Ebû Eyyub el-Ensar'ie ulaşınca;

Rasûlullah (s.a.v.)dan, eli kolu bağlı kişinin öldürölmesini nehyettiğini duydum. Nefsim elinde olan zata yemin olsun (öldürmek istediğim canlı) bir tavuk bile olsa onu bağlayıpta hedef yaparak öldürmem dedi.

(Ebû Eyyûb el-Ensâri'nin söylediği) bu (söz) Abdurrahman b. Halid'e ulaşınca (bu cinayetie karşılık olmak üzere) dört tane köleyi azad etti.

(Ahmed b.Hanbel, V, 422; Darimi, edahi 35. Sunen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/256-257.)

Kadınlarla Çocukların Gece Baskınlarında Kasıdsız Olarak Öldürölmelerinin Cevazı Babı

26- (1745) Bize Yahya b. Yahya ile Saîd b. Mansur ve Amru'n-Nâkıd, toptan İbni Uyeyne'den rivayet ettiler. Yahya (Dedi ki) : Bize Sufyân b. Uyeyne, Zührî'den, o da Ubeydullah'dan, o da İbni Abbas'dan, o da Sa'b b.

Cessâme'den naklen haber verdi. Sa'b şöyle demiş:

Peygamber (s.a.v.) müşriklerden gece baskınına uğrayan zürriyetlerin hükmü soruldu. Bu suretle müslümanlar onların kadınlarına ve çocuklarına isabet ediyorlardı. Peygamber (s.a.v.):

«Onlar onlardandır». buyurdular.

(Muslim ; Cihad 26)

27- (...) Bize Abd b. Humeyd rivayet etti. (Dedi ki) : Bize Abdürrazzâk haber verdi. (Dedi ki) : Bize Ma'mer, Zührî'den, o da Ubeydullah b. Abdillâh b. Utbe'den, o da İbni Abbâs'dan, o da Sa'b b. Cessâme'den naklen haber verdi. (Şöyle demiş) :

— **Yâ Rasûlâllah! Biz gece baskınında müşriklerin zürriyetlerine isabet**

ediyoruz! dedim,

«**Onlar onlardandır.**» buyurdular.

(*Muslim ; Cihad 27*)

Kafirlerin Ağaçlarını Kesme ve Yakmanın Cevazı Babı

29- (1746) Bize Yahya b. Yahya ile Muhammed b. Rumh rivayet ettiler. (*Dediler ki*) : Bize Leys haber verdi. Bize Kuteybetü'bnü Saîd de rivayet etti. (*Dedi ki*) : Bize Leys, Nâ-fi'den, o da Abdullah'dan naklen rivayet etti ki, Rasûlullah (s.a.v.) Benî Nadîr'in hurmalarını yakmış ve kesmiş. Bu yer Büveyre'dir.

Kuteybe ile İbni Rumh kendi hadîslerinde şunu ziyade ettiler: «**Bunun üzerine ALLAH (Azze ve Celie): Yaş ağaç nâmına her neyi keser veya kökleri üstünde ayakta bırakırsanız (bu) ALLAH'ın izniyledir: Hem de yoldan çıkanları rezîl etsin diye!** [Haşr : 5.] âyet-i kerîmesini indirdi.»

Hendek savaşında rasulullah ile antlaşmalı olan Yahudi kavimleri , antlaşmayı bozarak kureyşli müşriklere Müslümanlara karşı yardım etmiştir. Rasulullah Hendek savaşının sonunda antlaşmayı bozan yahudilere tek tek cezalarını verip savaşmıştır. Bunlardan Kurayzaoğulları kavmi şöyle mudahaleye tabi edilmiştir :

“Kuşatma 25 gün sürdü. Kurayzaoğulları anlaşmayı bozduklarına pişman oldular. Diğer Yahudî kabileleri gibi Medine'den çıkıp gitmek için izin istediler.

Fakat Rasûlullah (s.a.v.) kayıtsız şartsız teslim olmalarını istedi. Reisleri Ka'b b. Esed'in başkanlığında toplandılar.

Ka'b: -"Tevratta bildirilen son peygamberin bu olduğu anlaşıldı. Müslüman olup kurtulalım, dedi Yahûdîler:

-Biz Tevrat üzerine başka kitab kabul etmeyiz, dediler,

Ka'b: -Öyleyse,kadınları ve çocukları öldürelim. Sonra kaleden çıkıp çarpışalım, belki başarırız, dedi.

Onlar: -Çoluk-cocuğumuz öldükten sonra, yaşamanın ne önemi var, diye cevâp verdiler.

Ka'b: -O halde, yarın cumartesi, Müslümanlar bizden emîndir. Ansızın hücûm edelim, onları gafil avlayalım, dedi.

-Biz cumartesinin hürmetini bozamayız, diye reddettiler. Sonunda kayıtsız şartsız teslim oldular. Ancak haklarında Evs Kabilesi Reisi Sa'd b. Muâz'ın hüküm vermesini istediler.

Benî Kurayza, Evs kabilesinin himâyesindeydi. Bu yüzden, Sa'd b. Muâz'ın hakemliğini istiyorlardı. Sa'd, hastaydı. Hendek Savaşı'nda kolundan okla yaralandığı için tedâvi görüyordu. Haberi alınca geldi.

-Kur'an-ı Kerîm'e göre mi, yoksa kendi kanunlarına göre mi hüküm vermemi istiyorlar, diye sordu. Yâhudîler, kendi kanunlarına göre hüküm verilmesini istediler. Sa'd da Tevrât'a göre karar verdi.(239)

Savaşabilecek durumdaki erkeklerin öldürülmesine, Kadınların ve çocukların esir edilmesine, Bütün mallarının da zaptedilmesine hükmetti.

Rasûl-i Ekram (s.a.v.): "**Ey Sa'd, ALLAH'ın rızâsına uygun hükmettin**" buyurdu. (240)

Yahudiler de karârın Tevrât'a uygun olduğunu itirâf ettiler. Sa'd'ın bu hükmü, Tevrât'ın Tesniye kitabının 20. Babının 10-14 üncü âyetlerine uygun düşmüştü. Bu gün de vatana ihânet edenlere ölüm cezâsı verilmektedir.

Benî Kurayza hakkındaki hükmü Hz. Ali ve Hz. Zubeyr icrâ ettiler. Kazılan büyük bir hendeğin kenarında 600 kadar Yahûdînin birer birer boyunlarını vurup hendeğe attılar. İçlerinden 4 tanesi Müslüman olup hayatlarını kurtardılar. Benî Nadîr Reisi Huyey b. Ahtab ile Benî Kurayza Reisi Ka'b b. Esed de öldürülenler arasındaydı.

Benî Kurayza'nın malları, mücâhidlere paylaştırıldı. Arâzisi ise, ensarın

rızâsiyle muhâcirlere verildi.

"**ALLAH, Ehl-i Kitab'dan müşrikleri destekleyen (Benî Kurayza Yahûdî)lerini kalelerinden indirmiş, kalblerine korku salmıştı. Onların kimini öldürüyor, kimini de esir alıyordunuz. Yerlerini yurtlarını, mallarını ve henüz ayağınızı bile basmadığınız toprakları ALLAH size mirâs olarak verdi. ALLAH her şeye kadirdir**". (Ahzâb Sûresi, 26-27)"

Aynı olay sahih-i Buharide şöyle geçer:

..Bize Hişâm, babası Urvetu'bnu'z-Zubeyr'den tahdîs etti ki, Âişe (r.anh) şöyle demiştir:

Sa'd ibnu Muâz Hendek gününde vuruldu. Ona Kurayş'ten Hibbân ibnu'l-Arika denilen bir adam ok atmış ve kol damarında yaralamıştı. Peygamber (s.a.v.) yakından ona hasta ziyareti yapmak için, ona mahsûs bir çadır kurdurdu . Rasûlullah Hendek harbinden Medine'ye döndüğü zaman silâhını çıkarmış ve yıkanmıştı. Bu sırada Cibril aleyhi's-selâm başından tozları silkeleyerek Peygamber'e geldi de:

— **Sen silâhım çıkarmışsın! VALLAHi ben silâhımı daha çıkarmadım. Haydi onlara doğru çık, yürü!** dedi.

Peygamber de ona: — "**Nereye?**" diye sordu.

Cibrîl, Kurayza oğulları'nı işaret etti.

Bunun üzerine Rasûlullah, Kurayza oğulları'na onlarla harbetmek için geldi. Muhasaranın sonunda bunlar Rasûlullah'ın hükmüne inip boyun eğdiler. Rasûlullah da bunlar hakkında'bir hüküm vermesini Sa'd ibn Muâz'a havale etti.

Sa'd da: — **Ben onlar hakkında şöyle hüküm veriyorum: Bunların harb edenleri Öldürülür, kadınları ve çocukları esîr edilir, malları da taksîm olunur,** dedi.

Hişâm şöyle demiştir:

Bana babam Urve, Âişe'den şöyle haber verdi: Sa'd ibn Muâz (Kurayza oğulları hakemliği ettiği günden evvelki gecede):

— **Yâ ALLAH! Sen bilirsin ki, Rasûlü'nü tekzîb eden, vatanından çıkaran**

kavim kadar kendilerine harb ve cihâd etmek istediğim hiçbir kimse yoktur. Yâ ALLAH! Öyle zannediyorum ki, bizimle onların arasında artık yapılacak harb kalmamıştır. Şayet Kureyş ile başka bir harbimiz daha kaldı ise, Sen'in yolunda onlarla cihâd edeyim diye beni hayâtta bırak. Eğer aramızda harb kalmamış ise, bu yaramıdeş de bu yüzden bana şehîdlik nasîb et! diye duâ etmiştir.

Müteakiben boyun damarına kadar gelen şişlikdeşildi. Mescidde Gıfâr oğulları'ndan bâzı kimselere âid bir çadır daha vardı . İşte bu Gıfârîler kendi hâllerinde oturup dururlarken bir de bakmışlar ki, kendilerine doğru kan akıp geliyor. Onlar:

— Ey çadır ehli! Sizin tarafınızdan bize doğru gelen bu kan nedir? dediler.

Meğer Sa'd'ın yarası akıp dururmuş. İşte Sa'd (r.anh) bu yaradan dolayı öldü.

[Hadîs ve siyer kîtâblarında naklolunduğu üzere Peygamber, Sa'd'ın vefatı zamanında yanında bulunamamış. Kendisine Cibrîl gelip: "Yâ Muhammed, bu sâlih kul kimdir ki, ruhunun yükselmesi için göğün kapılan açıldı ve gelişinden dolayı Rahmân'ın Arş'ı titredi?" demiş. Bunun üzerine Rasûlullah acele Sa'd'ın yanına gitmiş, fakat vefat etmiş bulmuştur.].
(Sahih-i Buhari , Kitabul Megazi :158)

Yine Sahih-i Buhariden bir Kısas şekli :

Ukl Ve Ureyne (Kabileleri) Kıssası Babı

-.....Bize Saîd, Katâde'den tahdîs etti. Onlara da Enes (r.anh) şöyle tahdîs etmiştir: Ukl ve Ureyne kabilelerinden birtakım insanlar Medine'ye Peygamber'in huzuruna geldiler de İslâm kelimesini söylediler, yânî tevhidi telâffuz edip İslâm'a girdiklerini açıkladılar. Akabinde:

— Ey ALLAH'ın Peygamberi! Bizler sürü sâhibleri idik, ekin ve mahsûl sâhibleri değildik, dediler.

Ve Medine'nin havasım sıhhatlerine uygun bulmadılar (*da burada ikaamet etmek istemediler*).

Rasûlullah (s.a.v.) onlara zekât develerinin ve çobanının bulunduğu yere gitmelerim, o develerin içine çıkıp onların sütlerinden ve sidiklerinden içmelerini emretti. Onlar oraya gittiler ve onlardan içtiler.

Nihayet Harre tarafında bulundukları (*sağıklarına kavuşup semizledikleri ve renkleri kendilerine geldiği*) zaman îslâm'a girmelerinin ardından kâfir oldular, Peygamber'in çobanını öldürdüler ve develeri önlerine katıp **Bu bölüm uygun görülmemiştir ürdüler.**

Bu iş Peygamber'e ulaşınca arkalarından arayıcılar gönderdi. Gönderilen seriyye onları yakalayıp getirdiler. Peygamber onlara kısas yapılmasını emretti.

Akabinde o canilerin gözlerini çıkardılar, ellerini kestiler ve kendi hâlleri üzere ölünceye kadar Harre tarafına terkedildiler

[*Bu haydûdları aramaya giden seriyye yirmi kişilik idi, kumandanları Kurz ibn Câbir yâhud Saîd ibn Zeyd (r.anh) idi.*].

(*Buhari , Kitabul Megazi :214*)

Hanefi fûkahası; Müslüman olmak sûretiyle insanın kanının mâsum (*Dokunulmaz*) kılındığını, insanın ancak irtikab (*dinden dönmek*) ettiği bir ma'siyet (*suç - kısas , evlinin zinası*) sebebiyle öldürüleceğini" esas almıştır.

Dolayısıyla Cihad; kâfirlerin şerrini defetmek ve onların mukavemetlerini kırmak için meşru kılınmıştır.

(*İbn-i Humam - Fethû'l Kadir - Beyrut: 1316, D. Sadr Mtb. C: 4, Sh: 279 - 280.*)

Mu'minlere karşı silâh çekmeyen veya bizzat savaşmayan kimseler, harb anında dahi öldürülmez. Nitekim Rasûl-u Ekram (s.a.v.) bir harb'te öldürülmüş olan bir kadını görünce müteessir olmuş ve "Bu kadın savaşmıyordu" diyerek ileri birliklerin komutanı Halid b. Velid (r.anh)'e haber gönderip: "**Kadınları ve çocukları öldürmesinler**" emrini vermiştir.

(*Sunen-i İbn-i Mace - İst: 1401, Çağrı Yay. C: 1, Sh:948, Had. No: 2842. Ayrıca*

İmam-ı Merginani - El Hidaye Şerhû Bidayetu'l Muhtedi - Kahire: 1965 C: 2, Sh: 138.)

Mâlum olduğu üzere; öldürülmemeleri talep edilen kadınlar da küfür üzere yaşıyorlardı. Ancak bizzat savaşmadıkları için öldürülmemeleri esas alınmıştır. Dolayısıyla savaşın sebebi mücerred küfür değildir. Kafirlerin fitne ve fesadının ortadan kaldırılması esastır.

İmam-ı Şafii (rha) **İbn-i Abbas** (rha)'dan rivayet edilen: "Bana **Sa'd b. Cessame** anlatmıştı: Gece baskını sonucunda, kadın ve çocukları da öldürülen müşrikler hakkında Rasûl-u Ekrem (sav)'in: "**Bu çocuklar da, kadınlar da onlardandır**" dediğini işittim"

Hadis-i Şerifi ile Ka'b b. Mâlik (ra)'den rivayet edilen: "Rasûl-u Ekrem (sav) İbn-i Ebi Hukeyke'yi Seriyeye'nin başına geçirirken, kadın ve çocukların öldürülmesini yasakladı" Hadis-i Şerifini zikrettikten sonra: "Binaenaleyh bize göre (*ALLAHû Alem*) Rasûl-u Ekram (s.a.v.)'in buradaki nehyi, kasden öldürmeyi beyan buyuruyor. **Yani bilerek, kadın ve çocuk olduğunu farkederek, kasden öldürülmezler. Müşrikler üzerine gece baskını yapmak ise sünnetle sabittir.**

Rasûl-u Ekram (s.a.v) "Beni Mustalık'a" gece baskını düzenlemiştir. Mâdem ki gece baskını ve hücum sünnetle sabittir; öyle ise hiç kimse çocuk ve kadınların öldürülmeleriyle sonuçlansa bile gece baskını ve hücum cevazını önleyemez. Hakkında mubahlık bulunan bir hususta, hiç kimsenin kınama yetkisi de olamaz. Ancak kasden ve teammüden kadın ve çocuklar muharib olmadıkları için öldürülmezler" hükmünü zikrediyor.

(İmam-ı Şafii - Er Risale - Kahire: 1979 (2. Bsm), A.M. Şakir Neşri, Sh: 297-300.)

Esâsen kadın ve çocuklar savaşılırsa, öldürülmeleri caizdir. (*İbn-i Humam - A.g.e. C: 4, Sh: 291-292.*)

Zira savaşla birlikte, mü'minlere karşı ma'siyet işleyen "muhârib" durumuna geçmişlerdir.

İbnu'l-Museyyeb rahimehullah anlatıyor:

"Sa'd İbnu Ebî Vakkas (radıyALLAHu anh)'ı işittim, demişti ki:

"Uhud gününde rasulullah (aleyhissalâtu vesselâm) sadakının içerisindeki okları bana bir bir verip:

"At! diyordu, at annem babam sana feda olsun!"

Müşriklerden biri müslümanları(n canlarını) yakmıştı, ona kanatsız bir ok attım. Yan tarafından isabet ettirdim. Herif yere yıkıldı ve avret yerleri de açıldı. Rasulullah (aleyhissalâtu vesselâm) güldüler, o kadar ki yan dişlerini gördüm."

[Buhârî- Megâzî 18, 15; Muslim, Fedâilu's-Sahâbe 41, (2411, 2412) , Kutub-i sitte 4250]

(İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 12/125.)

- Hz. Enes (radıyALLAHu anh) anlatıyor:

"Ukl ve Ureyne kabilelerinden bir grup insan Rasûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ın yanına gelip:

Ey ALLAH'ın Rasûlu! Biz hayvancılıkla uğraşıp sütle

beslenen (çöl) insanlarıyız, (çift-çubukla uğraşan) köylüler değiliz" dediler.

Bu sözleriyle, Medine'nin havasının kendilerine iyi gelmediğini ifade ettiler. Rasûlullah, onlara(hazineye ait) develerin ve çobanın (bulunduğu yeri) tavsiye etti. Kendilerine oraya gitmelerini, develerin sütlerinden ve bevillerinden içmelerini söyledi. Gittiler, Harra bölgesine varınca, İslâm'dan irtidâd ettiler.

Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'ın çobanını da öldürüp develeri sürdüler.

Haber, Peygamber(aleyhissalâtu vesselâm)'e ulaştı.

Rasûlullah, derhal arkadaşlarından takipçi çıkardı (yakalanıp

getirildiler). "**Gözlerinin oyulmasını, ellerinin kesilmesini ve Harra'nın bir kenarına atılmalarını ve o şekilde ölüme terkedilmelerini emretti.**"

(Buhârî, Muhâribin 16,17,18, Diyât 22, Vudu 66, Zekât 68, Cihâd 152, Megâzî 36, Tefsir, Mâide 5, Tıbb 5, 6, 29; Muslim, Kasâme 9, (1671); Tirmizî, Tahâret 55, (72), Et'ime 38, (1846); Ebü Dâvud, Hudud 3, (4364-4371); Nesâî, Tahrîmu'd-Dem 7, (7, 93-98); İbnu Mâce, Hudud 20, (2578).kutub-i sitte 1559)

Yahudi İşgalindeki Filistin'de Çocukların Öldürülmesi

Her şeyden önce şunu ifade edelim ki, savaşta olsun savaş dışında olsun çok istisnai haller dışında çocukların kasten öldürülmesine cevaz yoktur. Çünkü çocuklar mükellef olmadıklarından ceza ehli değildirler. Ama savaş ortamında kendilerine herhangi bir görev verilmesi durumunda düşmanın gücünün zayıflatılması amacıyla çocukların öldürülmesine cevaz vardır. Örneğin düşmanların padişahları bir çocuksa ve onun öldürülmesi halinde dağılacaklarsa bu çocuğun öldürülmesine cevaz vardır. Yahut düşman çocuklardan bir barikat veya siper oluşturmuşsa bu barikat ya da siperin aşılması için yapılacak hamlede çocuklar öldürülürse bundan dolayı İslam ordularına bir sorumluluk yoktur. Bu konuyla ilgili fıkhi delilleri aşağıda sıralayacağız. Ancak ondan önce bir noktaya dikkat çekmekte yarar görüyorum.

Filistin cihadına yönelik "çocuklar öldürülüyor" itirazı genellikle vakıaya değil varsayıma dayandırılan bir itirazdır. Yani:

"Bu eylemlerde hedef gözetilmediğinden çocuklar da ölebilir" varsayımından yola çıkılarak itirazda bulunmaktadır. Oysa hedef gözetilmediği iddiası doğru değildir. Şimdiye kadarki eylemlerle ilgili olarak hazırlanan raporlardan ve verilen bilgilerden öğrendiklerimize göre bu eylemlerde ölenlerin en küçüğü 16 yaşındadır. Bu noktaya işaret ettikten sonra Müslümanların gözleriyle gördüğü bazı manzaraları dile getirerek çocukları asıl kimlerin mağdur ettiğini gözler önüne serelim .

1990 yılında Ürdün'ü ziyaret ettiğinde intifadada yaralanıp tedavi için Amman'a getirilen Filistinli çocukları da ziyaret etmişti. Amman'daki İslami Hastane'de tedaviye alınan bu çocukların bazılarının kol bazılarının bacak kemikleri kırılmıştır. Kimisinin iki bacağı birden kırılmış, tekerlekli sandalyelerle dolaşıyorlar. Bu arada altı yedi yaşlarında bir çocuk vardı . Tedavi için kafası traş edilen bu çocuğun kafasında en az yirmi taş yarası vardı.

İşgalci askerler çocuğu yere yatırarak taşlarla bu şekilde kafasında en az

yirmi yerde yara açmışlardı. Kimse öyle şey olamaz demesin çünkü arkadaşım ve onunla birlikte birçok kişi bu manzarayı gözleriyle gördü. Bu manzara ve Filistin'deki on binlerce çocuğun yaşadığı hayat şartlarından sadece bir örnek. Bu manzaralar siyonistler tarafından güdülen medyanın ve yazarların işine gelmediğinden gündeme getirmek bile istemiyorlar. Ama siyonist işgale karşı yürütülen haklı mücadelede çocukların zarar görmemesine özen gösterildiği halde hemen "çocuklar da ölebilir" varsayımından yola çıkarak oradaki varlık mücadelesine karşı toplumda bir antipati oluşturmaya çalışıyorlar. Feraset sahibi Müslüman bu tuzaklara düşmez.

19- Müslümanların ve Çocuklarının Ölmesi

Çağımızın hanefi mezhebi fıkıh alimlerinden **Ömer Nasuhi Bilmen** şöyle demektedir :

Düşman efradı, esir ettikleri bazı Müslümanları veya İslam çocuklarını siper ittihaz etmiş olsa yine kendilerine karşı silah istimali, tüfek atılması caiz olur... Bunun neticesinde bazı Müslümanların şehadetine sebebiyet vermiş olsalar da bundan dolayı racih olan kavle nazaran (tercih edilen görüşe göre) ne diyet, ne de keffaret lazım gelir."

(Ömer Nasuhi Bilmen'in Hukuku İslamiyye ve Istılahatı Fıkhiyye Kamusu .3, sh. 367)

İmam el-Mavsili'nin el-İhtiyar'ında:

"Düşmanlar Müslümanları kendilerine siper edinseler de yine kendilerine saldırılması caizdir." (C. 4, sh. 119) deniyor.

Kitabın Mahmud Ebu Dakika tarafından yapılan şerhinde yukarıdaki söz açıklanırken, düşmanların tarafında Müslüman çocukların ve tüccarların bulunması halinde de yine saldırılmasının caiz olduğu vurgulanarak:

"Sahih rivayetlerde bildirildiğine göre Rasulullah (s.a.v.) Taif halkını kuşatmaya aldığı anda onların üzerine mancınıkla taş atmıştır. Oysa o zaman o halkın arasında Müslümanlar da vardı" deniyor.

Aynı husus Hanefi fıkının önemli kaynaklarından olan **el-Mebsut**'ta

ve Fetavayi Hindiyye'de de dile getirilmektedir :

Mehmed Zihni Efendi'nin Nimeti İslam adlı ilmihalinin sonuna eklenen Cihad bölümünde şöyle deniyor:

"Düşman kafirler bazı Müslüman esirleri veya Müslüman çocukları kendilerine siper edinip kalkan gibi kullanıyorlarsa, İslam mücahitleri siper edinilen Müslümanları değil arkalarındaki kafirleri kastederek ateş açarlar.

Sonuçta siper edinilen Müslümanların şehid olmasına sebep olursa da diyet ve keffaret gerekmez."

(Nimeti İslam, İslam mecmuası baskısı, İstanbul 1986, sh. 972)

Bu konuda daha pek çok fıkhi kaynakta aynı fetvaların yer aldığı görülür.

"Şeriat alimlerinin Filistin toprağındaki istişhadi eylemlerin meşruiyeti hakkındaki fetvaları" başlıklı fetvada da:

"...Ancak bu arada kasıtsız olarak bazı çocukların ölümüne sebep olmaktan dolayı da sorumluluk yoktur" ifadesine yer verildiği yukarıda geçmişti.

Dört mezhebin fıkıh kitabı “Mevsuatu- Fıkhiyye” adlı eserde şöyle deniyor:

“Ulema-i İslam ittifaken demişlerdir ki :

Kendilerine Müslümanları canlı kalkan olarak kullanan veya savaş esnasında Müslüman esirleri kendilerine canlı kalkan yapan, veya kalelerin önüne Müslümanları siper ederek arkalarına sığınan kafirleri öldürmörenin başka yolu yoksa ; onlar öldürülmediği takdirde müslümanların hezimete uğrama ihtimali varsa veya İslamiyet’in ve Müslümanların tamamen ortadan kaldırılması ihtimali varsa; böyle durumda aralarında Müslümanlar da olduğu halde kafirlerin vurulması caizdir. Yalnız , vururken ana hedef kafirler olmalıdır.”

(Mevsuatu- Fıkhiyye , c.16 , s.162)

Sonuçta görülen o ki, düşmanın zayıf düşürülmesi veya geri püskürtülmesi için bazı Müslüman çocukların zarar görmeleri veya ölmeleri ihtimalinin bulunması halinde düşmanın bir başka şekilde

zayıf düşürülmesi veya geri püskürtülmesi mümkün olmayacaksa Müslüman çocukların ölmeleri ihtimali de göze alınarak saldırıda bulunulması caiz olmaktadır.

Müslüman çocuklar açısından böyle bir cevaz söz konusu olduktan sonra bazılarının kalkıp düşman çocuklarıyla ilgili birtakım varsayımlar ortaya atarak İslam'ın kutsal mekanlarının ve memleketlerinin verilen mukaddes cihada çamur atmalarının itibara şayan bir yönü olamaz.

Şunu tekrar edelim ki, çocukların öldürülmesi hiçbir zaman gaye değildir ve çocukların zarar görmemesi için son derece özen göstermek cihada katılanlar açısından önemli bir sorumluluktur. Ama her şeyi kendi şartları içinde değerlendirmek ve itirazları da varsayımlara değil pratikte vuku bulanlara göre yapmak gerekir.

Ve şunu da bilmek gerekir ki hiç kimse kendini ALLAH'ın şeriatının üstünde görme hakkına sahip değildir ve ALLAH'ın şeriatının cevaz dairesini daraltmaya da kimsenin hakkı yoktur.

20- TÜRKİYE GİBİ DAR'UL-HARB OLAN ÜLKELERDE CUMUA NAMAZI KILINMASI HAKKINDA SORULAR

Türkiye’de Cumua namazı hususunu konuşmak için Darul islam ve darul harb kavramlarını iyice bilmek gerekir. bunun için Dar'ul-harb ve Dar'ul-İslam başlıklı yazıya muracat edebilirsiniz .

<https://www.islam-tr.net/konu/dar-ul-harb-ve-dar-ul-islam-kitap.7235/>

Cumua namazı "kılınır mı, kılınmaz mı" tartışmasında iki boyut vardır. Kılınır diyenler, kılınmaz diyenler...

"Her ne halukarda olursa olsun Kılınır" diyenlerin iddiaları ilmilikten öte duygusallığa dayanmakta, kılınmaz diyenler ise işi İslam'ı kaynaklara dayandırmaktır.

Her zaman şunu duyarsınız:

"Cumua Allah'ın apaçık bir emridir her yerde, her şartta kılınmalıdır."

"Şimdi ben burada Cumua'yı kılacağım , Allah'ta bana neden Türkiye'de cuma namazı kıldın mı diyecek ?"

Evet işte böylesine basit ve trajik ifadelerle olaya yaklaşan müslüman kardeşlerimiz (!) maalesef hayatlarını bu şekilde ciddiyetsiz devam ettirdikleri müddetçe yaralarımız derman bulmayacaktır.

Gelelim bu meseleye ilmi cevap verenlere.

Onlardan birisi Nun yayınlarından çıkan Prof. Dr. Faruk Beşer'in "*Fıkıh penceresinden Fetvalarla Çağdaş Hayat*" adlı kitabıdır.

Şimdi dilerseniz o kitabda Cumua namazının incelendiği bölümün sonuç kısmını okuyalım ve onların yorumlarına kendimiz cevap vererekten meseleye bir çözüm bulalım...

(Fetvalarla Çağdaş Hayat-Doç. Dr. Faruk Beşer / Nun yayınları syf: 122-123 İstanbul)

SORU 1 - Cuma kılma imkanı bulunan her yerde mutlaka kılınması gereken şiar bir ibadettir.

CEVAP 1- Öncelikle şunu bilmek gerekir ki, Cumua namazı kılınmaz diyenler onu kılmayın demiyor kendi aralarında harb emirlerini tayin eden müslümanlar bu emirin denetim ve musadesinde cuma namazlarını ruhsaten eda edebilirler bu sebeble "cuma namazı her zaman her yerde kılınmalıdır" sözü doğrudur, ve itiraz eden de yok ama cuma belirli

şartlarla sabit bir namazın şartlar tahakkuk etmemesi durumunda kılınmaması gerektir. Aksi halde bu amel islami hükümlerle alay etmek gibi bir mana kazanır.

SORU 2- Cuma kılmama fikrini yaymaya çalışanların delilleri çelişkili ve zayıftır. Bu fikri benimseyenler iyi niyetli de olsalar, başlatıkları hareket yanlış, tehlikeli, gençleri camilerden koparıp kahvelere yaklaştıracak bir anlayıştır.

CEVAP 2 - Faruk Beşer'in burada bahsettiği Cuma namazı ile ilgili rivayet edilen şu hadistir.

Cabir bin Abdullah (r.anh)'den rivayete göre, Rasulullah (s.a.v.) şöyle demiştir:

"Ey insanlar biliniz ki şu yerimde, şu ayımda, şu günümde, ve bu yıldan itibaren, kıyamete dek, Allah cumayı üzerinize farz kılmıştır. Artık kim onu benim zamanımda yada benden sonra adil ya da zalim bir imamı varken, hafife alarak ya da inkar ederek terk ederse, Allah onun iki yakasını bir araya getirmesin, işinde bereket kılmasın. Dikkat edin, Onun ne namazı vardır, ne hacı, ne orucu, ne bir iyiliği vardır. Tevbe etmedikçe bunlardan hiç biri kabul edilmez."

(Sunen-i İbn Mace, C. 1, Cumua namazı, bab 78, Hadis No : 1081, S. 337, Konya Yayıncılık ; Sunen-i İbn-i Mace - İst: 1401 Çağrı Yay. C: 1, Sh: 343 Had. No: 1081. Ayrıca Abdi'l Latifi'z Zebidi - Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih tercemesi ve şerhi - Ank: ty (4 bsm) Diyanet Yay. C: 3, Sh: 47 vd.)

Hanefi Fûkahası bu Hadis-i Şerif'te geçen "Ve lehû imamûn adilûn ev cairûn" hükmünü esas alarak: "Cum'a Namazı'nın edâsı için ûlû'lemlr'in izni şarttır" hükmünde ittifak etmiştir.

(Şeyh Nizamuddin ve bir heyet - A.g.e. C: 1, Sh: 145. Ayrıca İmam-ı Merginani - A.g.e C: 1, Sh: 884, İbn-i Humam - Fethû'l Kadir - Beyrut: 1315 C: 1, Sh: 411-412.)

Abdullah İbn-i Mesûd (r.anh) ve İbn-i Abbas (r.anhuma)'dan rivayet

edildiğine göre Rasûlu Ekram(s.a.v.):

"Dört şey ûlû'lemr'in hakkıdır. Hadd cezalarını tatbik etmek, ganimetleri mücahidler arasında taksim etmek, Cum'a Namazını kıldırmak ve zekatı toplamak" hükmünü beyan buyurmuştur.

(Siracuddin Ebû Hafs Ömer El Gaznevi - El Gurretu'l Munife - Kahire: 1950 Sh: 168 vd. Ayrıca İbn-i Humam - Fethû'l Kadir - Beyrut: 1316 C: 4, Sh: 129.)

Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından yayımlanan "*Sahih-i Buhari muhtasarı, Tecrid-i Sarih Tercemesi ve Şerhi*" isimli eserde:

"İmam-ı Azam Ebû Hanife'nin kavline göre devletin (*Ulû'lemr'in*) izni olmadıkça, Cum'a Namazı sahih olmaz. İmam-ı Malik ve Şafii ve Ahmed'e göre izinsiz kılmamak mustehab ise de, kılmakta sıhhate mani birşey yoktur. Meşhur ve ma'ruf olduğuna göre eimme-i selâsenin kavli budur. Lakin İmam-ı Ahmed'den mervi diğer bir kavle göre müşarünileyhin Ebû Hanife'ye muvafık olduğunu Ayni iddia ettiği gibi, İmam-ı Malik'in de; "Devletin izni olmaksızın biri Cum'a'yı kıldırsa elvermez" dediğini ve İmam-ı Şafii'nin kavli-i kadimine göre: "Ancak devletin veya onun me'zun (izinli) kıldığı kimsenin ardında Cum'a sahih olabilir" diyor.

Devlet'in (*Yani Ulû'lemr'in : "Devlet" ile "Ulû'lemr" kavramları arasında mahiyet farkı vardır. Şöyle ki; "Ulû'lemr"; Kur'an-ı Kerim'de ve Rasûl-u Ekram'ın sünnetinde yer alan bir kavramdır. "Devlet" de arabca bir kelime olduğu halde aynı manada kullanılmamıştır.*) ummet üzerine velayet-i ammesi vardır.

İzinsiz Cum'a kılınmaz diyenlerin hucceti İbn-i Mace'de, Cabir (r. anh)'den mervi hutbe-i nebeviyyedir ki, onu Bezzar'da Sahabe-i Muşarun-ileyh'ten rivayet ettiği gibi, Taberani'de "Evsat'ında" o mealde İbn-i Ömer(radiyallahu Anhûma)'dan rivayet etmiştir"

(Abdi'l Latifi'z Zebidi - Sahih-i Buhari Muhtasarı, Tecrid-i Sarih Tercemesi ve şerhi - Ank ty (4 bsm) Diyanet Yay. C: 3, Sh: 47 vd.) hükmü kayıtlıdır.

Allahû Teâla (c.c.)'nın indirdiği hükümleri çirkin görüp, kendi heva ve heveslerinden hükümler icad eden siyasi güçler; mu'minlerin "Ulû'lemr'i" olamaz. Zira mu'minlere, Allahû Teâla (c.c.) ancak kendilerinden olan bir ûlû'lemr'e itaatı vacip kılmıştır.

(İbn-i Kesir - Tefsirû'l Kur'an'il Azim - Beyrut: 1969 C: 1, Sh: 518-519.)

Ayrıca "Kafirlerin, mu'minler üzerinde velâyet hakkı olamayacağı" da kat'idir.

(İmam-ı Merginani - El Hidaye şerhû Bidayetu'l Mubtedi - Kahire: 1965 C:1 Sh: 199)

Mu'minler; kafirlerin veya murtedlerin istilasına uğrarsa; kendi içlerinden emir, kadı ve cum'a imamı seçebilirler.

(İbn-i Nuceym - El Bahrû'r Raik - Kahire: 1311 C: 6, Sh: 298 vd. Ayrıca İbn-i Humam - Fethû'l Kadir - Beyrut: 1317 C: 6, Sh: 365.)

Bu şekilde Cum'a Namazını edâ etmeleri ruhsaten caizdir. "Esaret'i" kırıp, Allahû Teâla (c.c.)'nın indirdiği hükümlerle hükmedilinceye kadar cihad etmeleri "Farz-ı Ayn" olur. Eğer mustevliler; mu'minler üzerine, küfür ahkamı ile hükmedecek bir amir tayin etmeye gayret ederlerse, velev ki tayin ettikleri kimse "Ben de müslümanlardanım" dese dahi geçerli olmaz. Zira küfür ahkamı ile hükmetme hakkı hiç kimseye tanınmamıştır.

Şimdi "Türkiye'de Cum'a Namazı'nın edâsı için Ulû'lemlr'in izni mevcut mudur ?" sualine cevap arayalım:

Hilafetin ilgası sırasında, Birinci Büyük Millet Meclisinde Cum'a Namazı konusu tartışılmıştır.

Seyyid Bey, bu konu ile ilgili bir kitap kaleme almıştır. Bu kitapta; hilafetin Ali (r.anh)'den sonra krallığa dönüştüğü tezi ileri sürülmektedir.

Bu tartışmalar; 16 Şubat 1933 yılında Mustafa Kemal'in emri ile; izin talebinde bulunan bütün cemaatlara (köy veya şehir) izin verileceğinin tamim edilmesi üzerine kesilmiştir. Şu anda milyonlarca Cum'a cemaati; Mustafa Kemal'in izni ve onu takip eden yönetimlerin tasvibi ile toplanmaktadır.

(Bazı çevreler ısrarla Mustafa Kemal'in "Hilafeti ilga ettiği ve şer'i kanunları yürürlükten kaldırdığı için" İslâm'a inanmadığını savunmaktadırlar. Ancak aynı çevreler 16 Şubat 1933 tarihinde Mustafa Kemal'in emri ile verilen izinle Cum'a Namazlarını edâ etmektedirler. Firaset sahibi her mu'min kabul eder ki; bu çevrelerin iddiaları ile amelleri arasında korkunç bir tezat vardır. İşin ilginç yönü bu kimseler tezatlarını yaygaralarıyla bastırma gayretindedirler)

(Yusuf Kerimoğlu / Emanet ve ehliyet)

SORU 3 - Munferid hadiseler dışında Cuma namazının kılınmadığı hiç olmamıştır...

CEVAP 3- Bu sözle Dr. Beşer büyük bir ayıbı sergilemiş ve Rasulullah'ın dahi Mekke'de Cuma namazını kılmadığını ama bu zaman diliminde Medine'de Musab b. Umeyr Medine'li müslümanlara Namaz kıldırıyordu... (Gurer ve durer/Molla Husrev Eser neşriyat Cuma bölümü) Yazar bu gerçeği maalesef görmezden geliyorç

SORU 4 - Rasulullah'ın hadisleriyle kendilerine cumanın farz olmadığını bildiren zümreler içerisinde, sultanı bulunmayan diye bir zümre yoktur.

CEVAP 4 -Yazarın kendi kitabının metninde dahi geçen -adil ya da zalim bir imamı olduğu halde- ibaresini yok diye nitelemesi gerçekten ilginç bir tavidır.

(Fetvalarla çağdaş hayat/ syf: 111 34 nolu dipnotta hadisin metni geçmektedir.)

SORU 5 - Cuma namazı kılmayanları acı azab ve cezalarla tekdir eden hadisi şerifler mutlaktır.

CEVAP 5 -Cuma namazını inkar ederek ya da hafife alarak kılmayanlar için söylenmiş hadisleri Allah'ın hududlarını gözetenlere çevirerek nassları hırsız feneri gibi kullanıp istediği tarafı aydınlatmak ve halkın Allah korkusunu provoke edip insanları hakikatlerden uzaklaştırmak gayet yanlış bir tavidır.

Unutulmamalıdır ki Cumayı terkedenler (Kılacak muvahhid bir imam bulamıyor veya cemaat olamıyor ise)kafadan değil bir fetvaya binaen terketmektedirler... Meşhur olan kavilde imamın hatasına bir isabetine iki ecir vardır. Fetvayla ve teville yola çıkanlar asıl manadan sapmadıkça doğru yoldadırlar...

SORU 6 - Aksi fikirde tutundukları hadis, hem kendi içinde, hem de bu fikirle çelişki halindedir. Senedi dolayısıyla zayıftır. Ayrıca "ibaresi" ile cumanın "imamı" yokken kılınmayacağı değil terk edilmesinin tehlikesi anlatılmaktadır.

CEVAP 6 - Muctehid alimlerce delil kabul edilmiş ve ondan hükümler çıkarılmış böyle bir hadisin zayıf ilan edilmesi Beşerin ve akabinde gidenlerin haddine değildir. Ama insanların en cesuru muhakkak ki en çok cahil olanlarıdır.

Hadis belki Beşer'e ulaşan senediyle zayıftır ama sahih kabul eden muctehid alimlerimiz kaynak edindiklerine göre onlar sağlam bir yönünü biliyorlardır. Bunun aksini kabul etmek ulemayı zann altında bırakmaktır. Onlara fetva verirken mesnedsiz konuşuyorlardı demek herhalde pek doğru bir davranış değildir ki Cuma namazının edasının şartları başlıklı olan her ilmihalin içerisinde birinci şart sultanın iznidir.

SORU 7- Cumayı emreden ayet ibaresi ile cumanın mutlak anlamda kılınmasına çağırmakta, söz konusu hadiste ise işaretiyle imamdan söz edilmektedir. İbare ile işaretin tearuzunda ibareye itibar edileceği, önemli bir usul kaidesidir

CEVAP 7 -Eğer işin o yönüne bakarsak şöyle demek icab eder o hadiste de kadınlara ve kölelere, hastalara ve dahi yolculara istisna tanınmıştır aslında onlar da kılmalıdır.

SORU 8 – Türkiye'den başka hiç bir ülkede böyle bir fikir ortaya atılmamış ve böyle bir yönleme baş vurulmamıştır.

CEVAP 8 - Yazarın İslam alemini ve dünya üzerindeki islami hareketleri pek iyi takib etmediği her halinden belli oluyor...

SORU 9- Bu konuda söyleneceklerin tamamına yakın bir çoğunluğu, onlarca sahih nassa karşı bir zayıf nassa dayanan ictihadlar üzerinde, nass

gibi yapılmış spekülasyonlardır.

CEVAP 9- İkinci şıkta verdiğimiz Yusuf Kerimoğlu'nun ilmihalinden aldığımız metin hangi sahih senedlere dayanıldığının resmidir... Üstelik biz illa kılmayalım ya da kesinlikle kılınmaz demiyoruz. Belli şartları oluşturarak iyileştirerek kılabileceğimizi söylüyoruz. Detaylı bilgi için önceki Dar'ul Harb fıkıhı adlı bölümlere bakınız.

SORU 10 - Cumadan bahseden bir kitab yazan Suyuti böyle bir şeyden bahsetmemiştir.

CEVAP 10 - İmam Suyuti kitabında Cuma'nın faziletlerinden bahsetmiştir.

SORU 11 - Dolayısı ile Cumanın farzıyyeti, mükelleflerin hiç bir zaman üzerinden kalkmaz. Bu konuda sultanı şart koşmayanların sözüyle amel edilmelidir. Sonra madem cuma namazı bir devlet namazıdır, devletin mezhebi olmayacağına göre, bu mezhepte ısrar etmenin bir anlamı yoktur.

CEVAP 11- Biz islami olup da mezhebsiz olan bir devletten değil, bilakis Allah'ın şeriatını ilga etmiş, hilafeti kaldırmış ve yerine batılı kanun ve sistemleri yerleştirmiş bir devletten bahsetmekteyiz. Yazar bu hususa zaten hiç el atmamış. Bundan sonra da bi iznillah el atamayacaktır...

SORU 12 - Söz konusu hadiste imamı olmayan cuma kılmasın denmiyor. Bu şart ifadenin mefhum-u muhalifinden çıkarılıyor. Halbuki hanefiler mefhum-u muhalife itibar etmemektedirler.

CEVAP 12 - Bilakis Hanefi alimleri her ne kadar "Mefhum-u muhalif"e itibar etmeseler de, Cuma'nın edasının şartlarında 'Sultanın izni'ni kabul ederek hadiste geçen lafzın mefhum-u muhalif olmadığını isbat etmiş ve bir kez daha söz sahibinin yüzünü kara çıkarmışlardır. Elhamdulillah
(Cumanın şartları için İmam Merginaninin *El Bidaye ve Molla Husrev'in Gurur ve Durer'ine*, *Fetava-i Hindiyye*, ve *ibn-i Abidin'in eserlerinde cuma bahislerine*

bakınız.)

SORU 13 -Hanefiler bu hükme illet olarak, hep cuma ve bayram namazlarının kalabalık olacağını, sultanın bulunmaması halinde münazaa çıkabileceğini göstermişlerdir. İletin bulunmayacağı yerde malulun dahi olmayacağı, dolayısıyla münazaa ihtimalinin herhangi bir yolla ortadan kaldırılması halinde sultana da ihtiyaç kalmayacağı açıktır

CEVAP 13 - Hilafeti ilga eden zihniyetin nasıl bir alim tipiyle Cuma namazını kılmaya musaade ettiğini anlamak isteyenler bu satırların sahibine bakmalıdırlar. Çünkü Cuma namazı kıldırmak hanefilere göre imamın görevleri arasındadır. Oysa Beşer'e göre öyle devlet mevlet pek önemli değil tek namaz kılınsın da.... Gerisi Laik, Demokratik Kemalist Cumhuriyetin ağa babalarına kalsın...

Faruk Beşer'in çıkardığı sonuçlar bunlar...

Rasulullah (s.a.v.) şöyle der: "Alimin zellesinden korkunuz..."

Evet alimler de yanlış yapabilirler, ya da bazen gavurun ekmeğini yiyen onun kılıncını çalar nevinden sözler sarf edebilirler.

Cuma hakkında Sonuç olarak dersiniz ; Türkiye'de Cuma namazı belli şartlar dahilinde kılınabilir.

Müslümanlar olarak aranızda birleşip Cuma imamı seçmeniz ve imamın Tağutun hutbelerini okuyan, onların zalimlerini ve beşeri sistemlerini öven, kafirlere dua eden imamlardan olmamasına dikkat ediniz .

Cumua namazını resmî imamların arkasında kılmak zorunda değiliz; devlet memuru durumundaki resmî görevlilerin arkasında kılmaya gönlümüz yatmıyorsa, kendi aramızda cemaat teşkil ederek herhangi bir yerde Cumua namazı kılmalıyız.

Cumua namazlarının ille de bir camide kılınmasının şart olmadığını belirtelim.

Özellikle günümüz ortamında câmilerden daha özgür alternatifler oluşturabiliriz. Müslümanların kolay kolay diyanete bağlı bir câmi imamının (namaz kıldırma memurunun)arkasında namaz kılmaya gönülleri elveremez , bu yüzden toplanıp kendi aralarında bir dernekte, vakıfta, hatta

bir işyerinde veya uygun bir evde Cuma namazı kılabilirler, kılmalıdırlar. **"Biz de Mûsâ ve kardeşine; 'Kavminiz için Mısır'da evler hazırlayın ve evlerinizi yönelinecek kıble, namaz kılınacak yerler yapın, namazlarınızı da dosdoğru kılın. (Ey Mûsâ, size uyan) mu'minleri(zaferle) müjdele!' diye vahyettik."** (Yûnus, 87)

Hem Firavunlar çağında, hem Mekke döneminde müslümanlar, evlerini, ders yaptıkları ve cemaat olarak toplandıkları yerleri ihyâ etmeleri, ev ve benzeri yerlerin kendilerini ve çevrelerini ihyâ etmesi için oraları Allah'ın evi haline getirmeleri Kur'ânî bir gereklilik ve nebevî bir tavır olmaktadır. O yüzden câmilerde Cuma kılmayı uygun görmeyen Müslümanların cumayı bu sebepten terk etmeleri de doğru olmaz. Kendilerine alternatif mescidler, yani cemaatle namaz ve Cuma kılabilecekleri mekânlar rahatlıkla bulabilirler, bulmalıdırlar.

20. y.y.'ın ilk çeyreğindeki işgal ve savaş zamanlarında Maraş'taki bir imamı, o günkü özel şartlar nedeniyle farklı değerlendirdiğimizde, Cuma namazının Türkiye şartlarında kılınmaması gerektiği, Türkiye'de ilk defa 1970'lerin sonlarına doğru Yusuf Kerimoğlu (*Hüsnü Aktaş*) ve Sadrettin Yüksel tarafından ortaya atıldı. Osmanlı devletinde olduğu gibi, Cumhuriyetin ilânından sonra da Cumua namazının kılınmaması gerektiği gündeme gelmemiştir.

O dönemin meşhur önderlerinden Şeyh Said, Said Nursi, Atıf Hoca v.b. düzene belirli oranlarda karşı çıkan hiçbiri böyle bir fetvâ vermemiştir. Arab ülkelerinde de aynı şey geçerlidir.

Bu konuyu Türkiye'de gündeme getiren kişiler, bununla aslında müslümanların şuurlanmasını, siyasî bilince ulaşmasını, devlet ve tâğut konusunun bu şekilde anlaşılabilirliğini düşünmüşlerdir. Ama, hiçbir zaman böyle olmamıştır.

Cumua namazı kılmayanların bu görüşünden devletin etkilenip geri adım attığı söylenemeyeceği gibi, halkın da Cumua namazını kılmayanlara tavrı beklentilerin tam aksine olmuştur. Cumua'yı terk, halkı şuurlandıracağına; terk eden gençlerin câmi cemaatinin gözünden tümüyle düşmesine sebep

olmuştur.

Cumua, terkedilerek değil; sahiplenilerek aslî hüviyetine kavuşturulabilir. Bu sahiblenme de kafirlere , tağuta , yılmaz bekçilerine (*asker*) dua eden, şeriatın kaldırıldığı günleri bayram diye düzenin hutbelerini okumayan, maaş aldığı rejime belamlık vazifesine soyunmayan, hakkı ve küfrü gizlemeyen imamlar bulunmalı , aranmalı , istenmeli ve oluşturmaya çalışmalıdır.

Haccı (*gidişleri Diyanet ve dolayısıyla T.C. düzenliyor ve hac paraları önceden bankaya yatırılıyor diye*) câiz görmeyip terketmeye, cemaate katılmamaya, Cuma namazını protestoya hiçbir müslümanın hakkı yoktur. Bu tavırlar, ilhâmını Kur'an ve Sünnetten alan davranışlar olmadığı gibi, tebliğe de zarar veren yanlışlardır.

ZUHR-İ ÂHİR NAMAZI KILMANIN HUKMU

Zuhr-i ahir, "Son öğle" manasındadır. Zuhr-i ahir namazı da Son öğle namazı manasına geldiği gibi bazı alimler tarafından, Cumua namazının sahih olmaması (*şubhe*) ihtimali üzerine, ihtiyaten kılınması gerektiği zikredilen, o günkü öğle namazı yerinedir.

Cumua'nın sıhhat şartlarındaki ihtilaf dolayısıyla, Cumua namazının geçerli olmaması ihtimalinden hareketle, kılınan Cumua namazının farzından sonra, zuhr-i ahir namazının kılınmasının zorunluluğunu ileri sürenler olduğu gibi, bunu düşünceye muhalif olanlar da çıkmıştır.

Cumua Namazından Sonra, Zuhr-i Ahir Namazı Şarttır Diyenlerin Delilleri

Cumua namazının farzından sonra o günün aynı vakti olan Zuhr-i ahir namazının da kılınması gerektiğini ileri sürenlerin delilleri; her hangibir yerleşim bölgesinde birden fazla camide, Cumua namazının sahih olmaması ihtimalidir.

Bu görüşe göre, bir mecburiyet olmadıkça bir yerleşim yerinde tek bir yerde Cumua namazı kılınmalıdır. Luzumu yokken, birden fazla yerde Cumua namazının kılınması durumunda, Cumua namazına ilk (önce) kılmaya başlayanların Cumua namazları sahih olur, sonraki kılanların Cumuası kabul olmadığından öğle namazını kılmaları gerekir. "Cumua namazını hangi camiide önce kılındığının belirlenememesi üzerine, ihtiyaten bütün camilerde öğle namazının (zuhr-i ahir) kılmaları gerekir" denmiştir. Bu görüşe delil olarak da, Cumua namazının toplanmak ve hutbe irat etmek için meşru kılındığı gerekçesine ve Peygamber ve hulefa-i raşidin döneminde sadece bir yerde Cumua namazı kılındığına dayandırmaktadırlar.

(Şirbînî, Muğnî'l-Muhtâc, I / 544; Nevevî, el-Mecmu', IV / 451-452; Sahnun, el-Mudevvene, I / 277-278; İbn Kudâme, el-Muğnî, III / 212; Hurâşî, Şerhu Muhtasari Halîl, II / 74-75; Şurunbillali ve Ebu'l-Zeyd eş-Şiblî. el-Miftâh Şerhu Nuru'l-İzah. s. 98)

Cumua Namazından Sonra, Zuhr-i Ahir Namazı Kılınmaz Diyenlerin Delilleri

Cumua günü, cumuua namazından sonra aynı vakitte zuhr-i ahir namazı kılınmalı diyenlere karşı çıkanlar şöyle demektedirler:

"Şubheyle yapılan ibadet, geçerli olmaz" düşüncesinden hareketle, böyle bir namazın kılınmaması gerektiğini söylemişlerdir.

Bu düşüncedekiler, şubheyle ibadet makbul değildir, bu sebeble "belki Cumua namazı sahih olmamıştır" vesvesesiyle aynı anda zuhr-i ahir namazı kılmak isabetli olmaz. Ayrıca zuhr-i ahir namazı kılınması gerektiğini ileri sürünce, halkın aklına, Cumua namazı farz değil, öğle namazının farz olduğu ya da, aynı vakitte ikisinin de farz olduğu düşüncesini getirir. İbn Nuceym, Alau'd-din Haskefî, Cemaleddin el-Kasimî, Mehmet Zihni Efendi gibi bilginler bu görüştedirler. (İbn Nuceym, el-Bahru'r-Râik, II/154-155; İbn Abidîn, Reddu'l-Muhtâr, I/536; Cemalettin el-Kasimî, İslahu'l-Mesâcid, s.50; Mehmet Zihni Efendi, Nimet-i İslâm, 439-440)

Cumua namazının bir yerleşim beldesinde birden fazla camii'de kılınması konusunda ise İmam Muhammed, bir rivâyete göre İmam-ı Âzam'ın görüşlerinden hareket eden daha sonraki ulemâdan İmam Serahsî başta olmak üzere birçok âlim, Cumua namazının bir şehirde bulunan her câmide kılınabileceğine dâir fetva vermişlerdir. (*el-Feteva'l-Hindiyye, 1: 145*)

Bu konuda İmam Serahsî şöyle der: "Ebu Hanife'nin mezhebinden sahih rivâyete göre, bir şehrin bir veya daha fazla mescidinde Cumua namazını kılmak câizdir. Biz bununla amel ederiz."

İbni Âbidin'in ise şöyledir: "Cumua namazının muhakkak surette, sadece bir yerde kılınması lazımdır denilirse, bunda açık güçlük vardır. Çünkü bu durumda Cumua'ya gelenlerin pek çoğunun uzun yol yürümesini gerektirir. Halbuki, çeşitli yerlerde Cumua namazının kılınamayacağına dair delil yoktur. Bilakis zaruret meselesi böyle bir şartın bulunmamasını gerektirir. Hususan şehir büyük olursa böyle bir şart bahis mevzuu olamaz." (*İbn Abidin, Reddu'l Muhtar, 1: 541*)

Bazı alimler de, Peygamber (s.a.v.), sahabe ve tabiin döneminde zuhr-i ahir diye bir namaz olmayıp, bilinmediğinden, zuhr-i ahir namazı kılmak bid'at görülmüştür. (*Nevevî, Mecmu, IV / 452; Şirbînî, Muğni'l-Muhtâc, I / 544*)

'Zuhr-i ahir kılınmaz' diyen âlimlerin, Verdiği Hukumler ve Sebepleri !

1- Zuhr-i ahir kılınmamalıdır diyen bazı alimler, şubhenin ibadeti ifsad edeceğinden hareket ederek zuhr-i âhiri kılmak mekruh olur demişlerdir. Bunlara göre cumua gibi muberâk ve çok sevaplı bir ibâdeti edâ edenler, "bu namaz şu ihtilâf sebebiyle belki sahih olmamıştır" şüphesiyle son öğle namazını (*zuhr-i âhiri*) de kılarılarsa, cuma namazlarını ifsad ve iptâl etmiş olurlar. Ayrıca bunu gören halk, cumua namazının farz olmadığını, öğlenin farz olduğunu, yahut da bir vakitte ikisinin de farz olduğunu zanneder. İşte bu sebeble zuhr-i âhiri kılmak mekruhtur.

Bu görüşü İbn Nuceym (v. 970/1563) el-Bahru'r-Râik'ta ileri sürmüştü,

Alâuddin el-Haskefî de (1088/1677) ed-Durru'l-Muhtâr'da benimseyerek nakletmiştir.

İbn Abidin de el-Makdisî'ye uyarak şöyle demiştir: "Eğer bu namazı kılmak böyle bir yanlış anlayış ve fesada sebep olursa açıkça kılınmamalıdır; havâs (*okumuş yazmış kimseler*) bunu evinde kılmalıdır."

Hanefî mezhebinde tercih edilen görüş, Cumua namazının bir yerleşim merkezinde birden fazla camide kılınmasının caiz ve sahih olduğudur.

2- Zuhr-i ahir kılınmamalıdır diyen diğer alimler ise, bid'at esasında yürüyerek zuhr-i âhirin kılınmasını men edip ve günah saymaktadırlar. Şevkânî, Sunen-i Ebu Dâvud şârihi allâme M. Şemsuddin el-Azimâbâdî, Cemâluddin el-Kâsımî, Mustafa el-Galâyinî, Ali eş-Şebrâmellisî, M. Reşîd Riza el-Huseynî gibi zevatın içinde bulunduğu bu grubun delilini şöylece toparlayabiliriz:

"Batıl olduğunu bilerek cumua namazı kılmak haramdır; cumanın sahih olduğuna inanılıyorsa öğle namazını kılmaya ihtiyaç yoktur; böyle bir namaz (*zuhr-i ahir*) sahabe, tabiun ve muctehid imamlar devrinde kılınmamıştır; dinde olmayan bir ibadeti adet haline getirip ona yamamak bid'attır; bunu yapan gunahkar olur..."

Ayrıca dört mezheb imamı içinde "zuhr-i ahir kılınmalıdır" diyen birisi yoktur. Muctehid seviyesinde olmayan mukelleflerin (*dört mezheb tabiileri*), her fıkhi meselede benimsedikleri bir muctehidin görüşüne itibar ederler. İctihadlarına veya tabi oldukları muctehide (*mezhebe*) göre yaptıkları ibadet sahih ise artık başka bir mezhebe ve muctehide göre sahih olmaması onları ilgilendirmez ve ibadetlerine zarar vermez. Üzerinde ihtilâf edilmiş binlerce meselede bir muctehide tabi olarak ibadet ederken sadece cumua namazında ihtilafı gözönüne alıp ihtiyata riâyet etmeye kalkışmak gereksiz bir davranıştır.

Zuhr-i ahir sebebiyle, cumanın farzından sonra kılınacak namaz arttırıldığı için, avam halk cumuanın son sünnetini de terketmeye başlamıştır. Halbuki

farzdan sonra sadece 2 veya 4 rekat namazın sünnet olduğu anlatılsa ve tatbikat da buna göre olsa, bu sünneti yerine getireceklerin sayısı artacaktır. Malumdur ki Her bid'at bir sunneti öldürür.

İhtiyat ise, ancak İslam'a uygun ve faydalı olduğu zaman başvurulmalıdır. Bir kimse Ramadan orucuna başlamak için hilali gözetlemeyip (*ya da gözetleyenlerin haberine itibar etmeyerek*) bir gün önceden oruca başlayamaz veya Ramadan ayını uzatarak Bayram günü oruç tutamaz! Bu ise caiz olmadığı gibi hem haram, hem bid'attır.

Tüm çabamız ve niyetimiz Kur'an ve sahih Hadis-i şeriflere (sünnet) itibar edilerek ibadet/amet edilmesidir.

Bu mesele hakkında anladığımız şudur ki ; esas itibariyle Cumua namazından ayrı olarak aynı vakitte zuhr-i ahir diye bir namazın kılınmamasıdır.

Buna rağmen "**Allâh bir kimseyi ancak gücünün yettiği şeyle yükümlü kılar**" (Bakara, 286), "**Allâh dinde üzerinize hiçbir güçlük yüklememi.**" (Hac, 78) ayetleri ve Rasulullah'ın (s.a.v.) buyurduğu "**Ben kulumun benim hakkımdaki zannına göre muamele ederim**" (*Kudsi Hadis, Muslim, Zikir, 1; Tirmizî, Zuhd, 51*) ve "**Ameller niyetlere göredir**" (*Buharî, Bed'u'l-vahy, 1*) hadislerini ve bu mesele hakkındaki ictihad farklılığını da göz önüne alarak Cumua namazından sonra zuhr-i ahir olarak 4 rekat daha namaz kılmaktadırlar.

Her ne kadar bütün bu sebebler kendileri için geçerli bir mazeret olmasa da; bu sebeble zuhr-i ahir kılanları, fitneye sebep olacak şekilde eleştirip tartışmalardan sakınmalıyız.

21-DAR'UL-HARB'TE BAYRAMLAR , TÖRENLER VE MÜSLÜMANIN TAVRI

Allah (cc), insanlık için son mesajını ve hayat nizamını Rasulullah (s.a.v.) ile göndermiştir. Rasullah (s.a.v.)'de aldığı vahyi eksiksiz bir şekilde bizlere tebliğ etmiştir. Bu tebliğinde eksik hiçbir şey bırakmamış, hayata dair ne varsa açıklamıştır. Kendi zamanında bulunan ve bulunmayan mu'minlere hayatlarını nasıl düzenleyeceklerini bizzat yaşayarak öğretmiştir.

Allah (cc) hayata yön veren kelimasında kendine tam bir teslimiyetle teslim olan kullarına şunu bildiriyor:

"Bu gün kafirler dininizden ümitlerini (tamamen) kestiler. Artık onlardan korkmayın. Ben'den korkun. Bu gün sizin için dininizi kemale erdirdim. Üzerinizdeki nimetimi tamamladım. Ve din olarak İslam'ı beğenip seçtim." (Maide 3)

İrad b. Sariye (r.anh) Rasulullah'ın (s.a.v.) şöyle buyurduğunu haber veriyor:

"Ben sizi, gecesi, gündüzü gibi apaydın olan (en küçük bir şüpheyi kabul etmeyen gayet açık) bir din üzerinde bıraktım. Benden sonra ancak helak olanlar o dinden (başka yönlerle) saparlar!" (İbni Mace, (1/67) Mukaddime bab: 6 hadis no: 43)

Allah (cc) dini tamamlamış, Rasulü'de o dini, karanlığı, gizlisi, saklısı olmadan her şeyi açıklamış olarak bırakmıştır. Bu noktası ile din apaçıktır bir ekleme kabul etmez..

Bu dine tabi müslümanlar da onun aydınlığıyla hayatlarına yön verirler. Allah'ın ve Rasulü'nün emrettiklerini yapar, reddettiklerini de yapmazlar. Allah(cc) şöyle buyurur:

"Allah ve Rasulu bir işi hükme bağladıklarında hiçbir mu'min erkek ve hiçbir mu'min kadına o işlerinde istediklerini yapma hakları yoktur. Kim Allah'a ve Rasulüne isyan ederse, şubhesiz apaçık bir sapıklıkla sapmış olur." (Ahzab 36)

Hayatın her alanında mu'minin tavrı budur!...Allah ve Rasulü bir işi hükme bağladı mı, mu'min olanlar ona uymada yarışır, ona ters düşecek tavırlardan sakınırlar. Dinin aslını muhafaza eder, sonradan çıkan işlere dikkat ederler. Çünkü Allah'ın Rasulu (s.a.v.) şöyle buyuruyor:

" Bundan sonra (mâlumunuz olsun ki) sözün en hayırlısı Allah'ın kitabıdır. İrşadların en hayırlısı da Muhammed'in irşadıdır. Umurun (işlerin) en kötüsü sonradan çıkarlandır. Her bid'at dalâlettir(sapıklıktır)" (Muslim (4/528) K.Cuma Bab. 13 Hadisno: 43)

Din tamamlanmış, işler yerli yerince yerleştirilmiştir. Kimde bunu beğenmeyerek, delilsiz olarak kendinden bir şeyler ortaya koyarsa işte bu bid'attır. Bid'at dalalet yani sapıklıktır.

Müslümanlar hangi bayramları kutlayabilir, müşriklerin bayramlarının kutlanmasının hükmü nedir ?

Bu açıklamalar ışığında, kutlanması gereken bayramlar ve bir müslüman müşriklerin bayramlarını kutlayabilir mi sorularına açıklık getirelim.

Allah (cc) Kelamı olan Kur'an da şöyle buyurmaktadır:

"O kimseler ki zura şahidlik etmezler." (Furkan 72)

Ayeti kerimedeki "Zura" kelime yalan olarak ifade edilir.

İmam Kurtubi bu ayetin tefsirin de konu ile ilgili olarak şunları söylemiştir:

Yüce Allah'ın **"Ve onlar yalan şahidlik yapmazlar"** buyruğu şu demektir:

Onlar yalan ve batılın bulunduğu yerde hazır olmazlar ve bunu da müşahade edip seyretmezler.

"ZÛR" (yalan) değiştirilmiş allanıp pullanmış batıl olan her bir şeydir.

Bunun en büyüğü ise Allah'a ortak koşmak ve Allah'a ortak koşulanları tazim etmektir. Ed-Dahhak ve ibn Abbas böylece tefsir etmişlerdir.

İbn Abbas dan gelen bir rivayete göre de bu müşriklerin bayramları demektir.

İbni Abbas (r.anhuma) dan rivayet edilen ikinci mana üzerinde durulursa ayetin manası şöyle olur:

"O kimseler ki, (yani mu'minler) zûra, (cahiliyyenin bayramlarına) şahidlik etmezler, (yani o bayramlarda bulunmazlar)" (.....) (Furkan 72)

(El-cami'u-li Ahkami'l Kur'an (12/ 618-9) çev. M.beşir Eryarsoy Buruc.y)

Ayetin hükmü budur. Rasulullah (s.a.v) sünnetine yani Kur'an'ın hayattaki yaşanış şekline muracaat ettiğimizde konunun bir bütünlük içinde aynı olduğu görülür. Rasulullah İslam'a uymayan ne varsa onu kaldırmıştır. Bu konuda "Enes bin Malik (r.anh) dan şöyle bir rivayet vardır :

"Rasulullah (s.a.v.) Medine'ye teşrif ettiklerinde Medinelilerin eğlenip oynadıkları iki günleri vardı. Efendimiz:

- 'Bu günler neyin nesidir?' dedi.

Dediler ki: **- 'Biz cahiliyye devrinde bu günlerde eğlenirdik (Ya Rasulullah)'**

Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v.): **- 'Şubhesiz Allah size bu günlerin yerine daha iyilerini, Kurban ve fıtır günlerini (kurban ve Ramadan Bayramlarını) verdi'"**

(Ebu Davud (4/ 258) K.Salat Bab: 239 Hadis no: 1134)

Rasulullah (s.a.v.) Medine'ye geldiğinde Medineli müslümanlar cahiliyye yani islam dışı hayatlarında iki günü bayram diye kutluyorlardı. Bunların biri Nevrûz, diğeri de Mihrican'dı. Nevrûz Mart ayının 21de , Mihrican'da Eylül'ün 21'de kutlanırdı. Astronomi uzmanlarının çıkardığı bir şeydi bu. O günlerde hava oldukça mutedil ve gece-gündüz birbirine denk olduğu için o günü bayram diye kutlamışlardı. Bu diğer insanlar arasında da yayılmış ve bir bayram gibi itibar görerek kutlanmıştır. Ama Rasulullah (s.a.v.) bu cahiliyye bayramlarını hoş görmeyerek reddetmiş yerine mü'minlere iki bayram bırakmıştır. Bunlar, yani Nevrûz ve Mihrican yasaklandıktan sonra mu'minler tarafından bir daha kutlanmamıştır. Eğer ashab Rasulullah'ın emrine yerine getirmez o günleri kutlamaya devam etmiş olsalardı muhakkak ki,dinden çıkmış olurlardı.

Dolayısı ile Mü'minlerin Kurban ve Ramadan bayramı dışında bayramları

yoktur. Kutlanması gerekenler bunlardır.

Bir mu'min bu bayramları kutlamadığı gibi, bu bayramı kendi bayramı görenleri de tebrik edemez. Konu ile ilgili olarak Ulemamızdan Ebu Hafs el-Kebir(rha) şunları söylemektedir:

"Nevruz gününde o günü tâzim maksadıyla müşrike hediye olarak bir yumurta dahi veren kimse kafir olur."

Ulemamızdan Hasan b.Mansur da:

"Nevrûz günü başka günlerde almadığı bir şeyi satın alan veya kafirlerin bu güne saygı duydukları gibi saygı duyarak başkasına hediye veren bir kimse kafir olur." (Ebu Davud (4/258) Nel ve H. Kayapınar. Şamil y)

Bir mü'min bu benzeri şeylerden sakınmak zorundadır ki imanını muhafaza edebilsin!..Tabi ki bu konu yalnız günümüzde de kutlanan Nevruz için geçerli değildir. Rasulullah (s.a.v.)'ın getirmiş olduğu bayramların dışında ki hepsi için geçerlidir.

Müslüman kendine has bir karaktere sahip bir şahsiyettir!... Başkasını taklid etmekten uzak, şahsiyetini İslam'a göre şekillendiren bir kişidir. İslam'ın tanımadığı sistemlerin hepsini reddettiği gibi onların bayramlarını da reddeder. Cahiliyye bayramlarının yapıldığı mekanlarda bulunmaz onların kutlamalarına katılmaz.

Eğer onların bayramlarına izlemek amacıyla katılsa bile imanını kaybeder. Bu konuda Rasulullah (s.a.v.) mu'minlere bıraktığı ölçü şudur:

"....Abdullah ibni Mes'ud (r.anhuma)dedi ki:

Muhakkak ki ben Rasulullah (s.a.v.) şöyle derken işittim:

"Kim bir kavmin (topluluğun) karartısını (sayısını) çoğaltırsa o da onlardandır. Ve kim bir kavmin amelinden radi olursa onların amellerinde ortaktır." (İbni kesir Cami'u-Mesanid ve's-Sünen (27/308) hadis no: 589)

Kim hangi kavmin karartısını çoğaltıyorsa, sayısını çoğaltıyorsa o da ondandır. Kim iman tarafının görüşlerini, amellerini, hükümlerini, bayramlarını beğeniyor kabul ediyorsa ondandır. Kimde kafirlerin görüşlerini, amellerini, hükümlerini, bayramlarını beğeniyorsa o da ondandır.

Bu hadis biz mu'minlere islami olmayan topluluklardan, kurum ve

kuruluşlardan uzak olmayı gerekli kılmıştır. Eğer onların, yani kafirlerin organizelerine, eğlencelerine ve bayramlarına katılacak olunursa, bu hareket sevginin bir nişanesi olduğundan ve kişi sevdiği ile birlikte olacağından bu kişiyi onlardan yapar.

Mu'min şahsiyetli bir insandır!... Şahsiyetinin olgunluğunu dininden alır!.. Taklid edeceği merci öncelikle Allah'ın Rasulu (s.a.v.)'dır. Allah'ın Rasulu (s.a.v.)'nun hayatıyla mu'minin hayatı aynileşmeli onun yap dediklerini yapmalı, yapma dediğini yapmamalıdır. Her hareketinin ölçüsünü getirdiği dinden ve Onun (s.a.v.) yaşantısından almalıdır. Taklid de veya benzerlikte başkalarını takip etmek, O'nun (s.a.v.) getirmiş olduğunu beğenmemek ve cahiliyyeye dönmek demektir.

İbni Ömer (r.anhuma)'dan gelen bir rivayette Muhammed (s.a.v.) şöyle buyurmuştur :

"Kendisini bir kavme benzetmeye çalışan kimse, O kavimdendir."

(Ebu Davud(14/106)K.Libas Bab: 4 hadis no: 4031)

Hadisten de anlaşılacağı gibi kim kendini bir kavme benzetmeye çalışırsa o da onun gibi olur. Hadisten çıkan hükümler noktasında düşünüldüğünde mu'minin hayatında İslam dışı her türlü taklidin, adetin, örfün, alışkanlığın çıkması gereklidir.

Netice itibariyle İslam'ın iki bayramı dışında bayramları ve günleri kutlamak insanı dinden çıkaran bir ameldir.Bu amele bilmeden düşenlerin tecdidi iman ile nasuh tevbe edip bir daha bu olayı tekrarlamamaları gereklidir.

Ayrıca müslümanın Bid'at olan unsurlardan sakınması da gereklidir ki imanının kemaletini korusun. Mesela bazıları, çağın getirdiği ya da insanların içinde bulunduğu buhranlardan kurtulma endişesiyle, islamın hakim olmadığı ortamda yaşamının getirmiş olduğu gevşeklik sonucu, kendi elindekileri ve neslini koruma adına İslam'da olmayan yeni işler çıkarmaktadır. İslam cahiliyye bayramlarına karşı olduğu gibi bunlara da karşıdır.

Cumhuriyet Türkiye'si batılılaşma dönemi inkılâplarıyla birlikte Hıristiyan Batının hayat tarzını benimsemişti. Gerçekleştiği köklü değişiklikler

arasında takvim değışikliği de vardı. Bu amaçla 26 Aralık 1923’de (*Aralığın 26’sı dikkate şayandır*) İslami olan Hicri takvim bırakılarak Papa Gregoryen’in hazırlamış olduğu Hristiyan miladi takvimi benimsenmiştir. Hicri Yılbaşı günü de 1 Muharram’dan , Miladi Yılbaşına en yakın tarih olan Mekke'nin Fetih günü (*20 Ramadan 8 = 11 Ocak 630*) tarihini 1 Ocak tarihine alınarak alternatif yılbaşı kutlama bid'ati peydahlandı.

İnkılâpların amaçladığı batı değeri yargılarının ise bu arada “Noel Baba Kùltürü”nün halk arasına zorlamalarla sokularak zamanla meşrulaşması sağlandı. Bu anlayışla yapılan inkılaplar o raddeye varmıştı ki, 1928’de “Devletin Dini: İslam’dır” hükmünü anayasalarından çıkardıklarında o hengamede “din Hristiyanlık olsun” diye teklif getirenler dahi olmuştu. Neyse ki 1938’de laiklik imdada yetiştiğinde Hristiyanlığa sakin bir geçişin yolu da bulunmuştu. Gerçekten de laiklik Türkiye’deki uygulamasıyla devrimciler için iyi bir ara dönem ve atlama taşı pozisyonundadır. Roma imparatoru Konstantin’in noeli bayram olarak kabul ettiği 325. miladi yıldan sonra Hristiyan alemi bu günü gelenekselleştirerek bayram edinmişlerdir. Onlar noelden bir hafta önce özel hazırlıklar yaparlar. Bu günlerde sokaklar, caddeler ve vitrinler çam ağaçlarıyla dolmakta, Noel Baba resimleri her yeri kaplamaktadır. Bu vesileyle kitaplar, dergiler vs. yayınlanmakta, resmi daireler ve okullar süslenmekte, bütün bir halk tatile girmektedir. İnsanlar tebrik ve telgraflarla birbirlerinin yeni yılını kutlamaktadır.

Hristiyanların geleneksel bayramları olan Noel şu anda Türkiye’de de diğer İslam ÷lkelerinde de rağbet duyulmaya, teşvik görmeye başlamıştır. İşin en korkunç yanı ise bu kutlamalara Müslümanların rağbet göstermesi ve İslam’dan uzaklaşma yoluna girmeleridir. Müslümanlar önce Allah’a (cc) verdileri sözü hatırlamalı, Kur’an ve sünnet doğrultusunda kendisine bahşedilen “Müslüman” ismine yaraşır bir şuurda olmalıdır. Müslümanlar için yılbaşı 1 Muharram’dır. 1 Muharram gecesi bizler için yılbaşı gecesi sayılmaktadır. Buradan kaynakla son yıllarda bazı Müslümanlarda 1 Muharram günü yılbaşı kutlama maksadıyla farklı bir gayret içine girdikleri gözlemlenmektedir. Baskı ve gaflete sevk etme yöntemleriyle

yılbaşlarını şaşırın insanların dikkatlerini tekrar Hicri yılbaşına çekilemeye çalışılmaktadır.

Tabi bu unutulmuş değerlerimizi hatırlamak amacıyla yeni yeni (*bidat*) kutlamalar peydahlamaya çalışmamalıyız.

Mesela yılbaşı gecesinde kutlanan "Mekke'nin Fethi" gecesidir. Bu geceyi, insanlar yılbaşını kutlamasınlar da o günlerde Mekke fetih edildi onu hatırlasınlar, bu konuda düzenlenen organizelere gelsinler niyetiyle yapıyor olsalar bile bu Bid'at'tır". Rasulullah'ın ve ashabının yapmadığı bir iştir. Hakeza bunun gibi "Kutlu doğum Haftası" kutlamaları da yukarıda belirtilen gecenin hükmü gibidir!...Bu gibi işler tamamıyla birilerinin aşağılık kompleksinde kaynaklanmaktadır. Allah'ın Rasulu'nu bir bid'at ile değil de, Kur'anın emri olan bir örnekle hayatımıza aktarmamız yerinde olur. Mü'min müslümanların bu tür bid'at olan işlerden sakınmaları vacibdir. Eğer Allah yolunda yapmış olduğumuz farz nafil amellerin boşa gitmesini istemiyorsak!....

Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyuruyor :

"Kim nefsinden veya hevasından bir iş ortaya koyarsa, Allah'ın, Meleklerin ve insanların hepsinin lâneti onun üzerinedir. Onun farz ve nafil (amelleri) kabul olmaz."

(Musnedi ishak b. Rahuve, sh: 173, Hadis no: 395)

Kâfirlere Bayramları Konusunda Karşı Çıkmanın İcma-i Ummet Kaynaklı Gerekçeleri

Bu bayramlara karşı çıkmanın "İcma-i Ummet" kaynaklı bir çok gerekçesi vardır ve başlıcaları şunlardır:

1 - Bu gerekçelerin ilki, daha önce sünnet bölümünde vurguladığımız gibi, halen bir çok müslüman şehirde cizye ödeyerek inanç serbestliğini elinde tutan yahudi, hristiyan ve ateşperestler kendi bayramlarını özgürce kutlamaktadırlar. Öte yandan onların bayramlarında yaptıkları hareketlerin bir çokları için çekiciliğini koruduğu da meydandadır. Buna

rağmen ilk müslümanlar arasında hiç kimsenin bu bayramlara şu veya bu ölçüde katıldığı görülmemiştir. Eğer ümmetin vicdanında bu bayramlara karşı köklü bir nefret ve yasaklık duygusu kökleştirilmeseydi, çoklarının bu törenlere katıldığı görülürdü. Çünkü sürükleyici sebebi (*motifi*) olan bir şeyin önünde eğer bir engel yoksa o şey kesinlikle meydana gelir. Demek ki, bu bayramlara katılmayı önleyen bir engel vardır. Bu engel de dindir. Bundan anlıyoruz ki, din, yani İslâm dini bu bayramlara katılmayı önleyen güçlü bir engeldir ki, bizim de söylemek istediğimiz budur.

2 - Bu delillerin ikincisi, Ömer -*Allah ondan razı olsun*- zamanında ortaya konan Kitaplı dini azınlıkların İslâm diyarında bayram törenlerini gösterişli biçimde kutlayamayacakları hükmü idi. Bilindiği gibi bu hükmün İslâma uygun olduğu hem o günün sahabileri ve hem de daha sonra gelen fıkıh alimleri tarafından onaylanmıştı. Müslümanlar kâfir ve müşriklerin bayramlarını gösterişli biçimde kutlayamayacakları konusunda görüş birliğine vardıklarına göre bizzat müslümanların bu bayramlara katılması nasıl söz konusu olabilir? Bu bayramlardaki hareketleri müslümanların açıktan işlemeleri, kâfirlerin yapmalarından daha ağır bir günah olmaz mı? Çünkü bizim kâfirleri bu bayramları açıkça kutlamaktan alıkoyuşumuzun sebebi, bunların taşıdıkları fesat niteliğidir. Bu nitelik ya bu törenlerin doğrudan doğruya günah olan bir eylem veya günahın sembolü oluşlarından ileri gelir. Bu iki ihtimalin hangisi gerçek olursa olsun, müslümana hem doğrudan doğruya günah işlemek ve hem de günahı sembolize eden davranışları yapmak yasaktır. Eğer bir müslümanın bu bayramlara katılmasının kâfirleri yüreklendirmekten başka hiç bir sakıncası olmasaydı, sırf bu sakınca bu törenlere katılmanın yasaklığını belirten yeterli bir gerekçe olurdu. Oysa bu işin daha bir çok kötülükleri vardır ki, inşaallah başlıcalarına ileride değineceğiz.

3 - Bu delillerin üçüncüsü Ömer'in -*Allah ondan razı olsun*- **Ebu Şeyh İsfahanî** tarafından **Ata b. Dinar**'a dayandırılarak nakledilen “[Acem dilini konuşmaktan ve müşriklerin bayram günlerinde onların mabedlerine gitmekten sakınınız](#)” şeklindeki uyarıdır.

(*Kenz El-Ummal*, c. 3, sf: 886, *Hadis No: 9034; Beyhakî, Sünen, El-Kûbra*, c. 9. sf: 234, *Bab: Zimmilerin arasına katılmanın keraheti*.)

(Ata b. Dinar El-Hezelî Ebu El-Zeyat El-Mısırî, altıncı kuşak ravilerdendir, İbn Hacer onun hakkında: “Doğru sözlüdür, ancak Said b. Cubeyr’den olan rivayetleri dinleyerek değil, ezberedir.” der. Buhari, Ebu Davud ve Tirmizi ondan hadis tahric ettiler. H. 126’da vefat etti. Takrib El-Tehzib, c. 2, s. 21, Biy. No: 188.)

Ömer'in bu sözleri, Beyhakî'de yer aldıklarına ve Sufyan-ı Sevri tarafından Ata b. Dinar'a dayandırılarak nakledildiklerine göre daha ağır anlamli olarak şöyledir:

“Sakin acem dilini öğrenmeyiniz ve müşriklerin bayram günlerinde onların mabedlerine gitmeyiniz. Çünkü o gün onların üzerine Allah'ın azabı iner.” (Beyhâki, Sunen El-Kubra, c. 9, sf: 234; Abdurrazzak El-Musannef, c. 1, sf: 411, Hadis No: 1609)

Öte yandan yine Sufyan-i Sevrî'nin, Ebu Velid'e dayandırarak belirttiğine göre bu konuda Abdullah b. Ömer -Allah ondan rady olsun- şunları söylüyor: “Kim acem diyarında ev-bark edinerek yerleşir, onların Nevruz ve Mihrican gibi bayramlarını benimser, onlara özenir ve ölünceye kadar böyle kalırsa Kıyamet günü onlarla birlikte haşrolur.

(Beyhâki, Sunen El-Kubra, c. 9, sf: 234.)

Buhari'nin bildirdiğine göre . Ömer'in -Allah ondan razı olsun- bu konudaki bir başka ve daha ağır bir sözü şöyledir:

“Allah'ın düşmanlarının bayram törenlerinden uzak durunuz.”

Bu arada bir gün Ali'ye -Allah yüzünü ak etsin- acemlerin Nevruz bayramını hatırlatan bir sembol getirdiler.

Ali: “Bu nedir?” diye sordu. Kendisine:

“Bu Nevruz gününün sembolüdür” diye cevap verilince bu sözlere:

“Her gününüzü Nevruz sayınız, (O güne özel bir önem vermeyiniz)” diye karşılık vermiştir.

Ali'nin bu sözlerini nakleden Usame: Onun Nevruz kelimesini belirli bir isim olarak değil, belirsiz bir isim şeklinde ifade etmesindeki inceliğe dikkat çekmektedir.

Beyhakî'ye göre Ali'nin bu üslubu, herhangi bir günü şeriatın belirlemediği bir olaya bağlamaktan hoşlanmadığını belirtir.

(Beyhâki, Sunen El-Kubra, c. 9, sf: 235)

Görüldüğü gibi, Ömer -Allah ondan radı olsun- müslümanlara acem dilini öğrenib konuşmayı ve onların bayram günlerinde sırf mâbedlerine gitmeyi yasaklıyor. Böyle olunca onların bayramlarındaki bazı adetlerine özenmek veya onların dinlerinin gereği sayarak yaptıkları bir hareketi işlemek nice olur?

Acaba onların adetlerini taklid etmek, dillerini öğrenib konuşmaktan daha büyük bir günah değil mi?

Acaba onların bazı bayramlık davranışlarına özenmek, o günlerde sırf onların mabedlerine girmekten daha sakıncalı bir hareket olmaz mı?

Onlara bayram günlerinde yaptıkları günahlardan dolayı Allah'ın gazabı indiğine göre bu hareketlerin tümünde veya bir kısmında onlara katılanlar, acaba aynı akıbeti uğrama tehlikesi ile karşı karşıya kalmazlar mı?

Yukarda okuduğumuz gibi, Abdullah b. Ömer -Allah ondan razı olsun- de açık bir dille:

“Acem diyarında ev-bark edinerek yerleşenlerin, onların Nevruz ve Mihrican gibi bayramlarını benimseyenlerin ve ölünceye kadar onlara özenmeye çalışanların Kıyamet günü onlarla birlikte haşrolacaklarını” belirtiyor.

Bu sözlerinden anlaşıldığına göre Abdullah b. Ömer belirttiği şekilde acemlere özenenleri, ya bu taklitçiliklerinden dolayı kâfir sayıyor veya bu tutumu cehennemlik olmayı hak eden büyük günahlardan kabul ediyor. Eğer bu sözler ilk ihtimale yorulacak olursa o zaman bu alan kısmen acemlere özenmek “günah” olur. Çünkü bu kısmî davranış belirlenen akıbeti hakketmede etkili olmasaydı, onu bu akıbeti gerektiren davranış bütününe bir parçası saymak yersiz olurdu. Zira insan mubah davranışlar yüzünden cezaya çarptırılmaz. Bu arada kınanan bütünde yer alan münferit hareketler sadece o bütün içinde bulundukları takdirde kötüdürler diye bir şey yoktur. Tersine kötü olduğu belirtilen bütün parçaları da ayrı ayrı kötüdürler.

Doğrusunu Allah bilir ya, Abdullah b. Ömer'in “Acem diyarında ev-bark edinip oralara yerleşmek”ten söz etmesinin sebebi şu olsa gerek. Çünkü onun yaşadığı günlerde müslüman olmayan azınlıkların İslâm diyarında

açıktan açığa bayram şenlikleri düzenlemeleri yasaklandığı için hiç bir müslümanın İslâm diyarında acem bayramlarına özenmesi söz konusu değildi, böyle bir şey ancak acemlerin ülkelerinde oturanlar için mümkündü.

Öte yandan Ali, acemlerin bayramlarındaki davranışlarına katılmak şöyle dursun, onların bayramlarına takmış oldukları ismi bile onaylamaktan kaçınmıştır, İşte Ahmed b. Hanbel de bu konudaki tutumun Ali ile Ömer'in (*r.anhuma*) yukarıdaki sözlerinin anlamına dayandırarak belirlemiş ve bu görüşünü arkadaşlarına açıklamıştır.

Hatırlanacağı üzere İmam-ı Ahmed'in arkadaşlarından biri olan Kadı Ebu Yala'nın hocasına dayanarak müslüman olmayanların bayram törenlerine katılmamak gerektiğini belirttiğini nakletmiştik. Onun diğer bir arkadaşı olan ve **“İbn-i Bağdadî”** lâkabı ile anılan **İmam Ebu Hasan Amidî** de **“Umdet-ul Hazin ve Kifayet-ul Musafiri”** adlı eserinde bu konuda şunları söylüyor:

“Yahudi ve hristiyanların bayram törenlerine katılmak caiz değildir. Ahmed-i Hanbelî bunun böyle olduğunu belirtiyor ve bu görüşünü - ... **ve onlar ki, eğriliklere şahid olmazlar**- ayetine dayandırıyor. Ayette geçen - **eğrilikler**- deyiminin kâfirlerin bayramları ve geleneksel törenleri demek olduğunu söylüyor. Bayram günleri kurdukları pazarlara gelince bu pazarlara katılıp alış-veriş yapabilir.

Ahmed-i Hanbelî bunu da belirtiyor ve şöyle diyor:

-Müslümanlara yasak olan şey, onların bayramlarında kilise ve mabetlerine girmektir. Pazarda satılan yiyecek maddelerinden satın almanın hiç bir sakıncası yoktur. Her ne kadar bu yiyecek maddelerini satın almakla onların bayramını sayıp takdir etme kasdı taşımış olsa bile bu alış-veriş sakıncasızdır.-”

Yine **Ahmed-i Hanbelî**'nin öğrencilerinden biri olan **Hilâl, “camî”** adlı eserinde bu konuda şunları yazıyor;

“Konumuz, müslümanların müşrik bayramlarına katılmalarının mekruh oluşu hakkındadır. Bu konuda Muherma diyor ki -Bir defasında Ahmed-i Hanbelî'ye Şam'da Tur Yabur Deyr Eyub gibi yerlerde kutlanan bu bayramlara katılmak hakkında ne düşündüğünü sordum. Müslümanlar bu

törenlere katılarak bu münasebetle kurulan çarşılardan koyun, sığır, un, buğday, arpa gibi besin maddeleri alıyorlar, yalnız alış-veriş maksadı ile bu çarşıları çıkıyorlar, yoksa onların mabedlerine girmiyorlar bu konuda ne dersin, dedim. Bana -*Müşriklerin mabedlerine girmez de sadece pazarlara katılırlarsa bunun sakıncası yoktur-* dedi.”

Görüldüğü gibi, **Ahmed-i Hanbelî**, müşriklerin mabedlerine girmemek şartı ile bu bayramlarda kurulacak pazarlara katılmayı serbest bırakıyor. Demek ki, bu törenlerde müşriklerin mâbedlerine girmeyi yasak sayıyor. Nitekim yukarıdaki satırların yazarı olan **Hilâl** da **İmam-ı Ahmed**'in bu sözlerinden, onun müslümanların müşrik bayramlarına katılmalarını menettiği sonucunu çıkarıyor. **Ahmed-i Hanbelî**, bu görüşünü Ömer'in yukarıda söz konusu ettiğimiz “**müşriklerin kilise ve mabedlerine girmeyi yasaklayan**” sözlerinin aynı anlama gelen bir benzerine dayandırıyor. Bilindiği gibi Ömer'in o sözleri müslümanları “**müşriklerin yaptıkları gibi yapmamaları**” hususunda uyarıcı nitelikteydi.

Acemce konuşmak ve yılın aylarına farsça isimler verme meselesine gelince:

Ebu Muhammed Kirmanî bu konuda şunları yazıyor:

“Konumuz yılın aylarını farsça isimleri ile söylemek hakkındadır. Bir defasında İmam-ı Ahmed'e '*Farslılar haftanın günleri ile yılın aylarını bizim manâlarını anlamadığımız isimlerle anıyorlar, bu konuda ne dersin?*' diye sordum.

Bana bunu ağır şekilde mekruh saydığını belirtti ve **Mucahid**'in de Farsça ay isimleri kullanarak “**Azermah**” veya “**Deymah**” demeyi mekruh gördüğünü nakletti. Kendisine ismi farsça olan birini bu isimle çağırmanın yerinde olup olmadığını sordum, bunu da mekruh saydığını söyledikten sonra sözlerine şöyle devam etti -Bir defasında İshak'a, '*kitab tarihlerinin “Azermah, Deymah” gibi farsça ay isimleri kullanılarak atılıp atılamayacağını*' sordum.

Bana eğer bu isimler arasında çirkin anlamlı olanı yoksa bunun sakıncalı olmadığını söyledi.

İbn-i Mubârak, Cenab-ı Allah (c.c.) kasdedilerek “**Ized**” adına yemin

edilmesini mekruh saydı ve bunun gerekçesini açıklarken “**Bu ismin bir puta izafe edilib edilmediğinden emin değilim**” dedi. Diğer farsça Allah isimleri ve hatta bu tip eski arabca isimler de böyledir. Yani putlarla ilgili olan isimler.”

Ahmed İbn Hanbelî'nin bu tip yabancı kaynaklı isimlerin kullanılmasını mekruh sayması iki gerekçeye dayanır.

Birincisi, manası bilinmeyen bir isim, İslâmca haram olan bir anlama gelebilir. O halde müslüman anlamını bilmediği yabancı kaynaklı bir ismi kullanmamalıdır. Bu yüzden farsça, ıbranice ve süryanice gibi yabancı dillerle dua etmek mekruhtur, çünkü söylenecek sözler arasında anlamı caiz olmayan sözler bulunabilir. Yukarıdaki belgede görüldüğü gibi, bu konuda İshak bu gerekçeyi göz önünde tutuyor. Hemen belirtelim ki, eğer kullanılan yabancı kaynaklı kelimenin anlamının mekruh olduğu biliniyorsa, bu kelimeyi kullanmanın mekruh olduğu kuşkusuzdur. Fakat kelimeyi kullanan kimse kullandığı kelimenin anlamını bilmediği takdirde **Ahmed-i Hanbelî**, bu kelimeyi kullanmayı mekruh sayarken **İshak**'ın sözleri bunu mekruh görmediği izlenimini bırakıyor. Gerekçelerin **ikincisi ise** yabancı kelimeler kullanan kimsenin git gide arabca dışında bir dille konuşma alışkanlığı edinmesi sakıncasıdır. Çünkü arabca İslam dininin ve müslümanların sembolüdür. Ummetleri diğer ümmetlerden ayıran en önemli özellik onların dilleridir. Bu yüzden ki, çoğu fıkıh alimleri, belki de çoğunluğu namaz kılarken ve zikrederken yapılan duaların arapçadan başka bir dille okunmasını doğru saymamışlardır.

İktidau's Sıratı_Mustakim – Şeyhu'l İslam ibn Teymiyye : 4. bölüm

MÜSLÜMAN KAFİRLERİN TÖRENLERİNE KATILAMAZ

Müslüman bir devlet, maslahat gereği bazı kafir devletlerle barış anlaşması yapabilir. Fakat Müslüman devletin her hangi bir temsilcisi , sebep ne olursa olsun barış anlaşması yapılan kafir devletlerin küfür olan törenlerine katılamaz. Çünkü bir Müslüman böyle bir törene katıldığında o kafirlerin küfrünü kabul etmiş sayılır ki bu apaçık bir küfürdür.Kafir devletler,

Ülkelerini ziyaretine gelen kimselerden, kendilerine saygı ifade eden birtakım ameller yapmalarını isteyebilirler.

Mesela ; devletlerinin kurtarıcısı olarak gördükleri kimselerin mezarlarını , mozalelerini ziyaret ettirip onun için fatiha okutturabilir veya onun mezarına elenk koydurarak saygı duruşunda bulunulmasını isteyerek “Tİ” sesiyle başlayıp Tİ sesiyle biten , rukusuz , secdesiz namaz kıldırarak ibadet ettirebilirler.

Kafirlerin putlarına saygı ifade eden her türlü hareket küfürdür. Kafir devletin kurtarıcısı olarak görülen kişiler için saygı duruşunda bulunmak veya mezarlarına bir şeyler takdim etmek ; Ebu Cehil’ e, Firavun’a , puta secde etmek veya onlar için kurban kesmek gibi küfür olan bir ameldir.Bu yüzden bir müminin mutlak manada elfaz-ı küfr (*küfür sözler–dinden çıkaran kelimeler*), ve efal-i küfr(*küfür ameller- insanı dinden çıkaran ameller , hareketler*) bilmesi ,anlaması gerekir. Bunun gibi kafir devletin (*Dar’ul- harb*) simgesi olan bayrağa karşı saygı duruşunda bulunmak da küfürdür . Bütün bunları Müslüman bir şahıs yapamayacağı gibi , Müslüman devletin temsilcisi de yapamaz.

Müslüman bir şahıs , ikrah-ı mulci (*zorlayıcı baskı*) dışında her ne sebeble olursa olsun bunlardan birini yaparsa kafir olur. Müslüman bir devlet için ise ikrah söz konusu değildir. İkraha, devletler için değil ancak fertler için söz konusu olur. Müslüman devletin temsilcisi bunlardan birini yaparsa söz konusu bu devlet o kimsenin kendisini temsil etmediğini söylemedikçe, kendi sınırları içinde Allah’ın hükümlerini uygulasa bile kafir olur.

şayet Müslüman devletin temsilcisi kendisine ikrah-ı mulci derecesinde bir baskı yapıldığı için bunlardan birini yapacak olsa bile, o zaman bu devletin Müslüman kalabilmesi için, yine o temsilcinin kendisini temsil etmediğini bildirmesi gerekir.

Rasulullah (s.a.v.)in kafirlere tebliğ için gönderdiği elçileri , kafir devletlerin küfür olan hiçbir törenine katılmamış , onların saygı duyup taptıkları nesnelere saygıyı ifade eden hiçbir söz veya harekette bulunmamış ve onların küfür olan adetlerine uymamışlardır. İşte Rasulullah (s.a.v.)’in Habeş kralı Necaşi’ye gönderdiği elçisi **Amr b. Umeyye** ! O Habeş ülkesine

gittiğinde, insanların, **Necaşi'**nin huzuruna küçük bir kapıdan eğilerek girdiklerini gördü . Kapıya geldiğinde , hemen oradan geri döndü. Bir rivayete göre de kapıdan eğilerek değil, geri geri girdi. Amr b. Umeyye , bir insanın yanına secde eder gibi eğilerek girmenin küfür olduğunu bildiği için böyle yapmıştı. Müslümanların böyle konularda çok hassas olmaları ve kafirlerin oyunlarına gelmemeleri gerekir. Çünkü bir Müslüman için Allah'tan başkasına tapmak, ateşe girmekten daha ağırdır .

Kafir bir devletin putlarına, maslahat gereği laf atılmayabilir veya imkan olmadığı için onları ortadan kaldırmaya teşebbüs edilmeyebilir . Fakat onlara saygı göstermek veya bir şey takdim etmek ya da övmek, Allah'tan başka bir varlığa ibadet etmek manasına gelir ki, bu açık bir küfürdür . Müslümanların, merhale gereği veya güçleri yetmediği için kafirlerin putlarına laf atmamaları veya onları yıkmamaları caizdir. Fakat, ne merhale icabı, ne müttefiklerini kızdırmama amacıyla , ne de bunların dışında herhangi bir sebeple , onların put olduklarını ve onlara tapanların kafir veya müşrik olduklarını gizlemeleri katiyen caiz değildir.

Rasulullah (s.a.v.) , Kurayş'le Hudeybiye'de barış anlaşması yaptıktan sonra , ertesi sene kaza umresi için Mekke'ye gittiğinde , Ka'be 'nin içinde ve etrafında pek çok put vardı. Rasulullah (s.a.v.), o putlara dokunmadan umresini yaptı. Fakat o putlara hiçbir şekilde saygı ifade edecek bir davranışta veya takdimde, tazimde bulunmadı. Aynı şekilde, o putlara tapmanın caiz olduğunu veya onlara ibadet edenlerin kafir olmadıklarını söylemediği gibi, o putlara ibadet edenlere de Müslüman muamelesi yapmadı . Müslümanlar böyle küfür amelleri yapmadıkları için , müşrikler barış anlaşmasını bozmaya kalksındılar bile , ne Rasulullah (s.a.v.) , ne de diğer Müslümanlar böyle bir şey yapacak değillerdi. Çünkü bunlar , putları kabul veya onlara ibadet etmek kapsamına giren hareketlerdir .

Tarık b. Şihab (r.anh) Rasulullah (s.a.v.) in şöyle buyurduğunu rivayet ediyor :

“Bir sinek yüzünden adamın biri cennete , diğeri de cehenneme girdi

“ dedi.

Sahabeler : **“Bu nasıl oldu ey Allah’ın Rasulu ?”** dediler.

Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu : **“İkisi beraber bir şehre uğradılar. Bu şehir halkının oradan her geçeninin mutlaka kurban takdim etmesi gereken bir putu vardı.**

Birine ; “Bir kurban takdim et” dediler .

O ‘ da ; “Takdim edecek hiç bir şeyim yok ki “ dedi.

Onlar da ; “Hiç değilse bir sinek takdim et” dediler.

O da bir sinek takdim etti, yolunu serbest bıraktılar. Allah (c.c) o kişiyi bu amelinden dolayı cehenneme soktu.

Diğerine ; “Sen de takdim et” dediler.

O : “Allah’tan başka hiç bir varlığa sinek dahi takdim etmem “ dedi.

Bunun üzerine boynunu vurdular. O adam da bu amelinden dolayı cennete girdi “

(Ahmed b. Hanbel, Kitab’uz Zuhd, s. 15 -hadisi, zayıf)

(Hadisin zayıf olduğunu gösteren iki sebep vardır:

Birincisi: Alimler, hadisi rivayet eden Tarık b. Şihab’ın, hadisi Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’den duymadığına dair ittifak etmiş, fakat onun sahabelerden olup olmadığı konusunda ihtilaf etmişler.

Alimlerin çoğuna göre sahabelerdendir. Eğer sahabi olduğunu kabul edersek hadisi Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’den duymamış olması rivayetin sahih olmadığını göstermez. Çünkü sahabelerden rivayet edilen mürsel hadis, delildir ve huccettir. Eğer sahabelerden değilse bu demektir ki bu rivayet sahabi olmayan bir kişinin rivayet ettiğiidir. Böyle olursa bu zayıf türlerindendir.

İkincisi: Hadis A’miş’ten rivayet edilmiştir. Ameş ise mudellislerden (hadis rivayet ederken hata yapan kişilerden)dir. Bu da hadisin zayıf olduğunu gösteren şeylerdendir.

Ayrıca imam Ahmed bu hadisi Tarık’tan, o da Selman’dan mevkuf olarak rivayet etmiştir. Aynı şekilde Ebu Naim ve İbn Ebi Şeybe böyle rivayet etmişlerdir.

Selman’ın kendi sözünden rivayet ettiğine göre Beni israil’den aldığına dair bir ihtimal söz konusudur.)

Fakat maslahat icabı laf atılmayan veya dokunulmayan bu putlar , güç

yetirildiğinde veya o belde ele geçirildiğinde hemen yerle bir edilmelidir. Nitekim , Mekke'yi feth ettiği zaman Rasulullah (s.a.v.)'in ilk işi , Ka'be'deki bütün putları kırmak olmuştur. Müslüman devlet , kafirlerin küfür törenlerine katılmayacağı , putlarını yüceltemeyeceği gibi, barış anlaşması yapmış olsa bile , İslam şeriatını tatbik etmeyen ülkelerin küfür diyarı olduklarını bildiren İslam'ın açık hükmünü hiçbir şekilde gizleyemez. Çünkü böyle bir hareket İslam akidesinden tavizdir. Böyle bir ülke, kendi içinde şeraiti tatbik etse bile küfür devleti olur .

Kafirleri Ziyaret ve Onları Tebrik Etmek

İmam Buharı, Cenaze bahsinde, Enes (r.anh)'den rivayette bulunuyor. Enes (r.anh) demiştir ki: "Yahudi bir çocuk vardı, bu çocuk Peygamber (s.a.v.)'e hizmet ediyordu. Hastalandı, Peygamber (s.a.v.) kendisini ziyarete gitti, başucunda oturdu ve ona dedi ki:

"**Gel, müslüman ol**". Çocuk, dönüp babasına baktı, çünkü babasının yanında idi.

Bu*nun üzerine babası dedi ki: "**Ebu'l-Kasım'a (Muhammed'e) itaat et**. O da müslüman oldu."

Peygamber (s.a.v.) oradan çıkıp gittiğinde şöyle di*yordu:

"**Onu cehennem ateşinden kurtaran Allah'a hamdolsun.**"

(Buharî, 3/219 H. 1356)

Yine bir başka rivayet Ebu Talib ile ilgilidir. Ebu Talib ölüm döşeğın*de iken, Peygamber (s.a.v.) kendisini ziyaret eder ve, ona İslâmı sunar." *(Buharî, Cenaiz, Hadis no: 1360)*

İbn Battal diyor ki: "Eğer bunların ziyaret edilmelerinde, İslama gir*meleri umudu varsa, ziyaret meşrudur. Şayet böyle bir durum yoksa, ge*rekmez." *(Fethu'1-Barî, 10/119)*

İbn Hacer ise der ki: Benim kanaatim odur ki, bu ziyaret meselesi maksatlara göre değişir. Bazan olur ki, gayri müslimi ziyaret etmenin bir başka yaran ve maslahatı olabilir." *(Fethu'1-Barî, 10/119)*

Ancak gayri müslimlere ait küfür şiarları ve alâmetleri ile ilgili olarak

kendilerini tebrik etmek, kutlamak haramdır. Hem de bu haramlık ittifak iledir. Meselâ bunları bayramları sebebiyle tebrik etmek gibi. Bir misal olarak adam diyor ki:

"Bayramın kutlu olsun, veya seni bayram dolayısıyla tebrik ederim."

İşte böyle söylemek, söyleyen kimseyi küfre sokmasa da, bu da işlenen haramlar türündendir.

Bu tıpkı şuna benzer:

Haça secde eden kimseyi yaptığı secdeden ötürü kutlamak gibi. Hatta belki bu kimsenin onu tebrik etmesi bundan da büyük bir günah olabilir. Adamı içki içtiğinden ötürü tebrik etmekten öteye Allah'ın gazabını çeken bir hal olmuş olur. Adam öldürmek, haram olan zina fiilini işlemek ve benzeri şeylerden de ağır bir günah olmuş olur, Allah'ın gazabını çeker. Çoğu kimse, dinde bu gibi şeylerin yapılmasının bir önemi olmadığını düşünebilir. Yaptığı işin kötü ve çirkin bir iş olduğunu da bilmeyebilir. Kim bir kulu bir masiyetinden, bid'atmdan ve küfründen ötürü tebrik eder veya kutlarsa, bu kimse sınırı aşmış, Allah'ın lanetini ve gazabını üzerine çekmiş olur.

Nitekim gerçek takva sahibi kimseler, bunlardan ilim ehli olan zatlar, zalimlerin belli makamlara gelmeleri halinde, onların bu görevleri sebebiyle tebrik etmiyorlar, kutlamıyorlar. Aynı zamanda cahil ve makama ehil olmayan kimselerin kaza (*yargı*) makamına getirilmelerini, öğretim görevlisi vazifesinin verilmesini, fetva makamına getirilmesini gördüklerinde bunları kutlamıyorlar, tebrikte bulunmuyorlar. Çünkü onların hepsi Allah nezdinde düşük oldukları için, kendileri yüzünden gelebilecek bir gazabdan çekiniyorlar. Ancak bir kimsenin şerrinden ve kötülüğünden emin olabilmek için ona giderse, bundan dolayı hiçbir şey söylemeyip sadece ona hayır söyler, muvaffakiyeti ve doğru olabilmesi için, düzelebilmeleri için onlara dua ederse, bunda herhangi bir sakınca yoktur. *[İbn Kayyım, "Ahkamu Ehli'z-Zimme", 1/205-206]*

Bu konuya ayrıca şu hususlar da girer:

İslâma aykırı davrananlara tazimde bulunmak, onlara 'efendim, beyim, paşam' gibi ifadelerle saygı göstermek kesinlikle haramdır.

Nitekim merfu olan bir hadislerinde Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmuşlardır:

"Munafık olan kimseyi "Efendim, beyim, paşam" diye çağırmayın. Şayet o kimse bey ve paşa yapılacak olursa, siz bu durumda aziz ve celil olan Rabbınızın gazabını çekmiş olursunuz."

(Ebû Davud, Sunen, Edeb, H, 4977; Mişkatu'l-Mesabîh, 3/1349, H. 4780. Elbanî, hadis in isnadı sahihtir, demiştir)

**Yılbaşında kutlamışlardı ama
MEKKE'NİN FETHİNİ DE
YANLIŞ BİLİYORLARMIŞ**

22- KAFİRLERE BENZEMEK HARAMDIR

Abdullah b. Ömer'den (r.anh) rivayet edildiğine göre Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Kim kendini bir kavme benzetirse, o da onlardandır."

(Ahmed: 2/50-92, 7/142, Ebu Davud Libas: 4031)

İbni Ebu Şeybe Said b. Cebele *(Ahmed b. Hanbel'in Musned'inde Ebu Munîb el-Curaşî kanalıyla Abdullah b. Ömer'den rivâyet edildi)* vasıtasıyla Rasulullah'tan (s.a.v.) tamamını şöyle rivayet ediyor:

"Kıyamete yakın, eşi ve ortağı olmayan Allah'a ibadet edilinceye kadar kılıçla gönderildim. Rızkım, mızrağımın gölgesinde kılındı. Bana, emrime karşı gelenlerin zelil ve aşağılanması verildi. Kim kendisini bir kavme benzetirse o da onlardandır."

(Buhari, K. el-Cihad, bab: 87; Ahmed b. Hanbel, Musned, c. 2, s. 50, 92)

Şeyhu'l islam İbni Teymiyye, bu hadisin isnadının sahih olduğunu belirtmiştir. Bu hadis onlara benzemeyi haram kılmaktadır. Kendisini görünüş olarak kafir ve müşriklere benzetenler, haram işlemiş olmakla birlikte, zahiri anlamda kafir de olmuşlardır.

Çünkü yüce Allah şöyle buyurmuştur:

"...**Sizden kim onları dost edinirse, oda onlardandır...**" (Maide: 51)

Abdullah b. Amr demiştir ki:

"**Kim müşriklere ait bir toprakta bulunur (bina yapar), onların nevruzlarına (yılbaşlarına) katılır, onların bayramlarını (festival ve galalarını) kutlar ve ölünceye kadar onlarla birlikte bulunursa, Kıyamet Gününde onlarla birlikte haşrolunur.**" (Beyhaki, Sunenu'l-Kubra: 9/234.)

Aişe'den (r.anha) rivayet edildiğine göre, Rasulullah (s.a.v.), namaz kılarken elleri böğürlerine koymayı mekruh sayarak:

"**Yahudilere benzemeyin.**" buyurmuştur."

(Buhari el-Amel fi's-Salat: 17, Muslim Mevarid: 47, Ebu Davud Salat: 172, Tirmizi Salat: 164, Nesai iftitah: 12, Darimi Salat: 138, Ahmed: 2/232-290-295-331-339)

Ömer b. Hattab (r.anh) şöyle dedi:

"**Acemlerin rumuzlu sözlerini öğrenmeyin. Bayramlarında müşriklerle birlikte kiliselerine girmeyin. Çünkü Allah'ın gazabı onların üzerine iner.**" (Beyhaki 'Sunenu'l-Kubra: 9/234; Abdurrazzak, Musannef: 1609)

Abdullah b. Amr dedi ki:

"**Kim Acemlerin ülkesinde kalırda, onların yeni yıllarını ve mihricanlarını (bayram, festival ve galalarını) kutlayarak (bu şekilde) onlara benzer ve bu hal üzereyken ölürse, Kıyamet Gününde onlarla birlikte haşrolunur.**"

Dikkat edilirse Ömer (r.anh), Acemlerin bazı sözlerini öğrenmeyi ve bayramlarında kiliselerine girmeyi yasaklamıştır. Bu durumda kafir ve müşriklerin dinlerinden kaynaklanan bir takım şeyleri yapanlara ne hüküm

verilmelidir?

Onların fiillerini yaparak onlara uyum sağlamak daha büyük bir tehlike değil midir?

Onların bayramlarına ve bir takım festivallerine katılmak ve onlar gibi hareket etmek, bayramlarına sadece seyretmek için gidenlerin durumundan daha büyük bir tehlike değil midir?

Madem ki işledikleri ameller sebebiyle bayramlarında onlara Allah'ın (c.c.) gazabı iniyor, amellerinin tamamında ya da bir kısmında onlara katılmak, onlarla birlikte olmak, kendini bizzat cezanın içine atmak değil midir?

Abdullah b. Amr şöyle diyor:

"Kim, müşrik ve kafirlerin ülkelerinde kalır, yılbaşlarına, bayramlarına, festival ve galalarına katılır ve onlara benzeyerek ölürse, onlarla birlikte haşrolunur."

Bütün bu hususlar; o kimsenin kafir olduğunu, kişiyi Cehenneme götüren büyük günahlardan birini işlediğini gösterir. Lafzın zahirinden anlaşılan manaya göre, onlarla birlikte hareket, kimi durumlarda günahtır. Çünkü mubah olan birşey için cezalandırma söz konusu değildir.

Ömer (r.anh) şöyle demiştir:

"Cahiliye ehli (hacda) güneş doğuncaya dek toplanma yerinden gitmezlerdi. Rasulullah (s.a.v.) ise güneşin doğmasından önce oradan ayrılır ve şöyle derdi:

"Bizim yolumuz müşriklerin yolundan ayrıdır."

(İbni Kesir Tefsir Bakara: 2/199 ayeti, Suyuti ed-Durru'l-Mensur: 1/266-267, Beyhaki, Sunenu'l- Kubra: 5/125)

Müşrikler güneş batmadan önce Arafat'tan ayrılırlardı. Rasulullah da (s.a.v.) onlara muhalefet etmek için güneş battıktan sonra oradan ayrılırdı.

Abdullah b. Amr diyor ki:

"Rasulullah (s.a.v.) benim üzerimde boyanmış iki elbise gördü ve şöyle

buyurdu: "**Doğrusu bunlar kafirlerin giysilerindendir. Onları giyme.**"
(Müslim, Libas: 29-31, Ebu Davud, Libas: 8, Nesai, Zinet: 43)

Rasulullah (s.a.v.), kafirlere ait kıyafetlerin giyilmesini yasaklamıştır.

Ömer de (r.anh), Utbe b. Ferkad'a gönderdiği mektupta:
"**Müşriklere ait giysi giymekten seni menediyorum.**" diye yazmıştır.
(Buhari, Libas: 25, Muslim, Libas: 11, 21, Ahmed: 1/16,43, Camiu'l-Usul: 8343.)

Hilal, Muhammed b. Sirin'den şöyle rivayet etmiştir:
Huzeyfe bir eve geldi ve orada yabancılara ait bir giysi gördü.
Hemen oradan dışarı çıkarak şöyle dedi: "**Kim kendini bir kavme benzetirse, o da onlardandır.**"

Ali b. Ebu Salih es-Sevvak diyor ki:
"Biz bir ziyarette iken Ahmed b. Hanbel çıkageldi. İçeri girdiğinde, üzerinde gümüş bulunan bir sandalye gördü. Hemen gerisin geri çıktı. Peşinden ev sahibi yetişti, imam elini onun yüzüne karşı silkeleyerek şöyle dedi: "**Mecusilerin kıyafeti ha? Ateşe tapanların kıyafeti ha?**"

Kays b. Ebu Hazım'dan rivayete göre:
"Ebu Bekir, Ahmus'tan Zeyneb adındaki bir kadının yanına gitti. Kadının konuşmadığını görünce: "**Bu kadın niye konuşmuyor?**" diye sordu.

Dediler ki: "**Bu kadın konuşmadan haccetmek istiyor.**"
Ebu Bekir (r.anh), kendisine: "**Konuş! Çünkü böyle bir davranış helal değildir. Bu, cahiliye döneminin adetidir.**" dedi.

Kadın, Ebu Bekir'e (r.anh): "**Sen kimsin?**" diye sordu.

Ebu Bekir de (r.anh): "**Muhacirlerden biriyim**" dedi.

Kadın: "**Hangi muhacirlerden?**" diye sordu.

O da: "**Kurayş'ten**" dedi.

Kadın: "**Hangi Kurayş'ten?**" diye sorunca,

Ebu Bekir (r.anh): "**Amma da çok sordun ha!**" dedi ve:

"**Ben, Ebu Bekir'im**" diye ekledi.

Kadın: "**Allah'ın cahiliye sisteminden sonra bize gönderdiği bu salih din üzerinde kalmamız neye bağlıdır?**" dedi.

Ebu Bekir (r.anh): "**Sizin kalıcılığınız, sizi idare eden imamlarınız (liderleriniz ve devlet adamlarınız) doğru yolda oldukları sürecedir.**" dedi. Kadın: "**İmamlar da kimdir?**" dedi.

Ebu Bekir (r.anh): "**Sizin kavminizin liderleri ve önde gelenleri yok mu, onlar sizlere emir verince, onlara itaat ediyorsunuz değil mi?**" dedi.

Kadın: "**Evet, öyledir.**" dedi.

Ebu Bekir (r.anh): "**İşte halkı idare eden bu kimseler.**" cevabını verdi."
(Buhari Meftakıbu'l-Ensar: 26; Darimi Mukaddime: 23.)

Ebu Bekir (r.anh), hac sırasında mutlak suskunluğun helal olmadığını ve bunun cahiliye adetlerinden olduğunu haber vermiştir. Böylece kadının yaptığı işin yanlışlığını, ve kötülüğünü dile getirmiş, verdiği hükmün hemen ardından bunun sebebini, de açıklamıştır. Bu amelin mutlak olarak yasaklanması cahiliye adetlerinden olması sebebiyledir.

Ömer b. Hattab (r.anh) Fars beldelerinde yaşamakta olan müslümanlara yazdığı genelgesinde onları:

"**Sizi, müşriklere ait kıyafetler giymekten menederim.**" diye uyarmıştır.

Ömer'in (r.anh) bu yasaklaması içine, müşrik ve kafirlere ait her türlü kıyafet ve moda girmektedir. Çünkü Utbe b. Ferkad'a (r.anh) yazdığı mektubunda şöyle diyordu:

"**Sizi aşırı nimetler içinde kendinizi kaybetmekten, müşriklere ait kıyafetler giyinmekten ve ipek giysi giymekten menederim.**"

Ömer b. Hattab (r.anh), Cabiye'de Kudus'ün fethini muzakere ediyordu.

Ka'b'a şöyle dedi: "**Nerede namaz kılmamı istersin?**"

O da: "**Bana sorarsan, kayanın ardında namaz kıl. Çünkü Kudüs tümüyle senin gözlerinin önünde olacaktır.**" dedi.

Bunun üzerine Ömer (r.anh): "**Olmaz, ben namazımı ancak Rasulullah'ın (s.a.v.) kıldığı yerde kılarım.**" dedi.

Hemen kibleye yöneldi ve Ka'be'ye doğru namazını kıldı. Sonra geldi ve ridasını yere yayarak üzerindeki çerçöpü silkeleyip süpürdü. Halk da aynısını yaptı."

(Ahmed: 1/38; Heysemi Mecmau'z-Zevaid: 4/6; Ibni Kesir el-Bidaye ve'n-Nihaye: 7/58.)

Ömer (r.anh), Ka'b'ı, sadece yahudilerin döndüğü kayaya dönerek, yahudilere benzemesi sebebiyle ayıplamıştır. Çünkü böyle bir davranışta eski bir kıbleyi halen kible olarak tanıma inancı yatmaktadır. Bir müslüman oraya yönelirken böyle bir amaç gütmese de, bundan sakınması gerekir.

Ömer (r.anh) bu noktada oldukça hassas bir siyaset izlemiştir. Bu tutumuyla o İslam'ı aziz kılmış, küfrü ve küfür ehlini de zelil etmiştir. İslam'ın ipini çürütecek ne varsa, hepsini yasaklamış ve bu hususta Allah ve Rasulu'nün emirlerine itaat ederek dinin esaslarını sağlamlaştırmıştır. O her zaman Allah'ın Kitabı ve Rasulü'nün Sünnetine bağlı kalarak Ebu Bekir'in (r.anh) çizgisini izlemiş, İslam'da seçkin olan sahabelerle istişarede bulunmuştur.

Ehli kitap hakkında esas aldığı şeyler, İslam'ın öngördüğü şartlar çerçevesinde olmuş, kafirlerin devlet işlerinde görevlendirilmesini yasaklamış, bunların güvenilir kişiler olarak kabul edilmelerini engellemiş ve Allah (c.c.) zelil kıldıktan sonra kimsenin onları aziz kılmaya hakkı olmadığını vurgulamıştır.

Hatta rivayete göre; Acemlere (kafirlerle) ait kitap ve yayınları yaktırmış, bid'at işleyen kimseleri sürgün etmiş, onların her an ve her yerde aşagılanmalarını sağlamıştır.

İbni Abbas'a: "**Bir adama şırınga ile ilaç vereyim mi?**" denilince, O: "**Hayır, avret yerini açma, müşriklerin yolunu da izleme.**" dedi. Buradaki "Müşriklerin yolunu izleme" ifadesi geneldir.

Enes'in (r.anh) yanına iki (boynuzu) kahkülü olan bir genç girdi. Enes kendisine: "**Bu iki saçtan boynuzu (kahkülü) ya kes ya da kısalt, çünkü bu yahudilerin adetidir.**" dedi. (Ebu Davud Tereccül: 15.)

Dikkat edilirse buradaki yasaklamanın nedeni, bu davranışların yahudi adeti olarak nitelendirilmiş olmasıdır. Müslümanlara ait olmayan bu davranışlardan sakınmak gerekir.

Şeyhülislam İbni Teymiyye bu olayı Rasulullah'ın (s.a.v.):

"Orada cahiliyeye ait bayramlardan bir bayram var mı?" (Ebu Davud Eyman: 22) hadisinin yanında zikretmiştir.

Her ne şekilde olursa olsun, cahiliye bayramları, şenlik, festival ve galalarıyla ilgili olarak herhangi bir fiilin yapılması şiddetle ve kesin bir dille yasaklanmıştır. Buna mutlaka uymak gerekir. İster ehli kitap isterse diğer kafirler olsun her iki topluluğun yaptığı da kururdur. Aralarında hiçbir fark yoktur. Belki küfürlerinin daha ağır veya hafif olması yönüyle aralarında bir fark olabilir. Allah'u Teala'nın, kafirlere ait bayramları kesin bir şekilde yasaklamasının sebebi, müslümanların inançlarının kafirlere ait adet ve geleneklerle ve ehli kitabın eskiden kalan yanlışlarıyla kirletilmesi endişesidir. Bu bakımdan yasaklama çok daha şiddetlidir. Rasulullah (s.a.v.) ümmetinin hiç bir konuda kafirlere benzememesini, onlara muhalefet etmelerini istemiştir. Çünkü, mu'minle Cehennem ehli arasındaki muhalefet ne kadar artarsa, mü'min Cehennem ehlinin, amellerini işlemekten o kadar uzaklaşır.

Rasulullah'ın (s.a.v.) ummetine olan düşkünlüğü ve onlara nasihati Allah'ın (c.c.) kendisine ve halka bir fazlı ve keremidir ki, halkın çoğu bunu bilmezler.

Rasulullah (s.a.v.), görünürdeki işlerinde onlara benzemelerinden korkup endişe duyması sebebiyle, ümmetinin kafirlere muhalefet etmesi konusunda çok titiz davranmıştır. Çünkü bir müslümanın görünürde kafirlere benzemesi, zamanla onlarla uyum sağlamasına, onları sevip dost edinmesine yol açabilir. Nitekim, müslüman olduğunu ileri süren birçok kimse, farkında olmadan böyle bir duruma bulaşmışlar, buna rağmen yaptıkları işi iyi görmüşlerdir.

Huşeym diyor ki:

"Ebu Bişr, Ebu Umeyr b. Enes'ten, o da Ensar'dan bir halasından rivayet etmiştir:

"Rasulullah (s.a.v.), müslümanları namaza nasıl davet edeceği konusuna çok önem gösterdi. (Ashabıyla istişarede bulundu). Kendisine, yahudilerin yaptığı gibi boru çalınmasını teklif ettiler.

Bu, onun hoşuna gitmedi ve: "**O, yahudilere aittir**" buyurdu.

Bunun üzerine hristiyanlara ait çanı hatırlattılar. "**O da hristiyanlara aittir**" diyerek hoş karşılamadığını belirtti." (Ebu Davud, Salat: 27.)

Rasulullah'a (s.a.v.), yahudilere ait boru ve hristiyanlara ait çan teklif edilince, bunları yahudi ve hristiyanlara ait semboller olmaları sebebiyle hoş karşılamamıştır. Hükmün hemen ardından işin niteliğinden söz edilmesi, bu şeyin onun illeti olduğunu gösterir.

Boru ve çanın yahudi ve hristiyanlara ait olması bunların yasaklanmasını gerektirmiştir. Artık böyle birşey namaz dışında da mutlak anlamda yasaktır. Çünkü hristiyanlar bazen ibadet vakitlerinin dışında da çan çalarlar.

Tevhide dayalı hanif dininin asıl şiarı ise ezandır. Ezan ile yapılan davette aynı zamanda Allahu Teala'yı zikir vardır. Bu sayede göklerin kapıları açılır, şeytanlar kaçışmaya başlarlar ve Allah'ın (c.c.) rahmeti iner.

Ne yazık ki, bu ümmetten bir çok melik, devlet adamı ve başkaları, yahudi ve hristiyanlara ait bu istenmeyen şarlara mübtela olmuşlardır.

Fars ve Acem müşrikleriyle, yahudi ve hristiyanlara benzeyiş, onların doğu ülkelerinde işbaşında olan devlet adamlarına karşı ağırlıklarını koymalarından sonra olmuştur. Bütün bunlar bir müslümanın asla kabul etmeyip, muhalefet etmesi gereken şeylerdir. Ne acıdır ki, bu ümmetin çoğu Allah (c.c.) ve Rasulü'nün (s.a.v.) hoşlanmadığı bu şeylere bulaşmışlardır. Kendileriyle cihad edilmesi gereken müşrikler ümmetin başına musallat olunca, İslam beldesinde görülmemesi gereken şeyler gerek müslüman halk arasında, gerekse bir zamanlar İslam diyarı olan ülkelerde işlenir hale gelmiştir.

Bu da Rasulullah'ın (s.a.v.) şu ifadelerini doğrulamaktadır:

"Siz, sizden öncekilerin yollarını aynen izleyeceksiniz." (Buhari İ'tisam: 14, Enbiya: 50; Muslim İlim: 6; İbn Mace Fiten: 17.)

Şeyhu'l islam İbni Teymiyye'nin de zikrettiği gibi; günümüz müslümanlarının da daha önceki müslümanların cezalandırıldıkları gibi

cezalandırılmaları söz konusudur.

Müslüman olduklarını ileri süren birçok kişi, yahudi ve hristiyanların yolunu izleyerek, cahiliye ehlinin İslam'a uymayan fiillerini yapar hale gelmişlerdir. Oysa onların kendilerini taklit ettikleri bu kimseler, Allah düşmanındırlar. Allahu Teala, İslam şeriatıyla uzaktan yakından alakaları olmayan bu kimselere benzemeye çalıştıkları için, bunları müslümanların üzerine musallat etmiştir.

Bunlar müslümanların başına çorap örmüşler, onları felaketlere ve büyük belalara uğratmışlar, yaşlılarını aşağılamış, acizlere merhamet etmemiş ve zayıfın yanında yer almamışlardır. Dinlerini ifsad etmiş ve ülkelerini harabe durumuna getirmişlerdir. İşte bütün bunlar yüce Allah'ın (c.c.) hikmeti ve bu kimselerin zulüm ve isyanlarının cezası olarak meydana gelmiştir.

Yardım ancak Allah'tandır ve ancak O'na tevekkül edilip dayanılır. Allah'ın (c.c.) rahmetiyle, henüz hak yok olmamıştır. Allah (c.c.), dinini kesinlikle üstün kılacaktır.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Oysaki kafirler hoşlanmasalar da, Allah nurunu tamamlamaktan asla vazgeçmez. O (Allah), müşrikler hoşlanmasalar da kendi dinini bütün dinlere üstün kılmak için Rasulü'nü hidayet ve hak dinle gönderendir." (Tevbe: 32-33)

Allah (c.c.), iman ehlini böylece temizlemiş, onlara isyan ettikleri takdirde başlarına nelerin geleceğini göstermiştir. Aynı zamanda, bozguncuların ve kafirlerin burunlarını da yere sunmuştur. Çünkü onlar gelecekte egemenliğin kendilerinde olacağını sanmışlar, devletin ve gücün ellerine geçeceğini iddia etmişlerdir. Oysa Allah (c.c.), üzerlerine iman ve İslam güneşini egemen kılarak bozguncu ve kafirleri kısa bir sürede darmadağın hale getirmiş, onları en umulmadık yerlere sürgün etmiştir.

İbni Kayyım diyor ki:

"Allah başka zamanlarda da dinine Kitabına ve Rasulüne yardımcıdır.

Ancak bu kendi hizbinin öteki hiziple karşılıklı savaşıyladır.
Çünkü bu, iki farklı cemaat karşılaştığında O'nun hikmetidir. "
Yine şöyle der: "Hak muzafferdir,

Sakın şaşırma, bu Rahman'ın sünnetidir.
Bu sayede O'nun hizbi ötekine üstün gelir.
Bunun için insanlar iki taife olarak gelir."

Şeyhülislam İbni Teymiyye, zimmilerle ilgili şartlar konusunda da şöyle demiştir:

"Bu şartlar, müslümanların, kendilerinin görünüş olarak kafirlerden kesinlikle ayırt edilmeleri gerektiği konusunda icma ettiklerini gösterir. Bu da onlara benzemeyi terk etmeyi gerektirir.

Nitekim, hidayet emirleri olan iki Ömer (*Ömer b. Hattab ve Ömer b. Abdulaziz*) ve daha başkaları, bu hususta ellerinden gelen tüm gayreti göstermişlerdir."

Ebu Şeyh el-İsfahani'den rivayete göre, Ömer (r.anh) şöyle bir genelge yayınlamıştır:

"Zimmileri yazı işlerinde kullanmayın. Aksi takdirde sizinle onlar arasında sevgi oluşur. Onlara sırlarınızı vermeyin, onları zelil kılıp aşağılayın; ancak kendilerine zulmetmeyin."

Sonra devamla demiştir ki:

"İleri sürülen şartlardan bir kısmına göre; zimmiler, dinlerine ait olan münkerleri açıkça yapamazlar. Bu şartların bir kısmı da, dinlerinin şiarlarıyla ilgilidir."

Ömer (r.anh), beraberindeki müslümanlar, İslam alimleri ve daha sonraki zamanlarda Allah'ın (c.c.) kendilerine emirlik nasib ettiği kimseler şu konuda ittifak etmişlerdir:

Herhangi bir İslam ülkesinde, zimmilerin fitne ve düşmanlığa sebep olacak şeyleri açıktan yapmalarına izin verilmez. Gayri müslimlere bile böyle bir izin verilmezken, nasıl olur da müslümanlar İslam beldesinde onlara ait amelleri açıkça işleyebilirler?

Hiçbir müslümanın, kafirlere saygı gösterip, onlara ikramda bulunmak gibi şeriatça yasaklanmış amelleri yapması caiz değildir. Bilindiği gibi kafirlere ait bayram ve festivallere değer verip, saygı göstermek, onlara uymak ve yaptıklarını tasvip etmek demektir. Böyle bir durum onları mutlu eder. Dinlerinden kaynaklanan batıl inanış ve davranışların aşağılanması ise onları üzer.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Dinlerini parça parça edip, gruplara ayrılanlar var ya, senin onlarla hiçbir ilişkin yoktur..." (En'am: 159)

Şeyh İsfahani şöyle diyor:

"Bu ayet onlardan her bakımdan uzak kalmayı gerektirmektedir. Bütün meselelerde olmayıp sadece bir kısım meselelerde dahi olsa onların inançlarına tabi olanlar, tabi oldukları şeyde onlarla beraberdirler. Çünkü bu: "Ben bundanım, bu da bendendir" diyen kimsenin ifadesine benzemektedir ve bununla adeta şu söylenmek istenmiştir:

"Ben, onun türündenim, o da benim türümdendir."

Çünkü iki şahıs, ancak tür noktasında birleşirler. Nitekim:

"Onlar birbirlerindendir..." (Tevbe:/67) ayetinde ifade edilen de budur.

Rasulullah (s.a.v.) de Ali'ye (r.anh) şöyle buyurmuştur:

"Sen bendensin, ben de sendenim."

(Buhari Fedailü Ashabinnebi: 9, Müslim Cihad: 90, Tirmizi Menakıb: 20, İbni Mace Mukaddime: 11, Ahmed: 1/170, 177 3/22, Camiu'l-Usül: 6/33.)

Bir kişinin "Benim bu gibi şeylerle ilgim yok" demesi, onun bu gibi işlerin hepsinden uzak olduğunu gösterir.

Allah (c.c.) ve Rasulü (s.a.v.), kafirlerin tüm işlerinden uzak olduklarına göre, Allah'ın Rasulü'ne uyan kimselerin de gerçekten ona tabi olmaları için, onun uzak olduğu her şeyden uzak olmaları gerekir. Bir kimse, müşrik ve kafirlere muvafakat ediyorsa, bu kimse onlara muvafakati oranında Allah Rasulü'ne muhalif demektir. Çünkü her bakımdan farklı olan iki kişiden bun diğeri ne oranda benzemezse, ondan o nisbette ayrı düşer ve ona muhalefet etmiş olur.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Yahudi ve hristiyanları dost edinmeyin..." (Maide: 51)

"Allah'ın kendilerine gazabettiği bir topluluğu dost edinenleri görmedin mi? Onlar ne sizdendirler ne de onlardan. Bile bile yalan yere yemin ediyorlar. Allah, onlar için şiddetli bir azap hazırlamıştır. Yapmış oldukları şey ne kötüdür. Yeminlerini kalkan edinmişler ve böylece insanları Allah'ın yolundan saptırmışlardır. Onlar için zelil edici bir azap vardır. Ne malları ne de evlatları, Allah'ın azabından hiçbir şeyi onlardan savamayacaklardır.

Onlar cehennem ehlidirler; orada daimidirler. Allah onların hepsini dirilttiği gün size yemin ettikleri gibi O'na da yemin edecekler ve kendilerine bir yarar sağlayacağını zannedeceklerdir. Haberinizi olsun ki, onlar yalancıdır. Şeytan onları hükmü altına almış ve Allah'ın zikrini unutturmuştur. İşte bunlar, şeytanın taraftarlarıdır. Haberinizi olsun ki, hüsrana uğrayacak olanlar şeytanın taraftarlarıdır. Allah'a ve Rasulü'ne karşı gelenler, işte bunlar insanların en alçakları arasındadırlar. Allah *"Ben ve peygamberim mutlaka galip geleceğiz"* diye yazmıştır. Şubhesiz Allah kuvvetlidir, güçlüdür. Allah'a ve Ahiret Gününe inanan bir milletin, babaları oğulları, kardeşleri yahutta akrabaları olsalar bile, Allah'a ve Rasulü'ne karşı gelen kimselere sevgi beslediklerini göremezsin. İşte bunlar, Allah'ın kalplerine iman yazdığı ve, kendinden bir ruh ile kuvvetlendirdiği kimselerdir. Allah onları içinde ebediyyen kalacakları, (*ağaçlan*) altından ırmaklar akan Cennetlere sokacaktır. Allah onlardan, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. İşte bunlar Allah'ın taraftarı olanlardır. Haberinizi olsun ki, asıl kurtuluşa erenler şüphesiz Allah'ın taraftarlarıdır." (Mucadele: 14-22)

"İman edip de hicret edenler, Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler ve muhacirleri barındırıp yardım edenler var ya, işte bunlar birbirlerinin velileridirler..." (Enfal: 72)

Bu ayetten başlayıp, surenin sonuna kadar hep aynı konu incelenmekte, Allah (c.c.), bu ayeti kerimede, muhacirler ile ensar arasındaki dostluğu ve iman edip hicret edenlerle cihad edenler arasındaki bağı dile getirmektedir. Muhacir; Allah'ın (c.c.) nehyettiği şeylerden uzak durup, onları terk edendir. Cihad ise, kıyamete kadar bakidir. Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Sizin dostunuz (veliniz) ancak Allah, Rasulü ve iman edenlerdir. Onlar ki namazı kılar, zekatı verir ve rüku ederler. Kim Allah'ı, Rasulü'nü ve iman edenleri dost edinirse (bilsin ki) üstün gelecek olanlar şubhesiz Allah'ın tarafını tutanlardır." (Maide: 55-56)

Kur'an'da buna benzer daha pek çok ayet vardır. Allah (c.c.) bu ayetlerde müslümanlara, mü'minlerle gerçek anlamda dostluk kurmalarını emretmektedir. Çünkü mü'minler Allah'ın hizbi ve ordusudurlar. Kafirlerle asla dostluk kurmaz ve onlara sevgi beslemezler. Dostluk ve sevgi gönül ile ilgili durumlardır; kafirlerle dostluk bağlarını koparmanın en etkili yolu, görünürde kafirlere muhalefet etmektir.

Her ne kadar görünüşte kafirlerden farklı olmak onlara dostluk ve sevgi göstermemenin sebepleri değilse de, onlarla bağları koparmamanın ve mübâyenetin (zıt, farklı olmak) de bir faydası yoktur. Aksine onlarla birliktelik, kişilerin karakterlerinin uyuşması gibi bir yakınlaşmaya sebep olabilir. Bunun içindir ki selef (r.anhuma), bu ayetleri delil göstermişlerdir. Ebu Musa (r.anh) diyor ki:

"Ömer'e (r.anh): **"Benim hristiyan bir katibim var"** dedim.

O da bana dedi ki: **"Ne yaptın? Allah cezanı versin! Sen Allah'ın (c.c.): "Ey iman edenler! Yahudi ve hristiyanları dost edinmeyin..." (Maide: 51) buyurduğunu işitmedin mi? Tevhid ehlinde birini katip edinemez miydin?"**

Ben de: **"Ey mü'minlerin emiri! Onun yazı işlerinde çalışması benim içindir, dini de kendisine aittir."** dedim.

Ömer (r.anh): **"Madem ki Allah onları aşağılamış, sen onlara saygınlık kazandırma, Allah onları zelil kılmışken, seri kendilerini aziz kılma. Allah'ın uzaklaştırdıklarını sen yaklaştırma!"** dedi."

(Beyhaki, Sunenu'l-Kubra: 9/204; Ahmed)

Ayet, hadis ve Raşid Halifelerin uygulamaları bu gerçeği ortaya koymaktadır.

Ayrıca bütün fukahâ da, kafir ve müşriklere muhalefet etmek ve onlara benzememek gerektiğinde icma etmişlerdir. Ebu Hurayra'nın rivayetine göre, Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Yahudi ve hristiyanlar boyanmazlar (sakallarına kına yakmazlar). Siz onlara muhalefet edin."

(Buhari Enbiya: 5, Libas: 67; Muslim Libas: 80; Ebu Davud Tereccül:18; Nesai Zinet: 14; İbni Mace Libas: 32; Ahmed: 2/240, 260, 309, 401.)

Dikkat edilirse, Rasulullah (s.a.v.) bu noktada da onlara muhalefet edilmesini emretmiştir. Bu ise, onlara muhalefetin Şari'in (Şariat koyucunun) amacı ve emri gereği olduğu gerçeğini ortaya koymaktadır. Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Onlar ki, zura şahidlik etmezler..." (Furkan: 72)

Dahhak şöyle diyor: **"Ayette yer alan "zur" müşriklere ait bayram demektir."**

Ebu Şeyh şöyle rivayet etmiştir:

"Zur"; şirk sözüdür."

Murre'den gelen rivayette ise:

"Onlar, müşriklerin şirklerine meyletmezler, onlarla karışık olarak birarada bulunmazlar" diye zikredilmiştir.

Ömer (r.anh) şöyle demiştir: **"Sizi, Acemlere ait sözler öğrenmekten, müşriklerin bayramlarında onların kiliselerine girmekten menederim."**

Tabiinden olan zatların açıklamalarına göre, bu ifadeyle kastedilen; "kafirlere ait bayramlar"dır. Bu yorum, bazılarının bunun şirk veya cahiliyede put, iştret ve meyhane meclislerinde söylenen kötü sözler ya da şarkı ve türkü sözleri olduğu şeklindeki görüşleriyle çelişmez. Çünkü selef, bu tabirlere kişilerin ihtiyaç duydukları meselelere göre adlar vererek, o şey hakkında uyarıda bulunmuşlardır.

Müşriklere ait bayram ve festivallerde hem şubhe hem de şehvet yatmaktadır. Oysa bunlar dinde olmayan, batıl şeylerdir. İlk anda hoş ve tatlı gözükseler de acı ve üzüntü ile sonuçlanırlar. Bu da yukarıda yorumu yapılan "zur"un kendisi, yani; şirk, şehvet ve yalandır. Bu gibi yerlerde bulunarak yapılanlara şehadette bulunmak, dinlemek, bunları yapmak gibi sakıncalıdır. Dikkat edilirse Allah (c.c.), insanların böyle yerlerde bulunup bu gibi şeyleri görmelerini istememekte ve bunları terk edenleri övmektedir. Gerçek anlamda orada bulunmak o şeyi

görmekle veya onu dinlemekle olur. Bir de bunları eyleme dönüştürmek vardır ki, bu sadece dinlemek veya görmek gibi olmayıp, şirktir. Bütün bunları yapmak kişinin müşriklerle uyumluluğunu artırır. Halbuki bu istenmeyen bir durumdur. Şurası iyice bilinmelidir ki kafirlerle uyum içinde olmak çirkinlik ve rezaletle sonuçlanır. Onlarla beraber olanların huy ve tabiatları giderek onlara uyum sağlamaya başlar. İşte şeriatın bu gibi şeyleri daha baştan yasaklaması, ileride doğabilecek büyük tehlikeleri önlemek içindir.

Bugün, her konuda kafirlere benzerlik sergilenmektedir. Bu ise kişinin neredeyse tamamen İslam'dan çıkmasına sebep olmaktadır. Çünkü müşriklere ait herhangi bir fiil ya da adetin uygulanması, kişiyi küfre veya isyana ya da aynı anda hem küfre hem de isyana götürür.

Bu anlatılanlar, müşrik ve kafirlere benzemeyi yasaklayan delillerden sadece birkaçıdır. Kafirlerden uzak durmak konusunda Allah'ın (c.c.) istediği titizliği gösteren kimselere Allah (c.c.) rahmetiyle muamele etsin.

Görünüşte onlara benzemenin yasaklanmasının sebebi; zamanla bu amelin kişinin kalbinde kafir ve müşriklere karşı sevgi ve dostluk duygusuna yol açarak, neticede kişiyi küfre yada isyana yöneltebilmesidir. İşte. kişiyi küfre götürebileceğinden dolayı bu amel, daha baştan haram kılınmıştır.

Kafir ve müşriklere sevgi ve dostluk besleyen çoğu kimsenin geçirdiği merhaleler gözönünde bulundurulduğu takdirde, bu yasaklamanın sebebinin, müslümanların bu gibi tuzaklara düşmeleri endişesi olduğu görülecektir. Buna rağmen, bu şekilde davrananlar kendilerini sakıncalı olan şeyin kucağına atmış ve tehlike kapısını aralamış olurlar.

Fıkıh ve Tevhid İlminin Hocası İmam-ı Azam Ebu Hanife (Rahimehullah)'ye ait olan Fıkhi Ekber Şerhi'nde "Açık ve Kapalı Küfür Sözler" Başlığı altında aynen şu hükümler vardır:

1-"El-Hulasa" adlı kitapta zikredildiğine göre, bir kimse "Nevruz" gününde bir mecusiye yumurta hediye etse kafir olur. Çünkü bu

mecusiye küfründe ve hatalarında yardımcı olmuştur. Nevruz gününde bir müslümana bir yumurta hediye ederse kâfir olmaz. Fakat bu görüş de sağlam değildir. Çünkü müslümana hediye etmekle de benzeme oluyor. Ancak bilerek değil de öyle tesadüf ederse o zaman küfür olmaz.»

2- «Mecmaun-Nevâzil» adlı kitapta şöyle yazılmıştır: «Mecusîler Nevruz gününde toplansa ve bir müslüman, onlar için 'güzel bir adet koydular', dese kâfir olur. Çünkü bu sözü ile küfrü güzel kabul etmiş oluyor.»

Yine «Fetâvâ-yı Suğrâ»da yazıldığına göre, bir kimse daha önce satın almadığı halde özellikle Nevruz gününe saygı için bir şeyler satın alırsa kâfir olur. Çünkü bu hareketi ile kâfirlerin bayramına saygı göstermiş olur. Ancak ihtiyaç sebebiyle satın alırsa o zaman bir şey lâzım gelmez. Yine bir kimse bir insana Nevruz gününde bir şey hediye etse ve bununla Nevruz gününe saygı göstermeyi kasetse kâfir olur. Yine bir öğretmen birinden Nevruzluk hediyesi istese ve istenen kişi verse de vermese de öğretmenin kâfir olmasından korkulur.

3-«Tetimme» adlı kitapta: Ebû Hafs el-Kebîr el-Buharî'den rivayet edilmiştir: "Bir kimse elli sene Allah'a ibadet etse sonra Nevruz günü gelse ve bugüne saygı için müşriklere bir şey hediye etse Allah'a küfretmiş ve elli senelik ibadetini yok etmiş olur. Yine bir kimse Nevruz günü kâfirlerin toplandığı yere giderse kâfir olur. Çünkü bu küfrünü ilân etmektir."

(İmam-ı Azam, Fıkıh-ı Ekber, Aliyyu'l- Kari Şerhi, sh:345. Çağrı Yay.1992-İst.)

"Nevruz ve Mehricân günlerinin adı ile hediye vermek caiz değildir, haramdır. Eğer bunu, müşriklerin saygı gösterdiği gibi saygı göstererek yaparsa kafir olur.

Ebû-Hafs el-Kabir şöyle der:

«Bir adam elli sene Allah'a kulluk etse sonrada Nevruz gününde, bu güne saygı göstermek için bir müşrike bir yumurta hediye etse kafir olur, amelleri yok olur.» Şayet bu günlerde, tazim kasetmeden halkın adetine uyarak bir müslümana hediye verse kafir olmaz. Ancak, şüpheyi def etmek için bunu anılan günlerden önce veya sonra yapmalıdır. Daha

önce almadığı bir şeyi bu günde satın alsa; eğer bu günleri tazim için satın almışsa kafir olur. Ama eğer yemek içmek ve nimetlenmek için almışsa kafir olmaz. Zeylaî."

(İbn-i Abidin, C/17, sh:310 Şamil Yay.1988-İst.)

"Mecusilere uyup, Nevruz'da, onlarla birlilte çıkıp, o günde, onların yaptığını yapmak küfürdür.

Bir kimse, yemek içmek için değil de, sırf Nevruz gününe ta'zim olsun diye, başka zaman satmadığı, bir şeyi, satmak sebebiyle de, kafir olmuş olur.

O gün, müşrikleri ta'zim maksadı ile, onlara bir yumurta bile hediye etmek küfürdür.

Kafirlerin işini güzel gören kimse, küfre girmiş olur. Bu bi'l-ittifak böyledir."

(Nizamuddin ve Bir Heyet, Fetavay-i Hindiyye, C/4, sh:342. Akçağ Yay. Ankara)

23- Kafirlerin Bayramlarını Kutlamak ta Haramdır

Müslümanlardan olmayan Nasraniler (*Hıristiyanlar*) Meryem'in oğlu 'İsa (a.s.)'ın doğum günü ve Yeni Yıl olarak inandıkları bu günlerde kutlamalar yapmaktadırlar. Müslümanların evlatlarının Nasranilerin kutlamalarında onları taklit ettiklerini, onların geleneklerine bağlandıklarını ve bu bayramlar ile geleneklerin, Nasranilerin sapık ve bozulmuş inançlarından kaynaklandığından ve bunların şer'î hükümlerde hiçbir yerinin olmadığından habersiz olduklarını görmek, bir Müslümanın kalbi için acı vericidir.

Şüphesiz ki Şeri'at, Müslümanların bayram günlerini belirledi ve bunlar yevm-ul fitr [Ramazan Bayramı] ve yevm-ul edha [Kurban Bayramı]'dır.

En-Nesai, Enes [RادیALLAHu 'Anh]'den şöyle dediğini rivayet etti: Nebi [SallALLAHu 'Aleyhi ve Sellem] Medine'ye geldi ki orada iki gün (bayram olarak) kutlanıyordu ve şöyle dedi:

ALLAH Te'alâ onları sizin için daha hayırlısı ile değiştirdi: el-

Fitr [Ramadan Bayramı] **ve el-Edha** [Kurban Bayramı]

Bu, Rasulullah ['Aleyhi's Salatu ve's Selam]'in Müslümanlara bir beyanıdır ki, onlar için yalnızca iki bayram yani yevm-ul fitr ve yevm-ul edha vardır. Ayrıca bu iki bayram, İslam öncesi cahiliyye (İslam-dışı) bayramlarını, kutlamalarını da iptal etti.

Bu iki bayram; ibadette, itaatte ve ALLAH Te'alâ'nın emirlerine bağlanmakta tevhidden doğan Müslümanların akidesine raptedilmiştir, çakılmıştır.

Ama özelde Batılıların ve genelde Nasranilerin olan Noel bayramına gelince, bu onların Meryem oğlu 'İsa ['Aleyhi's Selam]'a hakkındaki sapık ve bozuk inançlarından kaynaklanan bir kutlamadır. Bu ise, eski Romen putperest geleneklerini taklit etmekten karışmıştır. Bunun sapık ve çürük olarak kabul edilmesi ve sahiplerinin kâfir olması apaçık bir gerçektir ve Müslümanlar için bunda hiçbir şüphe yoktur. ALLAH Subhanehu şöyle buyurdu:

"ALLAH, üçün üçüncüsüdür" diyenler şüphesiz kâfir olmuşlardır. [Ma'ide 73]

Ve ALLAH ['Azze ve Celle] yine şöyle buyurdu:

"ALLAH, Meryem oğlu Mesih'tir" diyenler şüphesiz kâfir olmuşlardır. [Ma'ide 17]

Nasraniler bu bayramda, evlerini, dükkânlarını, okullarını ve caddelerini süslerler ve kiliselerde ve diğer yerlerde özel ve genel partiler düzenlerler. Bu kutlama münasebetiyle birbirleriyle hediyeleşirler ve dinî şarkılar söylerler.

Muhakkak ki Şeri'at, Müslümanların kâfirlerden olan Nasranileri ve Yahudileri veya diğer kâfirleri onların dinlerinin emirleri olan şeylerde ve hükümlerde taklit etmeyi kesinlikle yasaklamıştır.

Buhari, Ebi Sa'îd el-Hudri [RادیALLAHu 'Anh]'den Nebi [SallALLAHu 'Aleyhi ve Sellem]'in şöyle dediğini rivayet etti:

Kendinizden öncekileri, karış karış ve adım adım takip edeceksiniz.

Onlar bir kertenkele deliğine girseler bile, (takib edeceksiniz).

Dedik ki; **"Ya RasulALLAH! (Onlar) yahudiler ve nasraniler midir?"**

Dedi ki, **Ya kim** (olacak)?

Nebi [SallALLAHu 'Aleyhi ve Sellem] yahudi ve nasranilere tâbi olmayı, onları takip etmeyi, onların günlük hayatlarında onlar gibi davranmayı ve inançlarında, geleneklerinde ve hükümlerinde onları taklit etmeyi yasakladı. Bu ise, Müslümanların onları takip etmekten kaçınmaları için apaçık bir delildir. Şeri'at bu kaçınmayı, kâfirleri taklit eden herhangi bir kimseyi onlardanmış gibi değerlendirecek derecede vurguladı.

Rasulullah ['Aleyhi's Salatu ve's Selam] şöyle buyurdu: **Her kim bir kavmi taklid ederse, onlardandır.**

[Ebu Dâvud ve Ahmed rivayet ettiler.]

Dolayısıyla Müslümanların, kâfirlere ait olan, meselâ nasranilerin **Yeni Yıl ve Noel bayramı** gibi, kutlamalarını kutlaması caiz değildir.

İster bu kutlamalar özel veya genel olsun, ister kilisede veya okulda veya başka bir yerde olsun şekillerden herhangi bir şekilde onlarla birlikte olmak, onlara katılmak caiz değildir. Bu kutlamalar ile ilgili, meselâ hediyeleşmek yada evlerin veya dükkânların süslenmesi veya onların tebrik edilmesi gibi her şey de bu kapsama dahildir.

Bazı Müslümanların Batılıları taklit etmesinin arkasındaki asıl sebep muhakkak ki, taklit eden kimselerde, taklit ettikleri kimselere karşı bir aşağılık kompleksinin var olmasıdır.

Bu aşağılık kompleksinin kaynağı ise; İslam Akidesi'nin, fikirlerinin ve hükümlerinin azametinden ve İslam'ın insanî tatmin, adalet ve saadet anlayışının mükemmelliğinden şuursuz olmalarının ve çürük akideleri ve hayat yolundan kaynaklanan değerlerden ve kutladıkları kutlamalardan Batı hadaratının fesadını henüz idrak edememiş olmalarının bir sonucu olarak taklitçilerin entelektüel ve psikolojik yenilgisidir.

ALLAH [Subhanehu ve Te'alâ] şöyle buyurdu:

Artık Benden size hidayet geldiğinde, her kim benim hidayetime tâbi olursa, o asla sapıtmaz ve bedbaht olmaz. Her kim de beni zikretmekten (anmaktan) yüz çevirirse, şüphesiz onun sıkıntılı bir hayatı olacaktır. [Tâ-Hâ 123-124]

Sizin kutlamalarınız, bayramlarınız ey Müslümanlar, şubhesiz halis değerlerden ve yüce anlamlardan doğmuştur. 'İyd-ul Fitre (Ramazan bayramında) mubarek Ramazan ayının sona ermesini kutlamaktasınız.

O Ramadan ayı ki, tek olan ALLAH'a ibadet ve itaat ayıdır. O ay ki, hayır-hasenat, sadaka ve Müslümanlar arası birlik ve samimiyet ayıdır. O ay ki, Müslümanların içerisinde hayırlar gerçekleştirmek ve seçkin amellerde bulunmak üzere birbirleriyle yarıştıkları takva ve fazilet ayıdır. Yine ALLAH'ın yasakladığı bütün çirkin davranışlardan, azgınlıktan, aşırılıktan ve kötülüklerden uzaklaşmakta yarıştıkları bir aydır. Sizin bayramınızda, İslam'a teşvik edilmeye muhtaç olan fakirlere ve yoksullara karşı merhamet ve şefkat değerleri açığa çıkar.

Mubarek 'iyd-ul edhaya (Kurban bayramına) gelince; bu da Müslümanların ALLAH [Subhanehu ve Te'alâ]'yı ta'zim ederek, günahlardan arınmak ve şirkten beraat etmek üzere Hacc menasiklerini(amellerini) gerçekleştirmek için Beytullah-il Haram'a (Kâbe'ye) gidişlerini kutlamak içindir.

Bu bayramda Müslümanların, babaları İbrahim ['Aleyhi's Selam]'ın gösterdiği kulluğu örnek almalarıyla, ibadetin en yüce anlamı ve ALLAH yolunda, O'nun rızası için kurban kesilmesi gerçekleşir.

Her iki bayramda da görünüşlerden bir görünüş olarak, işgalci kâfir devletlerin bu Ümmetin vücudunu parçalayarak aralarına setler ve sınırlar yerleştirmiş olmasına rağmen, Müslümanların birliğinin en yakından en uzağa kadar cisimleşmesi meydana gelir.

Gayri-muslimlerin Noel ve Yeni Yıl kutlamalarına gelince; bunlar kokuşmuş Batı medeniyetinin değerleri ile cisimleşmiştir.

Onlar için hanımlarına ihanet etme, zina etme, içki içme, arsız partiler düzenleme ve ALLAH'a şirkin sembolü olan haçı yükseltme zamanıdır. İnsanlar rezil davranışlarda yarışmaktadırlar. İffet ve fazilet çiğnenmekte, cinsellik çılgınlığı yaşanmakta ve akrabalık bağları (aile içi cinsellik ile) parçalanmaktadır. Yüksek ruhî, insanî ve ahlâkî değerler insanların nefislerinden koparılmaktadır.

Peki tüm bunlar veya bunların bir kısmı var mıdır?

Öyleyse bir şahsı, velev ki bu taklitçi, yegane ilah olarak tek olan ALLAH'a, ALLAH'tan gelen kitap olarak Kur'an'a ve tüm insanlar için bir sistem ve risalet olarak İslam'a iman etmeyen bir kimse de olsa, böylesi kimseleri taklit etmeye, bunlardan hoşlanmaya veya hayran kalmaya iten şey nedir?

"Sonra seni din konusunda bir şeriat sahibi kıldık. Sen ona uy; bilmeyenlerin hevalarına(arzularına) uyma" (Câsiye ,18).

"Dinlerine uymadıkça Yahudiler ve Hristiyanlar da senden asla hoşnut olmayacaklardır..."(Bakara, 120)

"Ehli Kitaptan çoğu hakikat kendilerine apaçık belli olduktan sonra sırf içlerindeki kıskançlıktan ötürü sizi imanınızdan vazgeçirip küfre döndürmek isterler..." (Bakara, 109)

"Ey iman edenler! Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirlerinin dostudurlar. İçinizden kim onları dost tutanlar onlardandır..." (Maide, 51)

İmam Rabbanî de benzer şeyleri kendi zamanındaki Hindistanlı müslüman kadınların yaptıklarını, başka inançlarda olanlar (kafir) gibi belli günlerde, o günlere has hediyelerle hediyeleştiklerini anlatır ve **"bütün bunların şirk ve İslam dinini inkâr demek olduğunu"** söyledikten sonra şu mealdeki ayeti zikr eder.(*İmam Rabbanî, Mektûbat NII/55 (Mek. 4I)*) **"Onların çoğu şirk koşmaksızın Allah'a iman etmezler "**. (Yusuf 106)

HINDISTAN'IN MUMBAI KENTİNDE BULUNAN DEVLET BAKANI KURSAD TUZMEN,**HINTLİLERİN NEVRUZU** OLAN HOLI BAYRAMINA KATILMISTI. TUZMEN, HOLI'YI FICCI BATI BOLGESİ KONSEY BASKANI YARDIMCISININ MUMBAI'NIN SAHIL KENARINDAKI SITESİNİN BAHCESİNDE KATILDI

Not :

Hindistan'ın en ilginç bayramlarından Holi'de, ülkenin bütün sokakları göz alıcı renklerle boyandı.

Sıradışı festivalleri ve ve mistik hayatı ile bütün dünyanın dikkatini çeken Hindistan'da boya bayramı olarak bilinen Holi kutlamaları başladı.

22 Mart'ta yapılacak ana kutlamalar öncesinde bütün sokaklar rengarenk boya satıcıları ve birbirini boyayan insanlar ile dolu.

Hint mitolojisine göre, şeytanların kralı Hiranyakaşipu, Hindu tanrısı Brahma tarafından ölümsüzlükle ödüllendirilir. Sadakatinden dolayı Brahma'nın takdirini kazanan Hiranyakaşipu, Brahma'dan ölümsüzlüğünün sonsuza kadar devam etmesini ister. Zamanla küstah ve kibirli biri olan Hiranyakaşipu, cennete ve iyi insanlara saldırmaya başlar. Bunun üzerine kralın oğlu Pralab, diğer bir Hindu tanrısı Vishnu'ya yalvararak iyileri babasından kurtarmasını ister. Oğlunu öldürmeye çalışan Hiranyakaşipu, sonunda onu kız kardeşinin kucağında uyurken yakmayı planlar. Kız kardeşi Holika' nın üzerindeki şalı yanmamaktadır. Ve kardeşini kurtarmak için şalını üzerinden çıkarıp Pralab'a verir. Kendisi yanar ama Pralab kurtulur. Hindu tanrısı Vishnu Hiranyakaşipu'yu öldürerek yerine oğlunu getirir. Bunun üzerine Holika kutsallaşır. Ve iyinin kötüye karşı zaferini temsil ettiği için bu zaman dilimi Holika'nın isminden

esinlenerek Holi olarak kutlanır.

Ülkede herkes, 7'den 77'ye bütün Hintliler, Holi bayramı coşkusu yaşıyor. Holi, Hindu bayramları içinde en coşkulu olanı. İlkbaharın gelişini kutlamak için boyalı sularla, ve toz boyalarla boyanmak gerekiyor. Gece kurulan Holi şenlik ateşleri, şeytan ruhlu Holika'nın yokedilişini sembolize ediyor.

İSLAM'A GÖRE DOST VE DÜŞMAN

Velayet Arap lugatinde veli ve mevla sözleri ile eş manaya gelir. « *Vela üzere gayret etti* » demek “yardım etmek üzere toplandı, birleşti” demektir. Vela mastardır. *Mevla ise dostluk üzere velilik yapan demektir. Onun da müslüman olması gerekir. (Lisanul Arab)*

Fıkhi bir kavram olarak vela:

Müslümanlar arasında sevgi, yardım, şefkat, merhamet, kefalet ve her türlü zulüm ve şer çeşidini engelleme gibi manalara gelir ki bunlarınız bazıları kimi zaman farz ve vacib, kimi zaman da mustehab ve mendubtur.

Müslümanlara vela göstermemek de küfür, haram ya da mekruh olabilir. Beraet kavramına gelirsek, beraet de velayetin zıddı yani kafirlere dostluk sevgi ve muhabbet beslememek ve onlara yardım etmemek demektir.

Dostluğun ve düşmanlığın da bazı gerekleri vardır.

Dostluğun gerekleri:

Hicret : Yani küfür toplumundan soyutlanmak ve İslama ve islam olan insanlara yönelmek.

Yardım : Mu'minlere canı, malı, kendi nefsi ve diliyle yardım etmek. İyi ve kötü günde onların sevinç ve hüznlerine ortak olmak.

Hüs-n-ü zan : Kendisi için istediği iyiliği mümin kardeşi için istemek, onlarla alay etmemek, onları sevmeye gayret etmek, onlarla sohbet ve

müşavere de bulunmak.

Hakları eda : Hastasını ziyaret etmek, ölüsünü kaldırmak, onlara alçakgönüllü olmak, onlar için dua ve istiğfarda bulunmak ve kardeşlik haklarının tümünü yerine getirmek.

Zulmetmemek : Haklarında casusluk yapmamak, onlara eziyet etmemek.

Hakkı tavsiye : Cemaatlarına katılmak, fitne yapmamak, onlarla iyilik ve takva hususunda yardımlaşmak, emr-i bil maruf ve nehy-i anil munkerde bulunmak. Düşmanlığın gereklerini de şöylece sıralaya biliriz.

1. Şirk ve küfür ehlerinden nefret etmek.
2. Kafirleri sevmemek ve onları dost edinmemek.
3. Kafilere yardım etmemek.
4. Ölülerine rahmet dilememek ve istiğfarda bulunmamak.
5. Onlara şirin görünmek için dalkavukluk yapmamak, din namına onları idare etmemek.
6. Onların kanunlarına mahkeme olmamak, ve bu kanunlara rıza göstermemek, adalet beklememek.
7. Emirlerine itaat etmemek.
8. Selamda ilk başlayan olmamak.
9. Dini ve dünyevi olsun onların adet, örf, gelenek ve göreneklerine uymamak.
10. Onların düğün, bayram diğer ayin ve merasimlerine iştirak etmemek.

İşte bahsettiğimiz kaideler ve gerekleri bunlardır bunların delil ve isbatları Kuran ve sünnette mevcuttur ki dileyenler oralarda bulur. Burada detaylarıyla açıklamaya kalkmamız gayenin dışına çıkmamızdır. Rasulullah davet yolunda küfür sistemi içerisine girmenin tehlikesini ve olumsuzluğunu bize hareketiyle göstermiş ve gelecek inanan nesillere miras bırakmıştır.

ALLAH c.c. küfrün meşrulaştırılmaması için şöyle buyurmuştur :

"Andolsun biz her kavme ALLAH'a ibadet edin ve tağuta kulluktan kaçının diye tebliğ etmesi için bir peygamber göndermişizdir." (Nahl, 36)

Evet, Rasulullah'ın ve o şanlı kadronun evvel veya sonra gelenleri hep bu noktayı vurgulamışlardır. **"ALLAH'a itaat, tağuta isyan"** .

İslam tarihi ile iştigal edenler hatırlarlar ki:

Muşrik liderler Rasulullah'a gelip: "Ne istiyorsun? İstersen seni

Mekkenin lideri yaparız"dediklerinde Rasulullah,

Bu işin muhal olduğunu şu sözlerle ifade etmiştir:

"Bir elime Güneşi bir elime de ayı verseniz ben davamdan dönmem."

Evet, onların sisteminde yer alışı bir nevi davadan dönüş olmalıdır ki, Rasulullah bunu böylece ifade etmiştir. Aslında şu şekilde yola çıkarsak daha faydalı olacak kanaatindeyim:

Rasulullah şayet bu teklifi kabul etse Mekke lideri olup halka kendini iyice benimsetse, ve vardığı doruk noktada tebliğe başlasa daha etkili olabilirdi o kadar insan telef de olmazdı iş insancıl hümanist yollarla bağlanırdı, ne vardı bir kaç sene kimliğini gizleyip onlar gibi davransa ve içten içe sistemi fethetseydi vs.vs.

Burada Rasulullah stratejik bir hata yapmıştır diyebilir miyiz?

Elbette ki hayır çünkü her şeyde olduğu gibi rasulullah bu davanın metodunu da ALLAH'tan almıştır. Kıyas ve icmaya gelince şanlı müctehidlerimiz **"Kafirin mümine velayet hakkı yoktur "** diyerek sosyal standardı belirlemişlerdir. Şu halde biz müslümanların demokratik seçimlerde tavrımız, ona katılmak değildir. Ona katılarak bazı müslümanları şirk, zulüm, günah çukuruna bize vekaleten itmek hiç değildir.

Bu işten ALLAH'a sığınmalıyız. Tavrımız, hayatımızı kokuşturan, haramlar ve münkerlerle, zulüm ve zulümat ile, cehaletle dolduran çağdaş cahiliyye ve tağuti sistemi tüm kurumları ile red edip hayatımızdan söküp atmak ve ALLAH'ın dinini hakim kılmak için ALLAH'a dayanıp, ALLAH'ın hükümlerine sımsıkı sarılarak ihlas, sabır ve sebatla çalışmak olmalıdır.

"Küfre rıza küfürdür". Ayrıca Rasulullahın **"Kim kötü bir çıkır**

açarsa " diye başlayan hadisi de bize diyor ki müşriklerin dinden sayılan fakat İslam dışı olan kutlama , tören , bayram , anma, matem gibi günlerine iştirak etmek tehlikeli ve büyük vebali olan bir ameldir. O halde bize düşen mürted kafirlerle aynı çatı altında aynı işleri görecektir yeni tağutlar çıkarmak

değil, ALLAH'ın(cc) nizamını ikame edecek mücahidler çıkarmaktır. Partiler ancak mevcut statükoyu muhafaza yoluna girmiş tembellerin ve çıkar ve menfaatperestlerin yurduudur.

Bizler insanları iktidarı bir tağuttan almaları ve diğer bir tağuta vermeleri inancını reddediyor, onları anın vacibine çağırıyoruz. Anın vacibi tağutu inkar etmek, düzenini tarumar etmektir.

Yemin meselesi: Partiler gerçekten de Türkiye müslümanları açısından çok muallakta bırakılan meselelerden birisidir. Bu bölümde işlemek istediğimiz mesele milletvekili olarak seçilenlerin, mecliste ettikleri yemin ve fıkhi görüntüsü ile ilgilidir.

Öncelikle şunu arz edelim ki, Darul harb olan beldeler, çağdaş Ebu Cehillerin beldeleridirler. O beldeler cehalet ve taassubun yuvasıdır. Ve böyle bir diyarda kişiler ALLAH'ın din ve diyanetini hakkıyla öğrenemeye bilirler. Şimdi tekrar konumuza dönelim...

Kişi hiç bir surette elfaz-ı küfür olan bir lafzı söyleyemez ve kullanamaz. Yalnız işkence ve ölüm tehdidi gibi durumlar hariç. Şayet kullanırsa cümle fukahanın ittifakıyla Kafir olur.

“İyilik ve takva (ALLAH'ın yasaklarından sakınıp emirlerine uyma) hususunda yardımlaşın, günah ve düşmanlık üzerinde yardımlaşmayın. ALLAH'tan korkun (O'nun şeriatına bağlanın). Çünkü ALLAH'ın cezası çetindir.” (Maide: 2)

Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: **“İster zalim olsun, ister mazlum (mu'min) kardeşine yardım et”.**

Oradan bir adam; **“Ya Rasulullah, mazlum ise ona yardım ederim, fakat zalim ise nasıl yardım edebilirim?** dedi.

Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: **Onu zulüm yapmaktan alı koyarsın. İşte bu ona yardımdır.”**

(Buhari, K. Mezalim ve'l Gasb, 2264)

Ayrıca bu kişiye bu uyarı yapıldığında; O zat "Hayır canım neresi harammış, neresi küfürmüş gibi bir tavra bürünürse, bu sefer gerçekten daha da büyük bir pisliğin içine düşmüş olur.

Kâfirlerin bayramlarını kutlamak caiz değildir. Zira bu onların batıl işlerini ikrar etmek- meşrulaştırmak olur. Hıristiyanların miladi tarihine iştirak edilmez. Müslümanların, kâfirlerin adetlerinden müstakil olması gerekir.

Sahabeler (*ALLAH hepsinden razı olsun*) miladi tarih mevcut olmasına rağmen onu kullanmıyorlardı. Onun yerine hicri takvimi kullanmışlardır. Hıristiyanların bayramlarına katılmak caiz değildir. Zira kim bir kavme benzerse onlardandır. Herhangi bir şeyde onlara yardım edemez.

Kafirlerin (*laik , müşrik*) rejimlerinin kuruluş yıl dönümlerini kutlamak da küfürdür. Zira küfür rejiminin kurulması için Meşru İslam düzeninin yıkılması-ilga edilmesi gerekmektedir.

Hilafetin kalktığı (*29 Ekim*), Hakimiyet hakkının ALLAH'tan alınarak insanlara-ulusa verildiği günler (*23 Nisan*) Müslümanım diyenlerin sevinip bayram edeceği günler olamaz. Aksine müslümanların nefret duyacağı , İslamın yasaklanmasından dolayı hüznü duyacağı , tekrar şeriatı getirmek için kat be kat hırslanacağı günler olmalıdır .

Yine bu küfür rejimlerinin müsebbiblerin ölüm günleri yas tutup anmak değil , lokum ve şeker dağıtacağı teselli günleri olmalıdır.

Muvahhid Müslümanların yapması gereken, bu günlerde sözünü geçirebildiği tüm yakınlarını Müşriklerin törenlere katılmaktan uzak tutmaya çalışmalıdır. Olayın vahametini herkese aktarmamız vazifelerimizden olmalıdır.

Kâfirin düğün yemeğine daveti ve yemek yedirmek mevzusunda Eğer kâfirler İslam'a rağbet ettirilmek ve onlara nasihat etmek için veya yanında misafir oldukları için davet edilirse bunda sakınca yoktur. Ama onlara sadaka olması ve ünsiyet kurmak için yemeğe davet edilmeleri uygun olmaz.

Müslüman kadının, kâfire kadınlar yanında, Müslüman kadınların önünde görüldüğü şekilde görünmesi caizdir.

Kâfirleri sevmek caiz değildir. Zira onlar ALLAH'ın ve rasulunun

düşmanları olup, bizim de onlara düşman olmamız gerekir. Müslümanın kâfire nazik davranması veya yaptıklarına muvafakat etmesi caiz değildir. Her fikre ve herkese saygılı olduğunu iddia edenler burada durmalıdırlar. Kâfirin hediyesini kabul etmek caizdir. Zira peygamber sallALLAHu aleyhi ve sellem kafirin hediyesini kabul etmiştir. Mesela Mısır kralı Mukavkıs'ın hediyesini almıştır.

Kâfirlere selam vermeye gelince mutlak olarak önce selama başlamamalıdır. Eğer önce o selam verirse “ve aleykum” diye cevap vermek gerekir. Bundan sonra “nasılsın, çocukların nasıl” gibi konuşmalara bir mani yoktur.

Kâfirle arkadaşlık ise Eğer ona İslam'ı tebliğ edip Müslüman olması umulursa bunda sakınca yoktur. Onların Müslüman olması ümidi yoksa onlarla beraber yaşamamalıdır. Zira onlarla beraber yaşamak günaha düşmeye sebep olur.

Nasrani ile Mesihî kelimeleri arasındaki fark Mesihî (yada isevî) kelimesi Mesih ibn Meryem a.s.'a nispettir. Onlar kendilerini İsa aleyhisselam'a nispet etseler de, İsa a.s. onlardan beridir. Layık olan onlara, ALLAH'ın Kur'anda verdiği isim gibi: “nasara (hristiyan)” demektir.

Hristiyan veya Yahudi ile musafaha etmek abdesti bozmaz. Lakin onlarla musfaha etmemeli, selama önce başlamamalıdır.

Müslümanın komşusu kâfir ise: Ona iyilik yapılması, kötü davranılmaması, fakat onunla ünsiyet edilmemesi gerekir. Dinen mübah olan işler olması şartıyla kafirlerle birlikte çalışmak, alış veriş vb. yapmakta sakınca yoktur ancak mekruhtur.

Eğer onlara eman (*güvence*) verirsek, onlara düşmanlık yapmamız, zarar vermemiz caiz değildir. Onlarla adalet ile davranıp onlara zulmetmememiz ve haklarını vermemiz gerekir.

Faziletli olanı, kâfirlerle beraber ikamet etmemek ve onların arasına karışmamaktır. Eğer bunda zaruret varsa müslümanın dinini muhafaza etmesi şartıyla, bir kâfirle bir odada kalmasına, beraber yemek yemesine engel yoktur.

Sözün özü ;

Müslüman hiç bir zaman müşriklere müslüman muamelesi yaparak onların bayramlarını kutlayamaz. Eğer bir müşrik bir müslümanın bayramını kutlarsa bunu kabul eder , ama müslüman , müşriğe "**bayramın mubarek olsun v.s.**" diyemezsin.

Çünkü onlar her ne kadar bu bayramlara ALLAH için kurban kestiklerini zannetselerde aslında eş koşştukları denk tutukları, teşriyi velayeti kendisine verdikleri bir ilaha kurban keserler.

Yoksa eşi benzeri olmayan hem göklere hemde yerlere hükmeden helal ve haram sınırlarını belirleyen gerçek ilaha kurban kesmezler. Bunlar ya et yemek için ya da şeker bayramı adını verdikleri gerçek ilah sandıkları sahte bir ilah adına kurban keser ve sahte bir ilah adına bayram kutlarlarlar. İsmi de şeker ve et bayramı koyarlar.

ALLAH'ı razı etmek yerine nefislerini tatmin etmek için bayram kutlarlar bu da islama temelden zıttır.

Doğum günü, evlenme yıldönümü kafir adetlerindendir. Kâfirler bu gibi şeylere çok önem verirler. Müslüman olarak onların bu değerlerine muhalefet etmek mecburiyetindeyiz.

Bu şeyler onlara benzeme niyetiyle yapılırsa küfürdür. Benzeme niyetiyle yapılmazsa bidat işlenmiş olur. Öyle ki küfüre yakın olduğu için ya haram olur veya harama yakın olur.

Fakat bir müslüman kâfirlerin yapmadığı kendine göre bir adet uydurursa bu âdetin devamlı yapılmasında bir şey yok. Misal olarak her salı günü hanımıyla gezinmek, tatlı yemek v.s. .

Bu amel devamlı yapılsa bile bir şey olmaz. Ama kâfirlerin adetlerinden olan şeyleri yapmak ise böyle değildir. Onlardan mümkün olduğu kadar uzak kalmak gerekir. Benzeme niyetiyle olmasa bile bu amellerden kaçınılmalıdır..

Hediyeleşmek konusundaki hüküm de aynıdır. Çünkü o günlerde hediyeleşmek, o günü merasim haline dönüştürmek anlamına gelir velev ki merasim niyetiyle yapılmasa bile.

Kâfirlerin bayramlarını kutlamak caiz değildir. Zira bu onların batıl işlerini ikrar etmek olur. Hristiyanların miladi tarihine iştirak edilmez. Müslümanların kâfirlerin adetlerinden müstakil olması gerekir. Sahabeler (*ALLAH hepsinden razı olsun*) miladi tarih mevcut olmasına rağmen onu kullanmıyorlardı. Onun yerine hicri takvimi kullanmışlardır. Hristiyanların bayramlarına katılmak caiz değildir. Zira kim bir kavme benzerse onlardandır. Herhangi bir şeyde onlara yardım edemez.

Kâfirin düğün yemeğine daveti ve yemek yedirmek mevzusunda Eğer kâfirler İslam’a rağbet ettirilmek ve onlara nasihat etmek için veya yanında misafir oldukları için davet edilirse bunda sakınca yoktur. Ama onlara sadaka olması ve ünsiyet kurmak için yemeğe davet edilmeleri uygun olmaz.

Müslüman kadının, kâfire kadınlar yanında, Müslüman kadınların önünde görüldüğü şekilde görünmesi caizdir.

Kâfirleri sevmek caiz değildir. Zira onlar ALLAH’ın ve rasulunun düşmanları olup, bizim de onlara düşman olmamız gerekir. Müslümanın kâfire nazik davranması veya yaptıklarına muvafakat etmesi caiz değildir. Her fikre ve herkese saygılı olduğunu iddia edenler burada durmalıdırlar.

Kâfirin hediyesini kabul etmek caizdir. Zira peygamber sallALLAHu aleyhi ve sellem kâfirin hediyesini kabul etmiştir. Mesela Mısır kralı Mukavkıs’ın hediyesini almıştır.

Kâfirlere selam vermeye gelince; mutlak olarak önce selama başlamamalıdır. Eğer önce o selam verirse “**ve aleykum**” diye cevap vermek gerekir. Bundan sonra “nasılsın, çocukların nasıl” gibi konuşmalara bir mani yoktur.

Kâfirle arkadaşlık ise; Eğer ona İslam’ı tebliğ edip Müslüman olması umulursa bunda sakınca yoktur. Onların Müslüman olması ümidi yoksa onlarla beraber yaşamamalıdır. Zira onlarla beraber yaşamak günaha düşmeye sebep olur.

Nasrani ile Mesihî kelimeleri arasındaki fark Mesihî (*yada isevî*) kelimesi

Mesih ibn Meryem a.s.'a nispettir. Onlar kendilerini Isa aleyhisselam'a nispet etseler de, Isa a.s. onlardan beridir. Layık olan onlara, ALLAH'ın Kur'anda verdiği isim gibi: “*nasara (hıristiyan)*” demektir.

Hıristiyan veya Yahudi ile musafaha etmek abdesti bozmaz. Lakin onlarla musfaha etmemeli, selama önce başlamamalıdır.

Müslümanın komşusu kâfir ise:

Ona iyilik yapılması, kötü davranılmaması, fakat onunla ünsiyet edilmemesi gerekir. Dinen mübah olan işler olması şartıyla kafirlerle birlikte çalışmak, alış veriş vb. yapmakta sakınca yoktur ancak mekruhtur. Eğer onlara eman (*güvence*) verirsek, onlara düşmanlık yapmamız, zarar vermemiz caiz değildir. Onlarla adalet ile davranıp onlara zulmetmememiz ve haklarını vermemiz gerekir.

Faziletli olanı, kâfirlerle beraber ikamet etmemek ve onların arasına karışmamaktır. Eğer bunda zaruret varsa müslümanın dinini muhafaza etmesi şartıyla, bir kâfirle bir odada kalmasına, beraber yemek yemesine engel yoktur.

ALLAH bunların koştukları eşlerden ve denkleden yücedir münezzehtir.

24- KÜFÜR SİMGELİ BAYRAK TAŞIMAK, ELBİSE-MONT -FORMA GİYMEK

Müslüman bir kimsenin küfrün sembolü olan Haç simgeli bayrak , forma , mont , t-short giymesi küfürdür.

Çünkü onlara görünüşte benzemek onlara dostluğun ve sevginin alâmetidir. Kafirlerle dostluk ta küfürdür.

Kâfirlerin bayramlarına iştirak etmek, bayramlarını tebrik etmek veya bayramlarını düzenlemelerine katkıda bulunmak ta küfürdür.

Bazı mufessirler: “**O mu'minler ki Zur'da hazır bulunmazlar.**” (Furkan 72) ayetindeki Zur'dan kastın bayram olduğu görüşündedirler. Müslümanların sadece iki bayramı vardır, onun dışındakilerse kâfirlerin bayramıdır.

Uyarıldığı halde baskı ve rahatsızlık duymadan bu kufri fiiline devam edenlere , o küfrün taraftarı- ehli muamelesi yapılır , kafirliğine hükmolunur. Zira müslümanlar zahire hükmeder.

Kalıbı kafirlere benzeyenin zamanla kalbi de benzeyecektir !

Bu konuda şunları aktarabiliriz :

ALLAH (c.c.) buyurur ki:

"ALLAH'a ve ahiret gününe iman eden bir topluluğun, ALLAH ve Rasulu'ne karşı gelenlere karşı sevgi beslediklerini görmezsin. Onlar kendilerinin babaları veya oğulları veya kardeşleri veya akrabaları olsalar bile işte onlar, ALLAH (c.c.)'ın kalblerine imanı yazdığı ve katından bir nurla desteklediği kimselerdir. Onları içlerinden ırmaklar akan, içinde temelli kalacakları cennetlere koyar. ALLAH onlardan onlar da ALLAH'tan hoşnut olmuşlardır. İşte onlar hizbullahlardır. (ALLAH'ın hizbidir). Dikkat! Asıl ALLAH'ın hizbi galib gelecektir." (Mucadele 22)

"Ey iman edenler, benim düşmanlarımı ve sizin düşmanlarınızı, onlar size gelmiş gerçeği inkar etmişlerken, onlara sevgi göstererek dost edinmeyin." (Mumtehine 1)

Abdullah bin Amr bin As (r.anh) der ki:

"Rasulullah (s.a.v.) benim üzerimde usfur bitkisi ile sarıya boyanmış iki elbîse gördü ve: '**Bu kuffâr elbîselerindendir. Bunu giyme**' buyurdu. (Muslim, Libas, 27)

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) buyurdu ki: "**Müşriklere (her hal ve hareketinizle) muhalefet ediniz ve benzemeyiniz. Sakallarınızı bırakınız ve bıyıklarınızı kısaltınız.**" (Buhârî, 12/1955)

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) buyurdu ki:

“Yahudî ve Hristiyanlar saç ve sakallarını boyamazlar. Siz onlara muhalefet ediniz. (Kına ile boyayınız.)” (Muslim, Libas, 80; Buhârî, 12/1956)

Rasulullah (s.a.v.) buyurdular ki :

"Kim bu kavme benzemeye çalışırsa ondandır"

(Ahmed b. Hanbel, Musned, Beyrut 1985,II, 50)

Bir müslüman “zunnar “ takınıp da Dar’ul harb’e ticaret için girse kafir olur. Çünkü o küfür libasını (elbisesini)onu yapmaya mecbur kılacak bir zaruretsiz giymiştir.

Bunun hiçbir fayda temin etmeyeceği malumdur. “Multeka” da şöyle varid olmuştur:

Zunnarı taktığı, Hristiyanlara mahsus olan elbiseyi giydiği , mecusilerin serpuşunu giydiği zaman , bunları şaka yaparak giysin , ciddi olarak giysin kafir olur. “Zahiriyye”de deniliyor ki ; kim ki mecusi serpuşunu başına koyarsa ve kendisine söylense de kalbin doğru ve temiz olması gerekir (sen kıyafete bakma) derse o kimse kafir olur. Çünkü o kimse şeriatın açık, seçik hükmünü iptal etmiştir.

(İmam-ı Azam fikh-ı ekber şerhi (şerh eden Allame Aliyyul Kari) ; “Kafirlere Benzemek“ başlığı sayfa 477-478 Hisar yayınları)

İmam-ı Azam (rahimehullah)'dan aldığımız fetvaya göre bırakın Haç takmayı-giyinmeyi , haç takan papazın belindeki ipi (zunnarı) bile takmak kişiyi kafir yapmaktadır !!!

Zamanımızın Nur’cularının ustadı olan Said Nursi şöyle demiştir :

“Ve yirmisekiz sene , gavurlara benzememek için inzivayı ihtiyar eden bir

islam fedaisi ve hakikat-ı Kur'aniyenin fedakar hizmetkarına maslahatsız, kanunsuz denilse ki, “Sen yahudi ve Hıristiyan papazlarına benzeyeceksin, onlar gibi şapka giyeceksin, bütün islam ulemasının icmaina muhalefet edeceksin ; yoksa ceza vereceğiz ” denilse, elbette öyle her şeyini hakikat-Kur'aniyeye feda eden bir adam , değil dünyevi hapis veya ceza ve işkence , belki parça parça bıçakla kesilse , cehenneme de atılsa , kat'iyen; yüz ruhu da olsa , bütün tarihçe-i hayatının şهادetiyle, feda edecek”
(Emirdağ Lahikası -II sh:166)

Şimdi konuyla ilgili habere gelelim :

KÜFÜR SİMGELİ BAYRAK TAŞIMAK , ELBİSE -FORMA GİYMEK

Müslüman bir İngiliz olan genç boksör Amir Khan, El Kaide'nin yöneticilerinden Omar Bakri Mohammed tarafından kafir ilan edilince

İngiltere karıştı...

25 / 03 / 2008

İngiltere'de en nefret edilen adam konumundaki isim, fanatik Müslümanlığıyla Ada'da tepkileri çeken Omar Bakri Mohammed.

Uzun yıllarda İngiltere'de yaşayan ancak 2004'te sürgün edilen Omar Bakri, İngiltere'nin henüz yenilgi tatmamış Pakistan asıllı Müslüman boksör Amir Khan'ı sert bir dille eleştirince İngiltere'de homurdanmalar başladı. Omar Bakri, İngiltere'de doğan ve yetişen Pakistan asıllı genç boksörün, Britanya Bayrağı'nı taşımasını ve dalgalandırmasını cahillik olarak yorumladı.

Genç boksörün küfrün içindeki bir kafir bile sayılabileceğini söyleyen Omar Bakri, 16 maçının 16'sını da kazanan Amir Khan'ın, genç Müslümanlar'a da kötü örnek olduğunu belirtti.

Uzun yıllar İngiltere'de yaşayan ve çeşitli İslam organizasyonlarında bulunan Omar Bakri 2004 yılında sürgün edilmişti.

12 Eylül saldırılarından sonra İngiliz basınına çok mutlu olduğunu **Fakat günümüzde şapka bu özelliğini yitirmiş, artık kafirler dahi giymez , giyilmesi için ölüm tehditleri yapmaz olmuşlardır . Gerçi hala T.C. kanunlarında her ne kadar şapka takmak mecburidir diye kanun dahi olsa Salamon Demirel'den başka pek takan kalmamış , nesli tükenmiştir.**

Günümüzde şapka takana sırf şapka taktığı için 80 sene önceki gibi kafir denmemektedir. Şapkayla beraber diğer söz ve fiilleri dikkate alınmalıdır. Ama şu bilinmelidir ki bu tür argümanlar kafirlerin çıkartmış olduğu ürünler olduğu için şuurlu müslümanlar bundan her dönemde sakınacaktır !

Zünnar da yine papazların bellerine bağladıkları sarkıtılmış iptir (kemer gibi) . Kafirlerin din adamlarının (keşiş) kisvesi olduğu için dinin sembollerindendir. Haç gibi küfür olarak değerlendirildiğinden bunu takan müslüman ise dinden çıkar . Tabi çıkması için önceden İslam'a girmiş olması gerekir. Kimlik müslümanlarının dinden çıkması diye bir şey söz konusu olamaz.

KARL MARKS ve NAPOLYON BONAPART

Yahudilik işareti "NİZAM DURUŞU"

Sağ el'in bu şekilde duruşu Masonik bir harekettir. III.Nizam duruşunu simgeler.

Vladimir Ilyich Lenin

25- İSLAM'İ KAYNAKLARDA BAYRAK

Ordunun sancağı ve bayraklarının / flamalarının olması zorunludur. Sancak ile bayrak arasındaki fark şudur:

Sancak, direğin ucuna bağlanan ve ona sarılandır. Ona **عَلَم** "alemun" de denir. "Sancak" diye isimlendirilir. Çünkü büyüklüğünden dolayı sarılı durur, gerekmedikçe açılmaz. O büyük bir bayraktır. Ordu emirinin yeri için bir alamettir. Emir nereye giderse o da oraya götürülür.

Bayrak ise, ordu için verilen bir alamettir/nişandır. Ona lakab olarak "ummul harb" da denilir. Bayrak direğe bağlanıp rüzgarın dalgalandırmasına terk edilir.

Rasulullah s.a.v. zamanında İslâm ordusunun sancak ve bayrakları vardı.

EBU DAVUD : CİHAD bahsi

69. Bayraklar Ve Sancaklar

2591. ...Muhammed b. el-Kâsım'ın azatlı kölesi Yunus b. Ubeyd dedi ki; Muhammed b. el-Kasım Rasûlullah (s.a.v.) bayrağının nasıl olduğunu sormak üzere beni el-Bera b. Âzib'e gönderdi. (*el-Bera b. Âzib de*), "**Bayrak Nemîre kumaşından, siyah renkli ve kare şeklinde idi.**" diye cevap verdi. [*Tirmizi, cihad 10; Ahmed b. Hanbel, IV, 297. - Sunen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/93*]

Açıklama

Aliyyu'l- Kâri'nin açıklamasına göre "râye" büyük bayrak demektir. Peygamber'in bayrağının adı "Ukâb" idi. Bir askeri birliğe ait olan âleme "liva" denir. "Liva" mızrağın ağaç kısmına sarılan bir bez parçasıdır. "Râye" ise, askeri birliğin alâmeti olup, "ummu'l-harb" ismiyle künyelendirilir. Livadan daha üstündür.

Turbeştî'nin beyânına göre "râye", harb kumandanını temsil eden bir âlem, livaya ise, devlet reisini temsil eden bir alemdir. Binaenaleyh "liva" râye'den üstündür.

Müslim şerhinde de "râye" küçük bayrak, "liva" ise, büyük bayraktır, denilmek suretiyle bu görüş tercih edilmiştir. Nitekim, "**Kıyamet gününde livâu'l-hamd benim elimde olacaktır. Âdem (a.s.) ile ondan sonra dünyaya gelmiş olan kimseler de benim livamın altında toplanmış olacaklardır**" mealindeki hadis-i şerif te bu gerçeği te'yid etmektedir.

(*Aliyyu'l-kâri, Mirkâdî'l-mefâtih IV, 210*)

Mutercim Âsim Efendi Kamus tercümesi Okyanus'ta "râye" kelimesinin sancak, "liva" kelimesinin de bayrak anlamına geldiğini ifâde ettikten sonra bu kelimelerden herbirinin diğeri yerinde kullanılageldiğini de söylemiştir. Tarih Deyimleri ve Terimleri Sözcüğü'nde M. Zeki Pakalın da vak'a-nuvis Vasıf Efendiden naklen şu açıklamaları kaydediyor:

"Ulema'yı luğât beyninde, livaya ve râyet bir manadadır. Fakat asrımızın ıstılahına göre livaya bayrak ve râyet sancak diye tercüme olunur." (*Tarih Deyimleri ve Terimleri I, 47 (alem maddesi)*)

Bu mevzuda İmam Muhammed (*rahimehullah*) es-Siyer'l-Kebîr isimli meşhur eserinde şunları söylüyor: "**Ukab**, Peygamber (s.a.v.)'in bayrağının ismiydi. Nitekim başka eşyalarının da ismi vardı. Sarığının ismi es-**Sahab**, atının ismi es-**Sekb**, katırının ismi de **Duldul**'dür.

Liva sultana ait olan ve onun önünde çekilen sancaktır. **Râye** ise, her

komutan ve askeri birliğin ve o birliğin fertlerinin altında toplandıkları bayraktır. (*Ayıntabi seyyid Muhammed Munib, Tercümetu's-siyer'il-kebir, I, 44*) Muhammed Hamidullah da bu mevzuda şunları söylemiştir: "Meselenin çözüm yolu olarak şunu düşünüyoruz:

Liva, müşrik Mekke'de düşmana karşı hücum ve çarpışma esnasında ordunun en kahraman ve yiğit eri tarafından taşınan umumiyetle askeri sancaktır. Halbuki râye ordu kumandanının alâmet veya timsali olan bir bayraktır. Bu iki kelime bazan eşanlamlı olarak da kullanılmıştır. İslâm'da ise bu, zıt anlama bürünmüştür..." (*M. Hamidullah, İslam Peygamberi, II, 249*)

"...Görüldüğü gibi aynı şey bazı kaynaklar tarafından liva, diğerleri tarafından da râye olarak adlandırılmaktadır ki bu durum, her iki ıstılahın da esasında eş anlamlı olduğunu ve birbirlerinin yerine kullanılabileceğini ve henüz Hayber devrindeki teknik manayı iktisab etmediğini ve ancak bu Hayber savaşındadır ki ordu kumandanının liva çekme hakkına ve orduya mensub her birliğin de râye sahibi olma hakkına malik olduğunu isbat etmektedir.

Kelime aslı bakımından liva sarılıp dürülen şey'e işaret eder ki, teşhire ihtiyaç duyulmadığı vakit rabtedilmiş bulunduğu bir nevi mızrağın üzerine sarılıp dürülen kumaş parçası manasınadır. Râye kelimesinin kökü "görmek" dir ki, kendisinin veya düşman ordusunun merkezini gösteren şeye işaret eder, yani kumandanın itibarî olarak bulunduğu yeri gösterir. [*M. Hamidullah, İslam Peygamberi, II, 254*]

Daha sonraki devirlerde Milli varlığı temsil eden sembollere bayrak (*râye*), askeri birlikleri temsil eden sembollere de (*liva = sancak*) ismi verilmiştir. Metinde geçen "Nemir'e" siyah ve beyaz çizgili yün kumaş demektir. Kaplan derisine benzediği için bu kumaşa Kaplan anlamına gelen nemir kelimesinden türetilen "Nemire" ismi verilmiştir.

Bayrakların siyah olmasının hoş karşılanması savaşçıların siyah rengi seçmelerindendir. Her topluluk kendi bayrağının çevresinde toplanırlar. Siyah renk günün aydınlığında daha iyi ve rahat görünür. Hele tozlu ve dumanlı zamanlarda başka renklerden daha iyi seçilir. Askerler savaş esnasında birbirlerini kaybettikleri zaman siyah bayrakları sayesinde birbirlerini daha rahat bulabilirler. İşte bu yüzden mucâhidler bayrakları için siyah rengi tercih ederler.

Şer'î yönden ise, bayrakların beyaz, sarı yahut kırmızı olmalarında bir sakınca yoktur. Sancaklarda beyazın seçilmesi ise, Rasûlullah (s.a.v.)'ın;

"Allah yanında elbisenin en sevimlisi beyaz olanıdır. Canlılarınız beyaz giysin ölülerinizi de onunla kefenleyin" hadis-i şerhlerinden kaynaklanmaktadır ve her orduda ancak bir sancak bulunur.

[Seyyid Muhammed Munib, Tercumetu's-siyeri'l kebir 1, 44.- Sunen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/93-95]

2592. ...Cabir (r.anh)'den merfu' olarak rivayet olunduğuna göre

"Peygamber (s.a.v.) Mekke'ye girdiğinde sancağı beyazdı."

[Tirmizi, cihad 9,10; Nesâi, menâsik 106; İbn Mâce cihâd 20]

2593. ...Simak'ın haber verdiği göre, kavminden bir kimse, "Ben peygamber (s.a.v.) in bayrağını sarı renkli olarak gördüm" demiştir.

[Beyhâkî, es-Sunenu'1-Kubrâ, VI. 293.- Sunen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10/96]

Açıklama

Bu hadisi rivayet eden ravinin ismi ile Peygamberin sarı bayrak taşıdığı bu savaşın hangi savaş olduğu hadis sarihleri tarafından tesbit edilememiştir. Bazı hâdis-i şeriflerde Peygamberin bayrağının siyah olduğu ifade edilirken (2591 nolu hadis ve İbn Mâce, cihâd, 21; Tirmizi cihâd 10), burada sarı olduğundan bahsedilmesi bu hadisler arasında bir çelişki olduğu anlamına gelmez. Çünkü Peygamberin bazı seferlerde siyah bazılarında da beyaz bayrak taşımış olması mümkündür. Nitekim, Prof. M. Hamidullah'ın şu sözleri de bu gerçeği te'yid etmektedir.

".... Peygamber zamanında orduya mahsus asgari iki nevi bayrak bulunuyordu ki renkleri başka başkaydı...."

[İslam Peygamberi II, 255.-

Sunen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 10 / 96]

İBN MÂCE : CİHAD BAHSİ

2816 El-Hâris bin Hassan (Radıyallâhu anh)'den; Şöyle demiştir:

Ben Medîne-i Munevvere'ye geldim. Peygamber (s.a.v.)'i minber üzerinde ayakta iken gördüm. Bilâl da O'nun önünde ayakta idi, bir kılıç kuşanmıştı. Bir de siyah bir bayrak gördüm ve **bu (bayraklı adam)kimdir?** diye sordum. Dediler ki: **Bu, Amr bin el-Âs'dır, bir savaştan geldi."**

2817 Câbir bin Abdillâh (Radıyallâhu anh)'dan rivayet edildiğine göre :

Peygamber (s.a.v.) fetih günü beyaz sancaklı olarak Mekke'ye girdi."

2818 (Abdullah) bin Abbâs (Radıyallâhu anh)dan rivayet edildiğine göre :

Rasûlullah (s.a.v.)'in bayrağı siyah ve sancağı beyaz idi."

[Sunen-i İbni Mâce Tercemesi ve Şerhi, Kahraman Yayınları: 7/543]

Haris (Radıyallâhu anh)'in hadisinin muellifimizden başka kim tarafından rivayet edildiğini tesbit edemedim. Bu duruma bakılmalıdır.

Câbir (Radıyallâhu anh)'in hadîsini Tirmizî, Ebû Dâvûd ve Nesâî de rivayet etmişlerdir.

İbn-i Abbâs (Radıyallâhu anh)'in hadîsini Tirmizî ve Hâkim de rivayet etmişlerdir. Ebû Dâvûd'un rivayet ettiği bir başka hadîste Rasûl-u Ekram (Aleyhi's-salâtu ve's-selâm)'in bayrağının sarı renkli olduğu bildirilmiştir.

Tuhfe yazarı Tirmizî'nin şerhinde bu rivayetleri anlattıktan sonra;

Rivayetler arasında bir ihtilâf söz konusu değildir. Çünkü değişik zamanlarda değişik renkli bayrak kullanılmış olabilir, demiştir.

İlk hadîsin râvisi el-Hâris bin Hassan (Radıyallâhu anh) el-Bekri Ebû Kelde sahâbidir. Kûfe'ye yerleşmiştir. Yedi aded hadisi vardır. Tirmizî, Nesâî ve İbn-i Mâceh onun hadislerini rivayet etmişlerdir. Râvîleri Eyâd bin Lakit ve Asım bin Behdele'dir.

[Hulftsa: 67]

Sunen-i İbni Mâce Tercemesi ve Şerhi, Kahraman Yayınları: 7/543-544)

Buhari, Enes'ten şunu rivayet etti:

"Nebi (s.a.v.); Zeyd'in Cafer'in, İbn Revaha'nın ölümünü haberleri gelmeden önce insanlara duyurmuştur. Zira şöyle demiştir:

أَخَذَ الرَّأْيَةَ زَيْدٌ فَأُصِيبَ ثُمَّ أَخَذَ جَعْفَرٌ فَأُصِيبَ ثُمَّ أَخَذَ ابْنُ رَوَاحَةَ فَأُصِيبَ

"Bayrağı Zeyd aldı, öldürüldü. Sonra Cafer aldı, öldürüldü. Sonra İbn Revaha aldı, öldürüldü."

(Buhari, K. Menâkıb, 3474)

- Rivayet edildi ki: "Nebi (s.a.v.), Safer ayının sonunda Rum ile savaşa hazırlanmaları için insanlara delegeler gönderdi. Usâme'yi çağırıp şöyle dedi:

"Babanın öldürüldüğü yere git. Onlara at hazırla. Seni bu orduya komutan tayin ettim. İbni halkına sabahtan saldır, onların üzerine ateş yak. Yolculukta acele et, haberlerden önce sen oraya var. Allah sana zafer verirse, onların içinde fazla oyalanma."

Çarşamba günü Rasulullah (s.a.v.)'in ağrısı başladı. Usâme'nin eline sancağı verdi. Usâme onu alıp ulağına teslim etti. askerler bir kayalıkta toplandılar."

- El-Haris b. Haân el-Bekri'den şöyle dediği rivayet edildi:

“Medine’ye geldiğimizde Rasulullah (u) minberde idi. Bilal kılıç kuşanmış olduğu halde onun önünde duruyordu. O ara siyah bayraklar göründü.

Bu bayraklar nedir? diye sordum. Dediler ki: "Amr'u b. Âs, gazveden geldi."

- Sahihaynde Nebi (s.a.v.)'in şöyle dediği rivayet edildi:

لَا عَظِيمَ الرَّايَةِ رَجُلًا يُحِبُّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيُحِبُّهُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ قَالَ فَتَطَاوَلْنَا لَهَا
فَقَالَ ادْعُوا لِي عَلِيًّا

“Muhakkak ki bayrağı Allah ve Rasulunu seven, Allah ve Rasulunun de kendisini sevdiği birisine vereceğim. Onu Ali’ye verdi.”

(Muslim, K. Fedâl es’Sahâbe, 4420)

Diğer bir hadis-i şerifte şöyle geçer :

Fasıl: HÛRU'L-ÎYN VE ONLARIN MUSTESNÂ SIFATLARI

Konu: Hayber Gazâsı; Savaşta bayrak

Ravi: Sehl b. Sa`d

Başlık: HAYBER GÜNÜ SANCAĞIN HAZRET-İ ALÎ'YE VERİLMESİ VE FETH-U ZAFER MÜYESSER OLMASI

Hadis:

Nebî sallallahu aleyhi ve sellem'in Hayber günü (Hayber'in fethi uzayınca) şöyle buyurduğunu işittiği rivâyet olunmuştur:

- **Müslümanların bayrağını artık (yarın) bir kişiye vereceğim ki, Allah feth ve zaferi onun iki elleriyle muyesser kılacaktır. (O, Allah'ı ve Peygamberini sever, Allah ve Peygamber'i de onu sever).**

Bunun üzerine orada bulunan Ashâb bayrağın onlardan hangisine verileceğini tahayyule başladılar. Onların hepsi bayrağın kendisine verilmesini umarak ertesi güne erdiler.

Fakat Rasûlullah ertesi gün:

-**Alî nerededir?** diye sordu.

Ashâb tarafından: - **Gözleri ağrıyor**, denildi.

Ve Rasûlullah'ın emriyle Alî huzûra çağırıldı. Rasûlullah, Alî'nin gözlerine tükürdü. Hemen orada gözleri, hiç ağrıamış gibi iyi oldu.

Bunun üzerine Alî: - **Yâ Rasûlallah, Hayber yahûdîleriyle onlar da bizim gibi (müslümân) oluncaya kadar vuruşuruz!** dedi.

Rasûlullah da: - **Yâ Alî, ağır ol! Tâ ki sukûnetle Hayberlilerin sâhasında alarga bir mahalle iner,(ordugâhını kurar)sın! Sonra onları İslâm'a davet**

edersin ve üzerlerine vâcib olan İslâm esaslarını haber verirsin!. Yâ Alî, tek bir kişinin senin irşâdınla müslümân olması, iyi bil ki, sana kızıl develer bahşedilmesinden (senin de onları yoksullara tasadduk etmende) **hayırlıdır**, buyurdu.

(*Sahih-i Buhari, Hadis No: 1236*)

- Nesei de, Enes'ten şunu rivayet etti:

“Nebi (s.a.v.)’in katıldığı bazı savaşlarda, İbn Ummu Mektum’un beraberinde siyah bayraklar vardı.”

Yukarıda geçen rivayetlerle açığa çıkıyor ki Nebi (s.a.v.)’inzamanında orduya ait sancak ve bayraklar vardı. Bu nasslar dikkatle incelendiğinde görülüyor ki; **bayrak, sancaktan küçüktür, sancak bayraktan büyüktür.** Sancak ordu komutanı için bağlanır. Bayrak ise orduya verilir. **İslâm tarihinde bağlanan ilk sancak, Abdullah b. Cahş'a verilen sancaktır. Sa'd b. Malik el-Ezdi'ye de üzerinde beyaz bir hilal bulunan siyah bir bayrak verilmiştir. Tüm bunlar, ordunun bayrak ve sancaklarının olmasının kaçınılmaz olduğunu, ordunun başına tayin ettiği kumandana bayrağın Halife tarafından verildiğini göstermektedir. Sancaklara gelince, bunları Halife'nin takdim etmesi caiz olduğu gibi bayrak alan komutanların takdim etmesi de mümkündür.** Sancak, karargahta ordu komutanına alamet olarak bulunur. Bayraklar ise tabur ve bölük komutanlarında ve ordunun çeşitli birliklerinde bulunur. Dolayısıyla orduda bir çok bayrak vardır. Halbuki ordunun bir sancağı olur. Bu sancak ile bayrak arasındaki fark bakımındandır.

Sancak ve Bayrakların Renkleri

Rasulullah (s.a.v.)’in bayrağının siyah, sancağının beyaz olduğu sabit olmuştur.

- İbn Abbas’tan şöyle dediği rivayet edilmiştir: **“Rasulullah (s.a.v.)’in bayrağı siyah, sancağı beyaz idi.”**

- Cabir’den rivayet edilmiştir ki;

“Nebi (s.a.v.) beyaz sancağı ile Mekke’ye girdi.”

- Üstte geçen Hâris Hadisinde de şu ibare vardı:

“O ara siyah bayraklar görüldü.”

Bu Hadisler bayrağın siyah renge, sancağın ise beyaz renge sahip olduğuna

delâlet etmektedirler.

Sancak ve Bayrağın Şekli :

Bayrağın dörtgen ve kumaştan olduğu geçmiştir.

- Berâ' b. Âzid'den, kendisine "Rasulullah (s.a.v.)'in bayrağı ne idi" diye sorulduğunda şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"O basmadan yapılmış dörtgen siyah bir bayraktır."

"Basmadan" kast olunan, yani ipekten kumaş ya da yünden kumaştır.

Bayrağın üzerinde " لا اله الا الله محمد رسول الله " Kelime-i

Tevhid'in yazılı olduğu da rivayet edilmiştir.

- İbn Abbas, Ebu Şeyh'in yanında şu lafzı rivayet etmiştir:

"Rasulullah (s.a.v.)'in bayrağı üzerinde لا اله الا الله محمد رسول الله yazılı idi."

Bayrak hakkında söylenen, sancak hakkında da söylenir. Zira sancak da kumaştan yapılmış dörtgen olur. Üzerine de لا اله الا الله محمد رسول الله

الله yazılır. Ancak sancak bayraktan büyük olur ve üzerine siyah yazı ile yazılır. Bayrak ise beyaz yazı ile yazılır.

Nasslarda geçtiği şekle ve bayrakların vakıasına göre; hem bayrağın hem de sancağın açıkça dörtgen olması, enin ölçüsünün boyunun ölçüsünün üçte ikisi (2/3) olması, sancağın boyunun 120 cm, eninin 80 cm olması; bayrağın boyunun 90 cm, eninin 60 cm olması göz önünde bulundurulur. Sancak ve bayrakların daha büyük ve daha küçük ölçülerde olması caizdir.

إذا رای تم الرایات ال سود قد اق ب لت من خرا سان ف ات وها و لو
ح بوا علی ال ثلج, فان ف بها خ ل ی فة الله المهدی

“Horasan tarafından çıkan siyah sancaklıları gördüğünüzde, kar üzerinde sürünerek de olsa onlara gidin. Çünkü onların içinde Allah’ın halifesi Mehdî vardır.”

(Fetava-i Hadîsiyye, , İbn-i Hacer-i Heytemi-37)

Yani onlar Mehdî’nin askerleridir, O’na zemin hazırlarlar. Horasan bölgesi İran’ın doğu tarafıdır ki şu anki Afganistandır.

والطبرانی فی الاوسط "انه صلى الله عليه وسلم اخذ
بید علی ف قال: یدخرج من صلب هذا ف تیدملا الارض
قسطا وعدلا, فاذا رای تم ذلك ف علیکم بالافتی الیمی
فانه یدقبل من قبل المشرق وهو صاحب رایة المهدی

Taberani Evsat’ta şöyle demiştir: Rasul-u Ekram (s.a.v.) Ali’nin (r.anh) elini tuttu, dedi ki:

“Bunun sulbünden bir adam çıkar, arzı adaletle doldurur. Bunu gördüğünüzde Temim kabilesinden bir adama tabi olun ki, o doğu tarafından çıkar ve o Mehdî’nin sancağının sahibidir.”

(Fetava-i Hadîsiyye, İbn-i Hacer-i Heytemi-37)

رجل ربعة, أسمر, من بني تمیم, مجذوم, كوسج, یقال له
شعیب بن صالح فی اربعة الاف ثیابهم بیض و رایاتهم
سودی كون علی مقدمة المهدی ولا یلقاه احد الا قتله

Temim oğullarından orta boylu, esmer, meczum (hafif

sakallı), **kevsec** (sakallı yanlarda az, aşağı tarafı uzun olan; diğer bir manası da Yemen asıllı) **bir adam ki, ona Şuayb bin Salih denilir. Beyaz elbiseli, siyah sancaklı 4000 kişinin kumandanıdır. Mehdî'nin öncüsü olur ve kiminle mukatele ederse, harbde kim ona karşı çıkarsa onu öldürür.**
(Fetava-i Hadîsiyye, İbn-i Hacer-i Heytemi-41)

